ČÍS. 1. ROČ. 7.

ŘÍJEN 1919.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. EMILIÁN SOUKUP, dominikán.
Vychází měsíčně. Cena ročně 1 K.

S. B.:

Dárek.

Slávince dám pokoj nyní,
Poldíkovi vozík nový,
mamince dám políbení,
sladký úsměv tatíčkovi.

A co zbude pro Ježíška?
Ó, ten má přec celé nebe!
Pozvu si ho do srdíčka
a zde dám mu sebe.

ooo

Dělej radost Pánu Ježíši!

„Nic mi nemůže zabrániti, bych udělala radost své matičce. Je tak milá, dobrá... Ničeho bych nedovedla odepříti matičce.“ Tak psala kdysi hodná dceruška.

Kdo jest ještě milejší, lepší, obětavější, než naše matička? Pán Ježíš. Nikdo nemá tě tolik rád, jak on, nikdo pro tebe tolik neobětoval.

Proto, dušinko milá, první místo ve tvém srdečku patří tvému Spasiteli. Na něho nemáš zapomínati ani při svých malých starostech každého dne. Kolika užiješ příležitostí udělati radost božskému Spasiteli, o tolik bohatší bude odměna jeho.

Ukáži ti na několika případech takové příležitosti.

Markétka je trošinku pohodlná. Velice miluje svoji postýlku, těžko ji opouští. Od nějaké doby však ráno jako laňka vyskočí v šest hodin a jde na mši svatou. To činí proto, by udělala radost Pánu Ježíši.

Jeník bývá zlobivý. Užívá prudkých a zlých slov, jež ubližují jeho přátelům. Avšak jeho zpovědník mu řekl, že odepře mu sv. přijímání, nebude-li se snažiti tuto chybu přemáhati. Aby zasloužil si čest přístupu ke stolu Páně, Jeník jest obyčejně tak vlídný a milý, že všichni cítí, jak chce udělati radost Pánu Ježíši!

Marie má neobyčejně ráda velmi krásnou šňůru korálů kolem hrdla. Vychloubala se tím náhrdelníkem při každé příležitosti. Nyní však již dlouho korálky dřímají ve skříni. Proč? Mařenka přinesla malou oběť, aby dělala radost Pánu Ježíši.

Karlík býval hrozně sobecký. Vše by chtěl míti sám, druhým záviděl, chudým nic nedal. Než, chce dělati radost Pánu Ježíši. Dá chudým, i svým spolužákům do jejich příbytku chudého donese dárky, promluví s nimi veřejně, přeje vše každému.

Proč Anička dnes a jindy leckdy nešla s přítelkami na vycházku v neděli odpoledne? Tolik ji lákaly, jak to bude krásné, jak se pobaví a zasměje. Přece však nešla; protože chtěla radost udělati Pánu Ježíši, šla na požehnání. A Pán jí bohatě požehnal.

Tak tvůj Spasitel radostně na tebe shlédne, kdykoli ty podobně učiníš. Hleď, dušinko milá: je třeba hodných lidí, by drahá naše vlast ve svém osvobození zkvétala. Proto je třeba dětiček hodných. A nikde nevyroste tak hodné dítko a tak hodný člověk, jako pod ochranou Pána Ježíše.

Náš časopis zase bude ukazovati, jak mají dětičky blížiti se k tomu Pánu, jenž řekl: Dítě, dej mi srdce své! Poví vám, jak se dává srdečko dětské Pánu Ježíši. Nakreslí vám obrázky dětských srdeček, jež odevzdala se jemu. A dětičky udělají velikou radost Pánu Ježíši, budou-li pilně čísti, dají-li čísti svým druhům a družkám, a budou-li se všichni dle toho říditi. Budou radostí Pána Ježíše a chloubou a nadějí svobodné vlasti.

□ □ □

U.:

Porozuměla Pánu Ježíši.

Malá Anežka chodila do 3. třídy, když po prvé zkoumala ve svém srdečku, čím dobrého Boha zarmoutila. Slzy upřímné lítosti kanuly po lících malé kajícnice, která ze svých malých chyb s pravou zkroušeností se vyznávala. A jak šťastnou byla, když s duší čistou odcházela domů. Umínila si, že celý rok bude hodnou, aby s radostí mohla příštím rokem uvítati ve svém srdci Spasitele. Ale přání se nesplnilo. Byla dána do jiné školy, kde teprve v 6. školním roce žákyně přistupovaly k prvnímu sv. přijímání. Tři celé roky tedy tu touhu po sv. přijímání skrývala ve své duši. Konečně se měla vyplniti. Aby co nejpěknější příbytek připravila nebeskému Hostu, znovu celý svůj život prozkoumala, každý prášek bedlivě setřela zkroušeným vyznáním a upřímnou lítostí.

Již večerní modlitbou poděkovala Bohu za všechnu jeho lásku. Odpočívá ve svém lůžku, ale srdečko radostí se chvěje, její ruce se spínají a rty šeptají vroucí modlitbu. Matička ji žehná křížkem na čele a po chvíli oči únavou se zavírají.

Slunce zlatými paprsky políbilo zemi a zvěstovalo mnohým dětem radostnou zvěst, že Pán již tak blízko. Matka vypravuje Anežku k prvnímu sv. přijímání. Svíci s bílými květy klade jí do rukou a sv. křížem žehná čelo dítěte. Nemůže nechati menší děti samy doma, tatínek sám Anežku doprovodí.

Ze školy vychází průvod dívek bíle oděných, s věnečky na hlavách, některé i v závoj zahaleny, svíce v rukou — poslední v řadě Anežka. Neměla bílých šatů, matička ušila sice nové, ale hleděla, aby Anežka jich mohla co nejvíce užíti. Vždyť byla dětí celá hromádka a rodiče měli mnoho starostí, aby nejnutnější opatřili. Anežka byla spokojena. Věděla, že Kristus Pán hledí na srdečko, zda to je čisté, že na barvě šatů nezáleží. A konečně, není červená barva znamením lásky? A tou ozdobena musí býti každá duše, k níž přichází Pán.

Chrám plný lidu, oltář tone v záři světel, zní radostný zpěv. Teď nastává hrobové ticho. A v malé chvíli zvonek ohlašuje věřícím, že Pán již na oltář sestoupil, by se mu klaněli. A znova rozezvučí se varhany a písní rozněcuje se touha dětí po Spasiteli. Kněz vystupuje na kazatelnu, ještě v poslední chvíli připomíná dětem velkou lásku Kristovu a vybízí je, by svou láskou vděčně ji splácely.

A zástup šťastných dětí kráčí k oltáři s rozžatými svícemi v rukou a s planoucí láskou v srdci. A Kristus tichý, pokorný přichází k nim všem se stejnou láskou v podobě malé hostie. I Anežka jej vítá, klaní se jemu, děkuje a prosí za všechny své drahé i za sebe, aby zůstal stále v duši její. Slibuje mu věrnou lásku pro celý svůj život.

Po vykonaném díkučinění dítky odcházejí, jen jedno děvčátko

nemůže se odloučiti od svatostánku — Anežka. Je tolik štěstí v její duši a tolik přání nastřádala pro tuto chvíli. Tatínek rád dovolil, aby ještě půl hodiny tu zůstala.

Doma ji matka vítá, líbá čisté rty její a něžně se táže, zda nebylo jí líto, že neměla bílých šatů a věnečku, jako ostatní dívky. Ale Anežka zářic štěstím praví, že Kristus Pán přece na duši hledí, na šatech že nezáleží. — Ano, duši čistou, nevinnou, plnou vřelé lásky žádá Spasitel skrytý ve svatostánku, potom rád přichází se svými bohatými dary i do duše chudého dítěte.

□ □ □

MARIA ALFONSA:

Neposlušné kuřátko.

Znala jsem je, hezké bylo, celé běloučké. Jenom za krčkem černý proužek mělo a křidélka kropenatá. Ale co to všechno platno bylo, když neumělo, nechtělo poslouchati. A tak samo sebe potrestalo.

Ostatní kuřátka, schovaná ve škařoupce pod kvočnou, ještě spokojeně spala, ono však již klepalo zobáčkem, dělalo si dírku, aby mohlo dáti hlavičku ven. Podařilo se mu to a stará slepice polekaně se dívala, nestane-li se mu něco, napomínala, aby tiché bylo, však že se dočká chvíle, kdy přijde ven. Samo si pomáhalo, až si pomohlo, ze škařoupky se vykulilo a, jak trochu oschlo, dostalo se až k okraji košíku, ve kterém seděla jeho maminka. Z jejího peří vystrčilo hlavičku a, co mu hlásek stačil, křičelo:

„Pi, pi, pi, pí! Pi, pi, pi, pí!“

Ale hned se schovalo, když uslyšelo kolem sebe křik. Na blízku totiž stály dvě dětičky Jiříček a Běluška. Uviděly je, uslyšely, počaly křičeti, volati svoji maminku, aby se šla také na první kuřátko podívati. Běžela, spěchala a, třeba se kvočna bránila, vyňala je, řkouc:

„Nesmí tam zůstati mezi ostatními, aby je kvočna nezamáčkla!“ Do vysokého, starého plecháče dala peří a kuřátko do něho. Napřed je nechala chvíli na dlani, aby si je dítky prohlédly. Smály se, jak se zadrbalo za ouškem, křidélka zvedalo do výšky k letu a stále volalo: „pipipi, pipipi!“

Schovali kuřátko, přikryli hrnec šátkem, postavili na stůl, odešli do světnice a než se vrátili, víte, co se stalo? Kuřátko vyskočilo z peří na šátek, po něm se vyšplhalo na kraj hrnce, ale protože bylo slabé, ani se držet neumělo, nemělo ani křidélka tak silná, aby létat mohlo, převrátilo se, udělalo kotrmelec a spadlo na stůl a zůstalo tam ležeti jako zabité. Dítky právě přišly, uviděly a honem, honem volaly maminku ze světnice, že se jejich pěkné kuřátko zabilo. Přišla, křísila je a ono opravdu ani nedýchalo. Vzpomněla, že má v hrníčku mléko, hned vzala na lžičku a kuřátkovi pustila zobáčkem do krčku a ono najednou pohodilo

hlavičkou, otevřelo jedno očko, potom druhé a konečně si mohlo stoupnouti na nožky. Chvíli se potácelo, ale potom již zase mu bylo dobře, udělalo: „pipipi!“ a poskočilo si. Dali je do peří zpět a maminka řekla:

„Mně se, milé dětičky, všechno zdá, že to kuřátko bude asi neposlušné, jako býváte vy!“

Druhá kuřátka se vyklubala až příští den a to naše neposlušné již umělo klovati kašičku drobně posekanou, rozsypanou na stole. Však trvalo kolik hodin, nežli se tomu naučilo, Jiříček s Běluškou musili stále klepati prstíčkem na stůl a říkati: „na tu-tu, na tu-tu!“

Jak spolklo první zrníčko, potom už to dovedlo a učilo druhá kuřátka. Třetí den je maminka vyhnala na dvůr na sluníčko, aby lépe rostla a také, by doma od nich byl pokoj.

Hádejte, kam je kvočna vedla nejdříve? No, to víte, že za tatínkem, kohoutkem, který si pyšně vykračoval na smetišti a kokrhal. Vida, že jde k němu s celým stádem kuřátek, běžel jí naproti a zakokrhal:

„Vítám tě, slepičko, pěkně vítám, to jsem rád, že jsi zase na dvoře a tolik pěkných dětiček máš. Prosím tě, odkud přišlo kuřátko s těmi kropenatými křidélky, páskem na krčku a celé bílé jako ze sněhu? Všechna ostatní poslušně stojí u tebe, ono ani chvílečku ne.“

„Inu, milý kohoutku, neposlušné kuřátko je to, ani nechtělo čekati, až se druhá vylíhnou, honem, honem se samo proklubalo ven, div se mezi ostatními škařoupkami nezamáčklo. Potom, sotva umělo státi na nožkách, vyskočilo z hrnce na okraj, udělalo kotrmelec a bác! už leželo na zemi nožkama vzhůru, tak, tak, že se nezabilo. Teprve tři dny je na světě, ale neposlušností se mne nazlobilo více než dost!“

Kohoutek měl všechna kuřátka rád, ale když byla zlá a slepičky na ně musily žalovati, rozhněval se a zobákem každé klovl do hlavičky, hned potrestal. Také nyní to neposlušné zavolal a nedbal toho, že je tak pěkničké a každému se líbí a klovl je ne jednou, ale třikrát za krček, aby ho to hodně bolelo, a třikrát se ptal, bude-li poslouchati?

Slibovalo, že bude . . .! Jistě bude . . .!

Potom svolal k sobě všechna kuřátka, řekl, aby si sedla kolem.

„Co vám teď milé dětičky povím, nesmíte nikdy zapomenouti. Pán Bůh nepošle nikoho na svět jen proto, aby se dobře měl, zpíval a tancoval, nýbrž k práci, užitečné práci a tomu vás naučí vaše maminka a já na vás budu dohlížeti, dokud jste maličké, aby se vám nic zlého nestalo.

S počátku hrabejte jenom pro zábavu, na hraní, protože opravdově pracovati neumíte, a potravu dá vám ještě maminka. Za několik dní naučíte se hrabati, hledati brouky a červíčky, později také všechnu potravu. Až dorostete, bude od vás hospo-

dyně žádati odměny za starost a péči o vás, denně prohlédne v kurníku všechny kukaně a sebere vajíčka, která jsou lidem někdy zdravější a milejší nežli maso.

Teď v mládí se musíte učiti, jak můžete lidem prospěti, později bylo by pozdě. Tak se učte pracovat a poslouchat a nezapomeňte, co jsem řekl."

Maminka je vodila po celém dvoře i na dvůr a do zahrady a ukazovala, kde se to bude nejlépe hrabati. Neposlušné kuřátko vidouc, že slepice hrabou, ani nečekalo, až je maminka naučí, honem chtělo také, zahrabalo oběma nožkama, zapomnělo, že nemá na čem státi, a už leželo na zemi, zobáček odřelo a mělo plný hlíny. Ostatní kuřátka se mu zasmála a maminka radila, aby nikdy a při ničem nebylo nedočkavé.

K večeru bylo hodně chladno, hospodyně se o ně bála a vzala na noc do kuchyně, aby se jim nic nestalo. Kvočna si usedla v koutku pod polici, kuřátka se schoulila pod její peří a křídla, jenom zas to neposlušné po nich vyběhlo na záda a tam dělalo tak dlouho kotrmelce, až je klovla zobákem, upozornila, aby usnulo a také druhé nechalo spáti, jinak že to na ně poví kohoutkovi. Toho se kuřátko leklo, honem přestalo, ale neusnulo, dívalo se kolem sebe a najednou ztichlo úplně, když uvidělo, že Jiřík s Bělinkou klečí na postýlce před obrazem Strážného anděla, ručky mají sepjaté a pěkně zbožně a vroucně se modlí:

„Ty, náš milý Božíčku, tam v tom modrém nebíčku,
prosíme Tě, pomoz nám, poslušnými býti,
by tatíček i matička, mohli radost míti."

Potom ulehli, kuřátko si to chtělo opakovati, kousíček dovedlo, ale, jak přišlo k místu „poslušnými býti", už se mu chtělo spáti. Nejdříve zavřelo jedno očičko, potom obě a spalo a spalo, ani si nevzpomnělo říci mamince „dobrou noc!"

Brzy ráno dosud všichni spali, ale neposlušné kuřátko pištělo až ochraptělo. Slepice je stále napomínala, ale jako by neslyšelo, a když je za trest klovla zobákem, křičelo ještě více. Jedno kuřátko vyběhlo za ním až na vršek zád maminčiných, něco mu pošeptat chtělo, ale neposlušné jej shodilo dolů, aby prý pískalo také, je-li mu toho líto. Zato ráno, když se všichni probudili, chtělo se mu spáti a spalo, i když kohoutek na dvoře zakokrhal, všechny slepičky volal k denní práci.

Nechtělo a nechtělo se probudit, až mu pohrozila, že půjde kohoutkovi žalovati. A také šla, ač kuřátko moc a moc plakalo a slibovalo, že hodným bude. Kohoutek se rozhněval a za trest mu zapověděl seděti s ostatními, když jim bude vyprávěti pohádku. Odešel s nimi k zahradnímu plotu a tam potichoučku hovořil a slíbil, budou-li hodnými, že uslyší každičký den jinou.

Za několik dní již hezky vyrostly a, když hospodyně ryla v zahradě záhony, pustila je tam, aby si posbíraly červíčky. Slepice i kuřátka rády jedí maso, stará tam honem utíkala se všemi,

ale hned u dvířek je napomenula, aby daleko od ní nechodila a dozadu, vůbec ne.

„Je tam veliká a hluboká studně, a kdo se nad ní nakloní, tomu se zatočí hlava a spadne tam a utopí se!“

Všechna kuřátka poslechla, jenom neposlušné si myslilo, proč je maminka tak zlá a nechce to dovoliti? Hrabati se mu však nechtělo, stále pobíhalo sem a tam a, když vidělo, že si ho nikdo nevšímá, zaběhlo pod keře a utíkalo, utíkalo, co mohlo, ke studni. Když tam došlo, stouplo si na samý okraj, nahlédlo dolů na vodu, která se leskla jako zrcadlo, a uvidělo tam, hádejte koho?

Inu kuřátko, právě takové kuřátko s černým proužkem za krkem a kropenatými křidélky, jako ono. Ptalo se ho to neposlušné, odkud je a co tam ve studánce dělá, má-li také maminku?

Vtom se mu zatočila hlavička, spadlo do vody a — utopilo se. Stará slepice našla pěkného červíka právě, zakvokala, svolala všechny, aby je podělila. Přišly, jenom neposlušné scházelo, hledala tedy pod všemi křovinami, na všech záhonech, ale nenašla.

Hledala i hospodyně a vytáhla mrtvé ze studně a řekla: „Bylo to pěkné kuřátko, ale — neposlušné.“

Maminka mu v koutku vyhrabala hrobeček, tam je pochovali a zahrabali. Přišel na pohřeb i kohoutek a také plakal a mamince povídal:

„Vidíš, slepičko, jak se neposlušné kuřátko samo potrestalo.“

□ □ □

Strážný andělíček třídy.

V jedné vesničce francouzského okresu Domfrout měli zbožní rodiče hodnou dceručku, jež dávala brzy na jevo známky velkých ctností, jež se jen mohou vyvinouti v čistém srdečku pod vlivem křesťanské výchovy, pod vlivem dobré, pečlivé matičky. Děvčátko honosilo se jménem Matičky Boží, královny andělů. Dospívala právě desátého roku. Družky patřily na ni jako na vzor zbožnosti a pozornosti a všechny závodily kráčeti v jejích šlépějích. I její učitelky ji milovaly a nazývaly ji strážným andělíčkem třídy.

Kdysi ct. sestra, určená k vykládání katechismu, snažila se vysvětliti a popsati účinky dobrého sv. přijímání a štěstí, jež přináší srdci dobře připravenému.

Mařenka poslouchala bedlivě výklad, pojednou zesmutněla. Bledla víc a více, až ztratila vědomí. Sestra přiskočila, uchopila ji do náručí, až se jí podařilo milou žačku přivésti k sobě, odvedla ji na zahradu, aby se v tichu a na čistém vzduchu úplně zotavila.

Když nabyla dívenka zase své barvy i živosti, zeptala se jí sestřička: Co je ti, Mařenko, co tě bolí?“

„Už nic, již to přešlo.“

„Co již přešlo, děvečko?“

„Ach, ct. sestro, jistě byste mne pokárala, kdybych se vám svěřila. Budete mysliti, že jsem závistivá. Hleďte, po každé,

když slyším hovořiti ke svým družkám, připravujícím se ku prvnímu sv. přijímání, o štěstí, směti přijmouti našeho Pána a Spasitele, připomínám si, že musím při nejmenším ještě dvě leta čekati na toto štěstí; a proto svírá se bolestí mé srdce, svírá se až k mdlobě.“ A když se vyzpovídalo dobré dítě, položilo hlavinku na klín milované sestry a hořce zaplakalo.

Řeholnice snažila se upokojiti Mařenku a těšila ji slovy, aby aspoň duchovně přijímala, když jí leta brání v skutečném přijetí.

Dobrá rada upokojila děvčátko, ale přece dodalo: „To mi nikterak nepřekáží, abych nedala vše na světě za to, aby ona dvě leta, jež mne oddělují od mého krásného dne, byla zkrácena.“

Hluboce dojata tím, co se stalo, chtěla se moudrá vychovatelka přesvědčiti, nejedná-li se pouze o chvilkové nadšení, o dívčí rozmar. Pozorovala děvče několik dní a střádala si své poznatky. Přesvědčila se o naprosté pravdivosti Mařenčiných slov. Sestra, vidouc zřejmý účinek milosti, nespokojila se s tím, že milovala Bohem vyvolené děvče, ale pojala k ní jakousi úctu. Nyní zdvojnásobila svou péči, aby rozvinula zároveň ctnosti, jež Bůh tak hojně uložil do nevinného čistého srdečka, a jen to si umínila, nevynášeti více před Mařenkou štěstí sv. přijímání.

Toužíte i vy tak po sv. přijímání, anebo stalo se vám to lhostejným, snad zvykem? To by si Ježíšek od vás zasloužil — od vás — od dětiček?

□ □ □

Stejný podíl.

Nebe a země vedly spor o to, komu náleží Ježíš Kristus.

S obou stran byly přesvědčivé důvody pro vlastní a jediné právo.

Nebe požadovalo pro sebe Ježíše Krista, poněvadž s něho sestoupil.

Země nechtěla se ho vzdáti, poněvadž se dobrovolně stal jejím synem a poněvadž ho živila.

Nebeský vladař rozhodl velkým, neslýchaným zázrakem: Vystoupil viditelně na nebesa a neviditelně dlí na zemi v Nejsv. Svátosti.

Tak mohou se mu andělé klaněti v nebi, a i my můžeme se mu klaněti na zemi, kdež jeho vynalézavá láska poskytla prostředek, jak by mohl věčně s námi dlíti až do skonání světa.

On jest zde stále přítomen, stále ochoten nás slyšeti, ve dne i v noci.

Čas od času obětuje se ve mši sv. a ve sv. přijímání podává nám chléb života. Nemáme proto v tomto ohledu co záviděti nebešťanům.

Bůh jest u nás, s námi!

Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci. — Zodpovědný redaktor František Světlík.
Tiskem arcibiskupské knih-a kamenotiskárny v Olomouci.

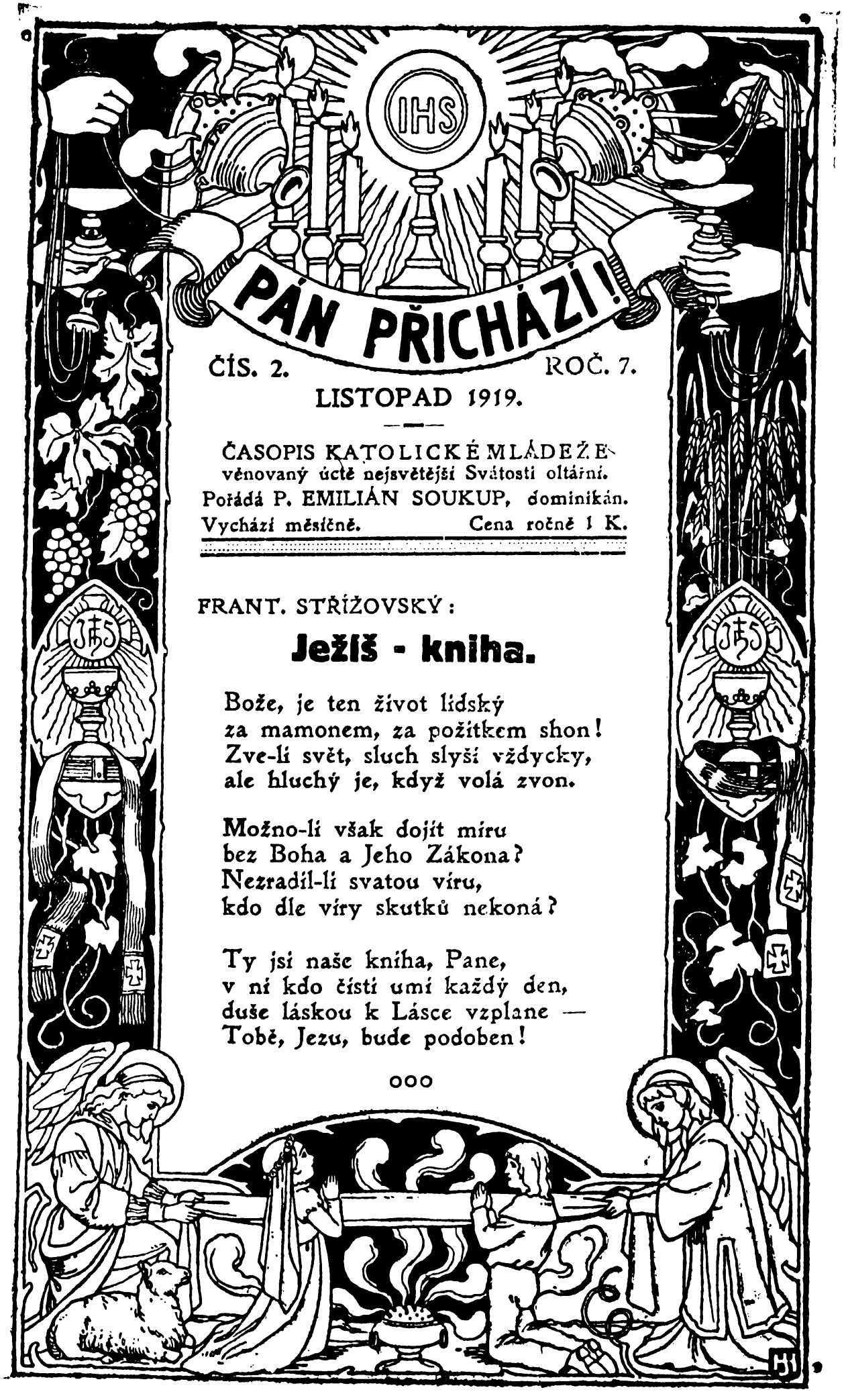

ČÍS. 2. ROČ. 7.

LISTOPAD 1919.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. EMILIÁN SOUKUP, dominikán.
Vychází měsíčně. Cena ročně 1 K.

FRANT. STŘÍŽOVSKÝ:

Ježíš - kniha.

Bože, je ten život lidský
za mamonem, za požitkem shon!
Zve-li svět, sluch slyší vždycky,
ale hluchý je, když volá zvon.

Možno-li však dojít míru
bez Boha a Jeho Zákona?
Nezradíl-li svatou víru,
kdo dle víry skutků nekoná?

Ty jsi naše kniha, Pane,
v ní kdo čísti umí každý den,
duše láskou k Lásce vzplane —
Tobě, Jezu, bude podoben!

ooo

Blahoslavení čistého srdce...!

Již je tomu dávno, co jsem četl zajímavé vypravování. Jest to ovšem pouze smyšlenka, ale nejedno místo přišlo mi občas na mysl.

Spisovatel této povídky vypravuje o velmi moudrém a hodném starci. Po celý svůj život pilně pracoval, radil a pomáhal všude. Tu však jednoho dne, jako by strašně udeřen do hlavy, klesl k zemi a omdlel. Když jej vzkřísili, nemohl ubožák žádným údem hnouti, ani mluviti. Raněn byl mrtvicí. Jeho moudrost však mu zůstala. Na očích bylo viděti, že mnoho přemýšlí, že vše pozoruje, že by rád pověděl něco a poradil. Avšak nikdo mu nerozuměl.

Jenom mladá vnučka s čistým a přítulným srdcem a s milující duší dovedla získati a pochopiti svého drahého dědečka. Byla stále u starce, stále jemu vykládala cosi a jej pozorovala. A časem dosáhla toho, že vyčetla z jeho zraku dědečkovy myšlenky, jako by četla v otevřené knize. Tak ona, samojediná spojila se s tímto srdcem starcovým, tolik navštíveným a nepochopeným.

Milé dítky, porozuměly jste? Chtěl jsem vám říci těmi řádky: „Blahoslavení čistého srdce, neboť budou Boha viděti.“ A nyní si řekněte, drahé dítky, proč naříkáte, že Pán Ježíš ve svatostánku nemluví? Proč neviděti než malou hostii, bez pohybu. Jak by to bylo krásné, kdybychom viděli Pána Ježíše na oltáři tak, jak jej vídala Marie Panna. Kdyby tak s námi mluvil!

Ó, drahé dítky, nevidíte sice Pána Ježíše, neslyšíte jej mluviti jako jiné lidi. Přece však nesmíte mysliti, že vás neslyší, že nepamatuje na vás, že neví o vás.

V Nejsvětější Svátosti jest živ Spasitel náš, vidí, slyší, rozumí. Jen si zvykejte choditi k němu, povězte jemu všecka svá přání, obavy a své naděje. A Pán vám odpoví, budete rozuměti jeho řeči. Jak?

Žil před nemnoha lety bohabojný kněz, blahoslavený Eymard. Přišly k němu na radu dvě neznámé dámy. Bylo jim řečeno, že kněz modlí se před svatostánkem. Šly za ním. Sotva vstoupily do kostela, povstal blahoslavený Eymard, šel k nim a sám jim pověděl, kdo jsou a proč k němu přišly. Obě paní podivily se, kdo prozradil jejich tajemství. Blahoslavený Eymard se sladce usmál směrem k oltáři a řekl: „Pan Ježíš mi o vás pověděl a řekl mi, co máte činiti, byste jemu věrně sloužily.“

Vidíš, dušinko, že Pán Ježíš ví o všem ve svatostánku, a že i mluví! Jeho řeči však porozumí jenom srdečko, které má jej velmi rádo. A musí to býti srdečko čisté.

Co je čisté srdce? Čistý jest papír, na kterém nic není napsáno. Čistý jest oděv, na němž je jasně znáti krásná kvítka, barvu a pěkné vzorečky. Čisté srdečko pak není popsáno tak, jako papírek, na kterém jsou tvé hříchy před svatou zpovědí. Nejsou v tom srdečku hříchy. Je tam upřímná dobrá vůle, nedělati hříchy. A je v čistém srdečku dobře znáti krásné kvítí nevinnosti, po-

božnosti, pilnosti, poslušnosti, laskavosti — a jak ještě se jmenují ta krásná kvítka.

Dušinko milá, takové srdečko přinášej do kostelíčka před svatostánek Pána Ježíše. Poznáš, jak ti bude milo tam klečeti. Jak přijdou ti na mysl dobré úmysly, svaté myšlenky a napomínání. To Pán Ježíš s tebou bude mluviti. A bude-li ti smutno, po takové rozmluvě čistého srdečka s Pánem Ježíšem bude ti dobře.

Víš, to mne jednou prosila usoužená matička, bych jí dovolil jíti častěji k sv. přijímání. A řekla s pláčem: „Vždyť nemám nikde radosti, než jen u Pána Ježíše."

Tak dobře bude i tobě. Jen na čisté srdečko nesmíš zapomenouti. Blahoslavení čistého srdce. Neboť Boha viděti budou. To jest: Bude s nimi rozmlouvati Pán, a povede je dobrou cestou.

□ □ □

První sv. přijímání na moři.

Misionář, Otec Josef, vracel se ze své pochůzky ostrovem Levuka v Oceanii. Znaven, klesl na cestě. Pojednou spatřil v křoví malého chlapce hořce plačícího. „Proč pláčeš, co je ti?" tázal se kněz s účastí.

„Maminka odešla k Velkému Duchu," šeptal ubohý, „má matička jest mrtva."

„A otec?"

„Také již dávno zemřel a Samoa také brzo zemře, poněvadž již nikoho nemá," pravil hoch plačky.

Šlechetný kněz pozdvihl oči k nebi a hledal radu. Nato sklonil se k hochu: „Chceš jíti se mnou, Samoa? Budu tě míti rád, jako tvá maminka, a poznáš aspoň lépe dobrého Boha."

Pln radosti, že ho bude míti někdo zase rád, povstal hoch a šoural se za Otcem Josefem.

Kněz zamiloval si opravdu čiperného chlapce. Večer, když se setmělo, poslouchal Samoa s dětskou pozorností, ba přímo hltal svatá slova misionářova: Bůh ho miluje — chrání. V nebi má mocnou matku. Jako stálý div zněly mu tyto věci.

Vyučování mladého pohana rychle pokročilo. Slavnostního dne skanula svatá voda přes jeho čelo. Brzy měl přistoupiti též k prvnímu sv. přijímání.

Leč, kteréhosi dne vrátil se Otec Josef z obtížné cesty, zachvácen horečkou. Malý Samoa seděl jako přikován u lůžka, na němž trpěl Otec Josef. Pozoroval každou i nejmenší známku nemoci a vytrvale bděl i v noci u svého nového otce, prose dobrou Matku v nebesích, aby mu ho zachránila.

Neumřel Otec Josef, ale o 10 let sestárnul za těch několik dní. S tlukoucím srdcem vyslechl zprávu, že se musí vrátiti domů, do Francie. Na jeho místo byl poslán mladý zdravý kněz. Nevýslovná bolest projela srdcem zlomeného misionáře, když viděl

mladého nástupce. Pohlédnuv na jeho bystré, jiskrné oči, pomyslil si: „A, kde je tvůj oheň, tvá síla . . .? Mávnul rukou, jako by chtěl zahnati smutné myšlenky a sevřené rty zašeptaly: Buď vůle tvá! Ale co se sirotkem? Nechám-li ho zde — zahyne hořem. A pak, vždyť tolik miloval to dítě!

„Samoa, půjdeš se mnou do Evropy? Hleď, musím se vrátiti do kláštera.“

V očích hošíkových zaleskly se dvě slzy, ale pak řekl pevně: „Půjdu, otče!“

Za několik dní vstupoval na loď kněz šedivých vlasů, chorého zevnějšku. Za ruku vedl čiperného chlapce. Otec Josef myslil si: Všude jsou šlechetné duše a zvláště u nás. Ty mně již pomohou dokončiti dílo milosrdenství na ubohém sirotku. S těmito a podobnými myšlenkami vstupoval misionář na loď „Vlast“, aby se přeplavil domů.

První část plavby byla velmi šťastnou.

Ale jednoho jitra zatáhlo se nebe a vzduchem otřásaly divé údery hromu. „Vlast“ zmítala se jako hračka na rozkácených vlnách. V poledne zdálo se, že nebezpečenství již minulo. Moře se poněkud uklidnilo, lodní tesař opravil poškozená místa. Všichni již myslili, že nebude asi větší škoda, než několikadenní opoždění.

Leč Bůh jinak rozhodnul. S hrůzou poznali lodníci, že loď má v boku trhlinu, jíž dříve si nevšimli. V témž okamžiku počala se do lodi nabírati voda, jež stále výš a výše stoupala až nabylo nebezpečí hrozivých rozměrů.

„Spustit čluny!“ velel kapitán. Dvě loďky zachráněné v bouři houpaly se okamžitě na vlnách. Nepopsatelný zmatek nastal v těchto chvílích, když se seznalo, že není pro všechny místa. Námořníci neposlouchali již rozkazů kapitánových a hnali se šíleně ke člunům. S pokřikem: „Nejprve námořníci!“ odstrčili všechny cestující i Otce Josefa a Samoa. Kapitán a několik chladnokrevných námořníků marně snažili se učiniti pořádek a nemocného kněze s hochem zachrániti.

V několika minutách letěly čluny rychlostí šipky dál a dál, vzdalujíce se víc a více „Vlasti“.

„Baby,“ zasyčel za nimi kapitán.

Kolem kněze shromáždili se oni chrabří námořníci, kteří pustili napřed ženy a děti, a prosili s kapitánem o rozhřešení.

Otec Josef tisknul na svých prsou sv. Hostie. Nestačily pro všechny.

Proto udělil všeobecné rozhřešení a pak se zeptal: „Kapitáne, jak dlouho „to“ bude ještě trvati?“

„Za dvacet minut stojíme před soudem Božím,“ zněla odpověď.

Kněz sklonil se k ubohému hochu: „Hleď, musíme zemříti, chceš přijmouti dobrého Boha, na posilněnou?“

„Ó, ano, jaké štěstí!“

Samoa poklekl a v jeho oku chvěl se paprsek štěstí. Nebál se více smrti.

„Modli se tedy k němu a k jeho Matce!“

Pak obrátil se k osmahlým, větrem a bouří ošlehaným námořníkům. Cosi jako slza chvělo se v jejich ocelových zracích. „Přátelé, vzpomeňte si na své první svaté přijímání a proste Boha za toto nevinné dítě, jemuž se má nyní dostati podobného štěstí!“

Muži poklekli, vroucně štkajíce. Kapitán potahoval rozčilením vous, aby zatajil své pohnutí. Nato pravil, zdánlivě bručivě: „Důstojnosti, honem, za deset minut je konec.“

Otec Josef sklonil se opět k hochovi a podal mu sv. Hostii.

Dokonáno posv. tajemství. Nevýslovné díky stoupaly k nebesům z úst a ze srdce nevinného dítěte.

Zatím co námořníci s kapitánem klečeli, zbožně se modlíce, drala se voda na palubu.

V několika okamžicích byli všichni mrtvi.

Všichni? Nikoliv. Jeden se zachránil. Vlny vynesly ho na břeh,

„A tím kapitánem jsem já,“ končil šedovlasý kněz, jenž toto vypravoval. „Za svého bohatého života viděl jsem dosti prvních sv. přijímání, ale na ono, nikdy nezapomenu,“ doložil po chvíli.

Sv. přijímání odnímá hrůzu před smrtí, poněvadž v něm přichází k nám Život sám, Pán života i smrti.

□ □ □

B.:

Blahoslavení milosrdní.

Dívenky vracely se z vyučování. Rozdělily se ve skupiny a horlivě rozmlouvaly o tom, co pan farář vykládal. Mluvil jim o skutcích tělesného milosrdenství. Za vzor dával jim sv. Alžbětu, jež, ač byla kněžnou, přece obsluhovala nemocné a zahrnovala je laskavostí a dobrodiním. Nakonec vybídl dítky, aby následovaly velkou světici trpělivostí a obětavostí k nemocným a chudým.

Nyní hovořily dítky o sv. Alžbětě a o milosrdenství. „Ach, můj ty Božínku,“ pravila bujná Lucka, „kde mám sebrati nemocnou! Kdyby se aspoň stará punčochářka, která u nás dostává oběd, chtěla rozstonati, abych toho ošetřování užila.“ Dívky smály se rozpustilému nápadu. Jen jedna šla vážně a zamyšleně. V hlavičce Bětuščině bylo jasno. Chtěla opravdu následovati sv. Alžbětu, svou patronku. A když Lucka zmínila se o punčochářce, která nechce onemocněti, vzpomněla si, že ví o nemocné.

Včera byl u matičky p. doktor a pravil, že stará Lukšová již několik dní leží nemocná a nikdo že si jí ani nevšimne. Matička litovala, že nemůže jí navštíviti, jsouc sama nemocna.

„Ach, patří jí to, matinko,“ řekla Bětuška, „proč je stále tak jedovatá a bručivá!“

„Styď se, Bětuško,“ rozhněvala se matička, jež ani prý neuměla zlobiti se. Matička pohlédla na ni tak smutně a bolestně,

že Bětuška utekla hned z pokoje, aby neviděli bratříčci její slzy. Styděla se opravdu a nevěděla, jak to napraviti.

Nyní jí něco napadlo. Zacpala si uši, aby toho neslyšela. „Ne, ne, k tomu kocourovi nepůjdu, pryč, hloupá myšlenko!“ Tak to zase do večera krásně zapomněla.

Ale teď znovu přihlásil se ten hlas. A nedal se odbýti. „Vždyť jí nemohu ani cítiti. To přece nemůže nikdo po mně žádati!“ „Žádati?“ zašeptal strážný andělíček, „ne, toho nikdo nežádá, ale, hleď, jakou radost bys způsobila Pánu Ježíši! A sv. Alžbětě!“ „Ale, vždyť nemohu!“ „Proč, hleď, Lukšová je nemocná a nikdo si jí ani nevšimne; i pana doktora to mrzí. Takový chudák starý!“

Ještě chvilku zápasili spolu, andělíček strážný a tvrdá hlavička Bětuščina. Andílek zvítězil. Bětuška vrazila jako vichřice do dveří a přímo letěla k matičce: „Maminko, mohu něco donésti Lukšové?“ vypravila ze sebe.

Matička pohlédla s údivem na dcerušku: „Ty, Bětuško, k Lukšové?“

„Víš, matinko ... sv. Alžběta — mhm — velebný pán, velebný pán povídal ... a Lukšová je chudák a opuštěná ... a Pán Ježíš bude míti radost ...“ Ne a ne, aby se správně vyjádřila.

Ale ani toho matička nepotřebovala. Pohladila Bětušku a řekla: „Jsem ráda, že mám tak hodnou dcerušku. Počkej, hned nachystám velký košík samých dobrých věcí pro Lukšovou.“

Bětuška stála chvíli s košíkem u dveří Lukšové. Konečně vstoupila dovnitř.

Nemocná se zvedla: „Co zde chceš?“

„Maminka vás pozdravuje a táže se, jak vám je.“

„Do toho nikomu pranic není.“

Bětuška šla k oknu a otevřela jej.

„Žabo ošklivá, chceš mne zabíti?“ A zlý příval nadávek zasypal Bětušku.

Již myslila, že toho nevydrží. Ale nechala starou vymluviti se a pak dodala: „Nezlobím se na vás, vím, že jste nemocná a proto vás všecko rozčiluje. Ale hleďte, vy jste tak daleko od okna, to vám nic neuškodí. Naší mamince pan doktor vždycky odporučuje čerstvý vzduch.

Lukšová otevřela ústa a zapomněla je údivem zavříti. Tohle se jí ještě nikdy nestalo, aby jí někdo zůstal dlužen za tu její „květomluvu“.

Potom přistoupila dívenka k loži a snažila se je urovnati. Musila se však mnoho přemáhati. Nato brala z košíku jednu věc po druhé a kladla je na stolek vedle postele. Několik červených jablíček položila nemocné na přikrývku. Přes svraštělý obličej nemocné přeletělo cosi jako úsměv.

A když Bětuška odcházela, otázala se nemocná již zcela laskavě: „Přijdeš zase?“

„Ovšem, třeba každý den, než se zase uzdravíte.“

Spřátelily se spolu. Veselá Bětuška a vrtivá Lukšová. Ovšem

ještě několikrát zabručela stará žena, ale dívenka se již nedala, a jenom se tím více usmívala, až se nemocná zase rozveselila. Již mnoho vypravovala Bětušce ze svého života. Byla to smutná historie neštěstí a bídy, lidské nelásky a zloby. Bětuška pomalu chápala, jak se z veselé panny stala bručivá, hrubá stará Lukšová. Lidé svým tvrdým srdcem to zavinili. „Pane Bože," modlila se často nyní ve svém srdci, „dej, abych byla vždy milosrdnou a nikdy nikoho přísně nesoudila.

Na Bílou neděli byla Bětuška u prvního svatého přijímání. Doma uchystala jí matička a příbuzní milé překvapení. Bětuška prohlížela si je se štěstím v oku i nitru.

Vtom otevřely se dveře. Klap, klap, stará Lukšová šla dovnitř. Bětuška vyskočila a šla vstříc své přítelkyni. Lukšová ale zůstala státi a vytáhla ze záňadří červený kostkovaný šátek. Pozorně rozmotala šátek a vyňala z něho pečlivě zabalený staromódní obrázek. Podala ho Bětušce a pravila: „Vezmi si to, Bětuško, na památku dnešního slavného dne. Jest to obrázek od mé maminky. Dávám ti to nejmilejší, co mám!" ...

Na stole ležely krásné a drahé obrázky, ale z žádného neměla Bětuška takovou radost jako ze starého, potřísněného a i trochu potrhaného obrázku. Představoval sv. Alžbětu. Dole četla Bětuška slova: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou!"

□ □ □

Všelicos.

Pán Bůh jest více než plukovník.

Kdesi přenášeli Nejsv. Svátost z kaple do kostela. Kolem oltáře shromáždil se zástup lidí, chtějících doprovázeti Spasitele s hořícími svícemi. Mezi nimi byl i vojín. Jistý pán upozornil z nejlepší vůle vojína, aby nešel s průvodem. „Kdyby vás nějaký kamarád viděl, měl byste peklo v kasárnách." Leč vojín odpověděl: „Takovému posměváčkovi bych řekl jenom tolik: Když uzříš plukovníka, okamžitě vzdáš čest. Jest Pán Bůh něco méně cenného než plukovník? Když kamarádi poznají, že nejsem z těch, co si každou hrubost proti náboženství nechají líbiti, dají mi pokoj!"

Chuďasova odpověď.

Snad jsi již mělo příležitost, milé dítko, setkati se s takovými pokryteckými lidmi, kteří nikdy na nic dobrého ani haléřem nepřispějí, ale, když uvidí naše krásné chrámy, pohoršují se a poukazují na peníze, jež se mohly dáti chudým atd. ...

Hle, dobrá odpověď, jakou dal chuďas při takové příležitosti.

Veliký apoštol slovanský, biskup Strossmayer vystavěl ve svém městě Djakově nádhernou katedrálu. Mimo to věnoval velké

sumy též k povznešení a vzdělání svého chorvatského národa.

V den svěcení katedrály dostavil se do Djakova jistý cestující. Náhodou stál vedle nuzáka, oděného v cáry. Po obřadech obrátil se cestující k chuďasovi a pravil: „Myslel jsem si vícekrát při ceremoniích na vás a napadlo mi, že by hrstka jen zlata vyplýtvaného na tento nádherný chrám, vyprostila vás z bídy a zajistila vám živobytí.“

„Ach, pane, ani nevíte, jak jsem šťasten!“ odvětil nuzný muž. „Ach, jak jsem se vroucně modlil za našeho dobrého pana biskupa. Jak je hodný za to, že nám vystavěl takovou katedrálu a nám tak ukázal kousek ráje!“

Věčné světlo.

Mísionář píše dojemnou zprávu o obyvatelích ostrova Samoa.

„U mých milých obrácených pohanů každá obec obstarává sama olej pro plnění věčné lampy. Žena, jež zastává úřad učitelky náboženství, sbírá tento olej. Nikdo nedá si ujíti tuto milou příležitost, aby dokázal lásku svému Spasiteli. Oleje je tedy dost, ale nikoliv lamp a my misionáři jsme nuceni, jakžtakž lampy nahrazovati. V kostelích z prken a bambusu, jest s nimi velká potíž pro nebezpečí ohně.

Protestanté chtěli zesměšniti tento krásný obyčej, jehož neznají, ale marně. Horliví noví katolíci odpověděli na to: „Toto světlo, jež hoří ve dne v noci v našem kostelíku, jest znak pravého světla, jež nám přišlo z Francie. Francie je daleko, ale my tu máme totéž světlo, jež září ve Francii. Ovšem, v evangelických kostelích nehoří věčné světlo, ale také nemají v nich pravdu. V našich kostelích dlí stále Pán Ježíš a věčná lampa je jeho čestnou stráží.

Chudý Pán Ježíš.

Zahrňme Pána Ježíše nejen v počet svých přátel, ale též v počet — svých chudých. Pán Ježíš jest z přátel nejvěrnější a z chudých nejnemajetnější.

Bydlí mezi námi na tisících oltářů, v chudých, často až bídných svatostáncích. Zde bydlí ve vězení lásky, aby ho mohl každý najíti, kdo ho hledá.

Tak často mohli bychom Pánu Ježíši říci. „Ale, ach, Ježíšku, jak chudičký jest tento kostelík, tento oltář, tento svatostánek! Sluší se to tvé Velebnosti, bydliti v tak ubohé skrýši, horší než betlemská sluj?“

„Jen když se to sluší mé lásce,“ odpovídá nám vězeň Lásky.

Nezapomeň, miláčku Ježíškův, mladá duško, na svého přítele — nezapomeň ani na jeho chudobu a, až dorosteš, miluj okrasu domu Božího a pomoz štědřeji upraviti Jeho příbytek mezi námi!

□ □ □

Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci. — Zodpovědný redaktor František Světlík.
Tiskem arcibiskupské knih-a kamenotiskárny v Olomouci.

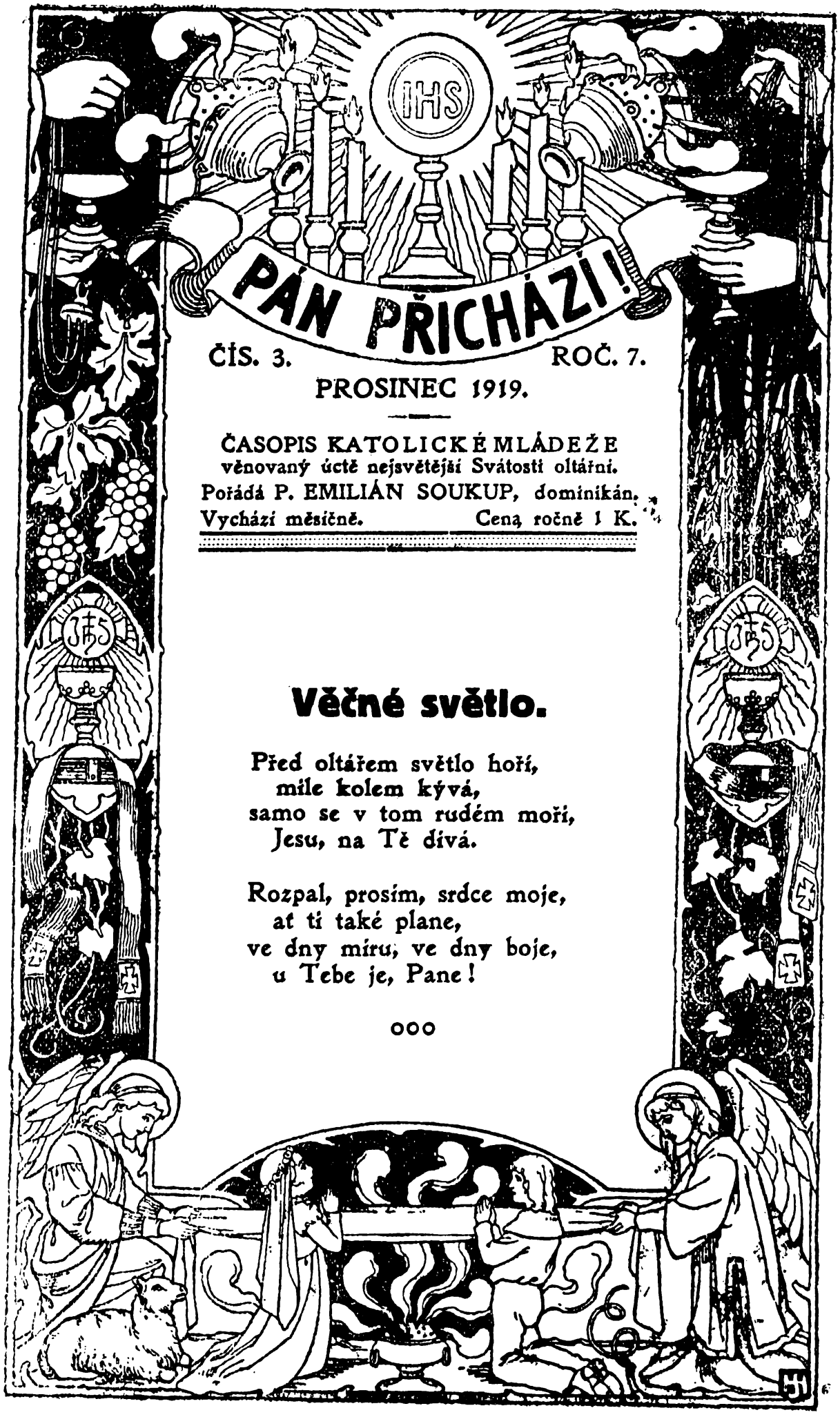

ČÍS. 3. ROČ. 7.

PROSINEC 1919.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. EMILIÁN SOUKUP, dominikán.
Vychází měsíčně. Cena ročně 1 K.

Věčné světlo.

Před oltářem světlo hoří,
mile kolem kývá,
samo se v tom rudém moří,
Jesu, na Tě dívá.

Rozpal, prosím, srdce moje,
ať ti také plane,
ve dny míru, ve dny boje,
u Tebe je, Pane!

ooo

Dobrý pastýř.

Kdo jest moudrý, nic nekoná zbytečně. Všechno dobře si rozmyslí, než dá se do práce. Kdybyste se tázali moudrého člověka při jakékoli práci: Proč to konáš? — hned by odpověděl, proč.

Dětičky vědí, že Pán Ježíš jest Bůh náš nejmoudřejší. On měl též moudré úmysly při všem, cokoli konal. A nyní dá strýček dětičkám hádanku:

Brzo již budou vaše očka hleděti na jesličky. V nich bude Jezulátko a kolem nich pastýři s ovečkami. Hádejte, hlavičky moudré, hádejte, proč dal Pán Ježíš nejdříve zavolati pastýře k sobě?

Karel praví, že byli nejblíže, a proto je anděl zavolal. Jenže, milý Karlíčku, obyvatelé Betlema byli ještě blíže, a přece anděl jich nezavolal k jesličkám. A tak myslíme, že Pán Ježíš proto dal kolem svých jesliček shromážditi pastýře, by ukázal, že on jest dobrý pastýř, jenž bude bdíti nad lidmi, jako pastýři nad ovečkami.

Pán Ježíš byl nejlepší pastýř lidských duší. Svým slovem a příkladem vedl je k Bohu, chránil je před neštěstím těla i před hříchem. V nejsvětější Svátosti je dále Pán náš dobrým pastýřem. O nás, ovečky své, pečuje dále a více ještě, nežli dokud chodil mezi lidmi.

Spasitel náš ve svatostánku vede nás příkladem svým. Ukazuje dětičkám, jak mají býti skromné jako on, jenž nehledá ozdoby, ani slávy, ani pochvaly. Učí mladé dušinky, by klidné a tiché zůstaly v urážkách a v bolestech — jako on, jenž mlčky snáší neuctivost lidí a zlé urážky. Vede tě, dušinko, tvůj Pán Ježíš, abys měla jej ráda, tak jako on z lásky k tobě zůstal na zemi a ve svatostánku.

Spasitel náš ve svatostánku jako dobrý pastýř chrání nás před hříchem a proti všem, co nám škodí. Svatý Bernard pravil

jednou mnichům svého kláštera: „Necítí-li mnohý z vás hněvivost, závist a jiná pokušení, děkujte velebné Svátosti, jež vás před nimi uchrání.“ A sv. Jan z Damašku pravil, že před velebnou Svátostí prchá ďábel s pokušením, jako člověk utíká před ohněm. Jen třeba docházeti si k Pánu Ježíši.

Spasitel náš, dobrý pastýř ve svatostánku ž i v í n á s, dává nám sebe jako pokrm. Když nasytí se dušinka tímto podivuhodným pokrmem, bude tak silná a krásná, jako malý andělíček. A hřích nikdy nebude moci zahubiti ji, bude živa s Pánem Ježíšem na věky.

Dětičky, buďte věrné ovečky Pána Ježíše, dobrého pastýře ve svatostánku. To vám praví svatá Terezie. „Buďte pečlivy, byste nikdy se nevzdálily příliš daleko od dobrého pastýře ve Svátosti oltářní, byste naň nezapomněly. Ovečky, které jsou blízko dobrého pastýře, nejspíše dostanou důkazy jeho dobrotivosti. Pro ně vždy má dobré sousto v zásobě.“

□ □ □

ALFONS G.:

Radost dětí.

„Velebné pán Sláveček só doma.“ — Tato zvěst nesla se rychle po lavicích jednotřídky v M. a vyrušila mysl všech malých žáků a žákyň. Očka zazářila jim veseleji a na tvářičkách uhostila se sváteční nálada. Vždyť mají „Slávečka“ všichni rádi. Býval u dědouška na prázdninách a sloužíval v kapličce mši svatou. Proto zapsal se i v malá srdečka M. drobotiny nejkrásnějšími vzpomínkami. Děti mají do farního kostela velmi daleko. Sotva v neděli se jim to podaří a to jen v létě. V zimě, když jsou polní cesty zaváté sněhem, musejí být děti doma. Proto se nedivíme, když se radují z návštěvy „svého Slávečka“. Půjdou do kaple na mši sv. a k sv. přijímání.

To bodeme zpivat — jásají všichni. To pudeme všeci — hlásí se hoši. A keró bodeme zpívat? Kdosi dal návrh: Budiž vděčně velebena. Ano, souhlasili, a celý sněm dětí dal se do hlasitého jásání. Malý Cyril šermuje rukou, jako by byl kapelníkem. Děvčata tleskají rukama, objímají se a všichni se těší na zítřejší sv. přijímání. Všichni k němu půjdou. Z O. slibují, že budou v kapli spíš, nežli z M.

Ráno bylo chladno. V horách začíná zima dříve a podzim je sychravý. Leč děti na chlad zapomínaly. Těší se na sv. přijímání.

Kaplička opět oživla. Zvonek jako by radostněji zvonil. Zval všechny lidi dobré vůle na mši sv. Zval všechny obyvatele vesničky k oltáři božímu. Hlas jeho rozlétl se po polích, zdravil tam pilného oráče, volal pracující k sobě. I do domů zalehl jeho zvučný hlas. Dnes byl ten hlas důraznější nežli jindy. Zdálo se, jako by mluvil: Pojďte všichni, kdo se lopotíte, pojďte pro posilu

své duše. Pojďte k prameni vody živé pro občerstvení. Pojďte k hodům lásky, které na oltáři uchystá Ježíš Kristus. Pojďte staří i mladí, pospěšte zdraví i nemocní pro útěchu i lék. Pojďte všichni. Jedni děkovat, druzí prosit a všichni pojďte uctit poklonou svátost Těla velebnou. Dítky vaše budou slaviti své hody. Kristus Pán si je dal zavolati ke svému stolu. Blažen, kdo se stolu Páně blíží, hříchů svých a viny prost. Blažené dítky, vás zvlášť volá Ježíšek. Ó, pojď k Spasiteli, pojď ještě dnes, své srdce jemu v objetí nes. On tak sladce volá: Pojď . . .

A šli lidé, pospíchali na mši svatou do kapličky. Děti byly už dávno shromážděny ve sváteěních šatech s radostí ve tváři. Dosti prostorná kaple sotva stačila. Brzy zazněl jemný hlásek zvonku u oltáře. Oběť svatá začíná a s ní pobožnost lidu. Pán a Spasitel sestoupil na oltář, lid uvítal jej hlubokou úklonou a vroucími povzdechy, a dítky se již těší na onu chvíli, až Pán přijde k nim — až sestoupí v jejich srdce nevinná a obejme dušinky, které tolik miluje. Posvátná ta chvíle přišla. Děti přijímají Tělo Páně. Ta radost jejich plynoucí z hluboké víry, radost plynoucí z touhy splněné, ta radost spojená s láskou nevinného srdce dětského, ta radost se nedá popsat, ta se musí cítit v srdci plném touhy po Pánu Ježíši, ta se musí vidět na očkách těch malých lidských andělíčků, těch nevinných dítek, abychom ji mohli pochopiti. Pán vyvolil si dítky, své miláčky. On si je pozval k svému stolu, aby Jej přijímaly. Byla to svatá chvíle, v milkovské kapli, pravá radost dětí.

Jen jednou po dlouhém čase byla v M. mše sv. a opět tolik způsobila štěstí, radosti a nadšení. Bůh žehnal všem ústy svého služebníka. Děti nezapomenou na ten den navštívení svého, tak jako neuvadne vzpomínka „jejich“ Slávečka. Šťastné dítky a šťastný ten, kdo je vyučuje. Milkove, na tebe se bude kdysi těžko zapomínat.

□ □ □

M. ALFONSA:

Usměv anděla . . .

Již je to dosti dlouho, kdy žil v městě našem umělec, malíř Vojtíšek. Uměl malovati takové obrazy, že každý, kdo se na ně podíval, buď se smál, nebo plakal, byly veselé anebo moc smutné.

Kolem žádného lidé nešli bez povšimnutí, bez hlubšího dojmu radosti neb smutku.

Víte, koho však maloval nejčastěji? Andělíčky, pěkně bucaté andělíčky a sice podle dětiček, jenom křidélka přidělal. Někdy měl mnoho starostí, námahy, než mezi dětmi našel, které by mohl k andělům přirovnati, vypodobnit, každé dítko se k tomu nehodilo. Na hněvivé a neposlušné se ani nepodíval, protože jejich úsměvy se ani trošičku nepodobaly andělským.

Jednou maloval vánoční obraz „Narození Páně". Podařil se mu, byl spokojen, věděl, že lidé kolem něho jdoucí nebudou se ani smáti ani plakati, ale pokleknou a budou se klaněti se všemi přítomnými Ježíškovi zrozenému. K úplnému ukončení scházel pouze andělíček, kterého nad jesle ve výši načrtl, ale marně hledal podoby, které by mu dal. Opravdu andělský, radostný úsměv nebe aby měl.

Vzpomněl na dcerušku známého profesora, svého přítele, na Jarynku a hned k němu šel. Setkal se s ním u dveří jeho bytu a podivil se, kam jde, proč je tak smuten.

„Včera jsme odvezli naši Jarynku do dětské nemocnice a zítra jí snad již nebude, ztratíme našeho andělíčka, kterého jste míval tolik rád. Moje paní stále pláče, nesmí k ní, lékař nedovolí, pojďte se mnou!"

Malíř šel, jsa sdělením jeho zarmoucen. Vešli do čísla, kde s Jarynkou leželo na lůžkách, bílých postýlkách, několik dítek v jejím stáří. Děvčátko bylo změněno k nepoznání, rysy v obličeji jako strhány, v očích pohasl všechen jas a se rtíků vždy usměvavých zněly steny, jako by již umírala.

„Mamičko, kde je mamička?" vykřikla, vidouc je. Políbili ji na čelo a řekli, že také přijde. Nevěřila.

„Myslím, že ne, ona by moc plakala a já s ní a pan doktor přece řekl, že musím býti rozumnou, nesmím plakati; jenom aby na mne nezapomněla." Umlkla, chtěla se usmáti, ale jen slzy se jí vyřinuly z očí.

„Tatíčku, setři mně, prosím, slzičky, nesmím se pohnouti, ale mamičce řekni, že jsem rozumnou, nepláči, operace se podařila."

Otec jemně, šetrně setřel slzy.

„Tatíčku, řekni mi, proč musí také dítky trpěti?" po chvíli se ptala.

„My velcí také trpíme," odvětil.

„Velcí lidé musí trpěti, protože hřeší, řekla jednou mamička tetince, ale my dítky, nevíme ještě, co je hřích, a poslechni, jak mnoho nás tady v nemocnici umírá, pláče."

Když domluvila, otevřely se dveře a vešel kněz, Jaryčin katecheta. Chtěla se na něho usmáti, nemohla však, ani ručky vytáhnouti nesměla. Sklonil se k ní, křížkem požehnal čelo, setřel slzičky právě se vyroniví a ptal se jí, zdali by chtěla zítra jíti k prvnímu svatému přijímání, ku kterému dítky připravil a ony v příští neděli měly přistoupiti, ona s nimi.

Nyní přemohla bolest, usmála se a zašeptala, že ano. Také lékař dovolil a příští den setkali se všichni zas u její postýlky. I mamička tam byla, podušku i pokrývku, lůžko celé květy jarními ozdobila, ale neplakala, ona i dcerka usmívaly se. Když u dveří zazvonil zvonek, všechny dítky na postýlkách, které ležeti nemusily, klekly a modlily se. Když Jarynce kněz podával Tělo Páně po prvé, plakali všichni, jen mamička ne a ona usmála se tak, jak ještě nikdy. Malíř-umělec, když na ni v té chvíli hleděl, myslil, že je to úsměv andělský, tak zvláštní nebeský byl, jaký hledal pro andělíčka betlemského.

Rychle odešel, s nikým celou cestou nepromluvil, oči stále sklopeny, aby mu nezmizel andělský úsměv dítěte, který utkvěl hluboce v mysli. Přišel domů, rychle jej znázornil, dal andělu skloněnému nad jeslemi v Betlemě.

Druhého dne jej nesl příteli ukázati a ohromen vyslechl sdělení, že Jarynka, jejich jediná radost a útěcha, časně ráno zemřela.

„Mnoho trpěla, ale od svatého přijímání jí s tváří nezmizel ten úsměv andělský. Pan doktor řekl, že v oné chvíli andělem se stala a zůstala," řekl otec.

Mamička neplakala ani nenaříkala, jak se všichni báli. Když jí smutno bylo, šla se podívati na obraz „Narození Páně", který jim daroval onen malíř. Hledíc na andělský úsměv Jarynky, který vykouzlil Bůh, když do čistého srdce sestoupil po prvé, uklidnila se a zašeptala:

„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou a stanou se anděly..."

□ □ □

Ježíšku, jsi zde?

Ze všech malých dítek v sirotčinci nejpozorněji poslouchala malá Liduška sestru Amálii, když vypravovala o Ježíškovi v Betlemě. Ach, jak smutné to bylo, že ubohé Jezulátko musilo ležeti na seně a slámě ve studené stáji! „Jak hodný byl osílek a volek, že dýchali na božské Děťátko a tak je ohřívali." Ó, Lidunka ráda by mu přenechala teplou postýlku a sama by spala na holé zemi, ale ctihodná sestřička povídala, že již je tomu dávno, dávno... A Betlem prý je tak hrozně daleko! Musí se plouti přes moře a potom i na velbloudu cestovati. Ne, to Liduška nemohla!

Ale jednou pravila sestřička, že to malé Jezulátko bydlí na-

hoře v kapličce. Ale ony krásné lavice byly pro ct. sestry a pro velké děti a pro velebného pána, kterého Lidunka vždy pěknou poklonkou pozdravila, když ho potkala, a jenž byl tak pěkně oblečen, když stál tam nahoře u toho krásného stolu a modlil se a zpíval, a když ministranti pěkně zvonili stříbrohlasými zvonečky. Pro Jezulátko byl jen takový malý domeček na tom stole. „Zde bydlí dnem i nocí," pravila ct. sestra Amalie. „Ach, jak je maličké a hodné!" Liduška měla Jezulátko velmi ráda. Jenom kdyby k němu směla! Větší již směli. To také Lidunka věděla. „Ach, kdybych již byla velkou!" tak často toužila.

„Leč, proč by směli pouze velcí býti u Ježíška? Ó, však on by též rád viděl u sebe malé dětičky. Vždyť to sama sestřička jednou řekla. Ještě dnes si Liduška doslovně pamatuje, jak prý to Pán Ježíš řekl: „Nechte maličkých přijíti ke mně!"

To je pravda! To tedy asi dlouho již čeká Jezulátko na Lidunku. Musí okamžitě k němu jíti! Trochu ho pochová, bude mu vypravovati o krásném sněhuláku na dvoře a slíbí mu, že bude vždycky hodnou a způsobnou.

Již chvátá drobnými krůčky do kapličky. Nejdříve udělá pěknou poklonku, o něco hlubší než před velebným pánem. Pak ponoří celou buclatou ručku do kropenky a poznamená se správně a zbožně sv. křížem. Těžce oddychujíc, přisune schůdky, na něž vystupuje sestra Štěpánka, když zdobí oltář. Jednadvě, jest nahoře, na oltáři.

Nyní poklekla před svatostánkem. U paní představené musí se na dveře zafukati, pěkně lehce, jedním kotníčkem. To musí asi u Jezulátka také zaklepati.

Dívenka váhavě zafukala. Ale nikdo se neozýval — dvířka se neotvírala. Ještě jednou: Ťuk, ťuk, ťuk . . .! Zase ticho.

Liduška naklonila hlavinku k svatostánku a zašeptala: „Ježíšku, jsi zde?" Lidunka nemůže pochopiti, proč je zde všude takové ticho. Chce ještě jednou zaklepati. Vtom přichází sestra Štěpánka. Ulekla se, vidouc děvčátko u svatostánku. Ale když slyší, jak volá: „Ježíšku, jsi zde?" neplísní ji. Něžně snese dolů mladou přítelkyni svátostného Vězně a vypravuje jí o svatém Chlebě, jenž je tam ukryt. Mluví o krásném zlatém kalichu a velkém Bohu, jenž se ukryl do toho co zdá se nám chlebem, jehož můžeme přijmouti do srdce, a kterého dostane i Lidunka, bude-li velmi, velmi hodnou.

Co myslíte, že řekla Lidunka? Řekla, že již nechce Jezulátko? Ó, to byste nesprávně myslely, dušinky! Řekla, že by chtěla hned a velmi často Jezulátko přijmouti.

Dětičkám to strýček vypravuje, by si zapamatovaly dvě věci. Předně je třeba s radostí navštěvovati Pána Ježíše. Může dušinka se při té návštěvě též otázati: Ježíšku, jsi zde? A hned si odpověděti: „Vím, že jsi zde, proto přišlo k Tobě dítko Tvé." Druhou věc si zapamatují dětičky: Čím raději má dušinka Pána Ježíše, tím častěji chce jej přijmouti.

Jak mluvil blah. Eymard o nejsv. Svátosti.

V nejsvětější Svátosti skrývá Pán Ježíš svou slávu, ukazuje se ve svém přestrojení lásky, tak asi, jako by král oblekl se do chudého šatu, přišel k chuďasovi, a pozval ho ke svému stolu, řka: Jsem jako jeden z tvé rodiny. Nic se neboj a neostýchej, chci ti býti přítelem.

* * *

Ježíš Kristus učinil se chlebem. Ó, kdo by se bál několika zrnek pšenky? Mohl najíti Bůh lepšího prostředku, aby zakryl svou Velebnost?

* * *

Poněvadž se Pán Ježíš tají v nejsv. Hostii, můžete se k němu blížiti a poslouchati jeho božská slova. Jinak naplnila by jeho slova svět zděšením a hrůzou, jako na hoře Sinai. Slovo lásky by nás zanítilo a spálilo, před slovem hrozby zemřeli bychom hrůzou.

* * *

Kdyby Ježíš neukrýval v nejsvětější Svátosti svých ctností a kdyby je nepostavil tak daleko, abychom je pouze zahlédli, zoufali bychom, někdy se za ním dobelhati. Ale poněvadž je skrývá, povzbuzuje nás k následování, jako když matka žvatlá a dělá malé krůčky, aby naučila dítko choditi a mluviti.

* * *

Nejsvětější Svátost může jedním slovem popsati: Ježíš seznamující člověka s Bohem.

Dětičky, zeptejte se rodičů:

Máte již pěkné kalendáře, které vydala Matice cyrilometodějská? Nemáte-li, objednejte ihned u Matice cyrilometodějské v Olomouci. Jsou tuze pěkné a jmenují se „MÍR“, „POUTNÍK SVATOHOSTÝNSKÝ“ a „STRÁŽ MORAVY“.

Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci. — Zodpovědný redaktor František Světlík.
Tiskem arcibiskupské knih. a kamenotiskárny v Olomouci.

ČÍS. 4. ROČ. 7.

LEDEN 1920.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. EMILIÁN SOUKUP, dominikán.
Vychází měsíčně. Cena ročně 1 K.

FRANT. STŘÍŽOVSKÝ:

Moudrost.

Viděls mušky svatojanské,
živé, hravé jiskřičky?
Viděls po bažinách šerem
poskakovat bludičky?

Temná noc jim zářit dává,
hniloba jim původem,
jejich sláva bledne náhle,
den když vzchází nad krajem.

Tak i moudrost světa všecka,
— prázdná Boha — pobledne,
zahřeje-li srdce lidská
Boží Pravdy poledne.

ooo

Pán Ježíš je světlo naše.

Potěšili jsme se vánocemi. Jako dětičky těšily se na vánoční svátky, tak těšilo se na první vánoce všechno lidstvo, které znalo Pána Boha. Proroci předpovídali, že přijde Spasitel. A viděli jej přicházeti jako veliké světlo pro lidské duše.

Když narodil se Pán Ježíš v Betlemě, v půlnoci udělalo se světlo jako v poledne. Zářící hvězda mudrce z východních krajů vedla k jesličkám. Později Pán Ježíš o sobě řekl: Já jsem světlo světa; kdo za mnou jde, nechodí ve tmách. Když na Kalvarii umřel Vykupitel náš, zatměním slunce Bůh naznačil, že odchází Světlo světa. Ale pak to světlo zase zazářilo na oltáři ve svaté Hostii, a věčná lampa i nyní dětičkám a velikým lidem hlásá, že je tu Pán a že je dále světlem našich duší.

Co činí světlo? Světlo zapudí tmu. Však dobře víte, jak se to zle chodí potmě. Nevíme, kde je cíl naší cesty. Nevidíme, není-li na cestě jáma nebo překážka, nebo zlý nepřítel. Jakmile vyšle silné světlo své paprsky, hned se nám dobře jde, nezabloudíme. Tak Pán Ježíš nám svítí svými slovy a svým příkladem na cestu života. Pověděl, kam jdeme. Že jdeme k Pánu Bohu, a že třeba tou cestou zachovávati všecka svatá přikázání.

Není třeba tázati se: Kudy mám jíti, bych byl šťasten navždycky, naveky. Víme to od Pána Ježíše. A víme také, že nám špatně radí, kdo chce nás jinak vésti, než Pán Ježíš.

Světlo působí radost, kde je tma, tam je smutno. Proto je Pán Ježíš světlo našeho života, že dává nám radost. Dokud byl ještě mezi lidmi jako člověk, všude jen radost rozdával. Nemocné uzdravoval, chudým pomáhal, smutné těšil, hříchy odpouštěl. Všichni byli radostí naplněni, kteří upřímně šli k Pánu Ježíši.

To všechno činí Pán náš dále ze svatostánku. Když otevřete jemu svá srdečka, bude světlem vašim, povede vás a čistou radost vám zachová.

Tak. Nyní budete dobře rozuměti krásné povídce slečny učitelky o Světle.

□ □ □

M. ALFONSA:

Světlo.

Mnoho a mnoho duší bloudilo neschůdnými cestami života, temnotou. Tma tam bylo jako v noci, nikde ani maličká hvězdička, ani měsíček, no, žádné a žádné světélko nesvítilo. A těm, kteří Světlo hledali, bylo moc smutno. Některé duše také plakaly a vzdychaly a ohlížely se kolem sebe.

„Kdo nám ozáří cesty, bychom nezbloudily, nepadly do hlubokých propastí hříchu, kterých ve tmě nevidíme? Ach, kdyby nám aspoň svatojanská muška posvítila!“

Ostatní hned přisvědčovaly a také volaly:

„Ach, kdyby nám aspoň svatojanská světluška posvítila! Je zde tak smutno, se všech stran volají nás cizí hlasy, nutí k hříchu, nemůžeme pozn ti, co je pravda a co lež . . .“

Některé duše myslily, že musí v této hrozné tmě zahynouti. Nemohly jíti dále, tak znaveny byly, usedly tedy a chtěly umříti. Když naříkaly nejvíce, pojednou zjasnilo se v dáli, jako když svítá, slunečko se rodí a Pán Bůh je posílá, aby svítilo dobrým i zlým.

„Ó, to není východ slunce, to je Světlo, které hledáme, bychom ve tmách života nezbloudily na cestě k věčnosti. Pospěšte si, nedbejte únavy, však Ono vám dá za všechna utrpení hojné odměny. Pojďte všichni, kteří obtíženi jste!“ volaly duše, jdoucí již daleko vpředu, onomu Světlu blíže.

Zanedlouho uslyšely zpěv tak něžný a vroucí, jako by sami andělé, Serafíni s Cherubíny zpívali. A stále hlasitěji a jasněji k nim znělo:

„Svatý, Svatý, Svatý! Svatý vždycky, svatý!“

Mnohé mnuly si čelo a zrak, nemohly tolik záře snésti. Vůně rozlila se kolem nich, jako by trní, po kterém dosud šly a stále se zraňovaly, proměnilo se v samé květy anebo na blízku rajské sady rozkvetly v plné kráse.

Když došly hodně blízko, poznaly, že ono tajuplné Světlo vychází, svítí z chrámu, který se k nim snáší dolů, je postaven v oblacích ze samých diamantů, rubínů a nejčistšího zlata, a vše je spojeno zářícími hvězdami. Ale to všechno, ač jako oheň jasné, bylo ničím proti Světlu, zářícímu uvnitř.

Vešly tam duše po kolenou, dveře byly stále otevřeny dokořán a hned u prahu svatyně ztajily údivem dech.

Co tam spatřily?

Oltář ze samých paprsků slunečních, na něm velkou lilii, a v jejím kalichu andělský Chléb, sv. Hostii. S počátku se jim zdálo, že to je podoba sv. Matičky Ježíškovy, nejčistší Panny, v jejímž náručí On tak září . . .

Mnoho lidí se tísnilo kolem; na stupně oltářní, k lilii bílé však jen kněz jíti směl. Z kalicha svého mnoho sv. Hostií bral, aby podal duším, které blížily se, toužily po Světle, aby nezbloudily.

Jednu do rukou vzal, zvedl vzhůru, volaje:

„Ejhle, Beránek Boží, který hříchy světa sňal.“

A duše, od vin očištěné, až k zemi klonily se, volajíce:

„Pane, nejsem hodna, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rci slovo a uzdravena budu!“

Potom již směly přistoupiti ke stupním oltáře, na němž v kalichu lilie bílé zářilo Světlo ve způsobě sv. Hostie. Kněz jim podal, a duše, které již odcházely, zpívaly radostně:

„Chlebe andělský, dare nebeský, nejmilejší Ježíši. S námi obcuješ, k svým nás hodům zveš, dobrý Ježíši, Lásko nejvyšší.“

Přijaly ony duše Krista do srdcí svých a měly Světlo, které jim osvětlilo všechny cesty. Šly zase po kamení a hložší, ono je však nepíchalo, rány nebolely, místo dřívějšího nářku se duše jenom usmívaly, ano, ještě více chtěly trpěti, neboť jim Kristus, dlící v srdcích, sliboval věčnou blaženost.

A věřily Mu, protože Ho milovaly onou láskou, které je naučil On, Láska svatá, nejvyšší.

Duše dále světem šly, jedna zářila více, druhá méně, dle toho, jak čista byla, když Světlo světa přijímala a dle velikosti lásky. Ti, kteří dosud nenašli cesty k onomu chrámu, anebo jí nehledali, netoužili po Světle, aby nebylo viděti hříchů, ve kterých se brodili, myslili, že to jsou v daleku hvězdy, které s výšin zabloudily sem na pozemské pustiny, kde vše se jen při zemi plouží.

Ale mýlili se!

Je to Kristus, Světlo světa, zářící v srdcích lidských, která Jej ve sv. Hostii hodně přijala.

Září také a hodně často v dětských srdečkách to sv. Světlo?

o oo

M. V.:

Vzpomínka.

Kdo jede večer drahou přes Opatovice k Jevíčku, bývá mile překvapen řadami světel v dáli kmitajících. Jsou to ozářená okna velkého ústavu, v němž léčí se mnoho lidí stižených chorobou plícní. Dechem lesa, který dnem i nocí vniká otevřenými okny, posilují své choré plíce. Za pěkných dnů vycházejí do lesního zátiší, kde ve stínu starých stromů kyprý mech vábí k příjemnému odpočinku.

Nastal podzim, ale slunečko dosud zlatými paprsky ozařuje zemi a zapuzuje smutek z duší rozsmutnělých. Mladá dívka odpočívá v lese na svém oblíbeném místečku. Pestré květinky zvedají v mechu své něžné hlavičky a nedaleko bublá potůček lesní tišinou. Dívka dočetla knihu a zamyslila se nad hrdinou Petrem Barbaričem, jehož život v ní vylíčen. Vidí jej v domě otcovském, potom jako příručího v obchodě, konečně jako horlivého studenta, který ve studiích a v modlitbě hledá štěstí svého života. Ale nejvíce vryl se v mysl její obraz Barbariče, odevzdaného do vůle

Boží, když nemoc zmařila jeho naděje, že jako kněz bude pracovati mezi svými krajany, by co nejvíce duší pro nebe získal. Barbarič rád umírá — je to vůle Boží.

Posílena jeho příkladem, ubírá se dívenka v zadumání lesní pěšinou. Nenadále stane u Boží muky. Poklekla a vroucí modlitbou konejší své rozechvělé nitro. — Se sladkou útěchou v duši vrací se do ústavu.

Usedla ke stolku a otevřela malou krabičku. Má v ní uschovány upomínky z dětských šťastných let — svaté obrázky. Jeden po druhém bere do rukou a vzpomíná, od koho, kdy a zač jej dostala. Zvláště na jeden se dlouho zahleděla. Vložen je do lístku bílého papíru, na kterém napsána nějaká básnička. A dívka vzpomíná.

Když ve IV. třídě se připravovala k prvnímu svatému přijímání, dostala tento obrázek odměnou za svou píli od dp. katechety. Představoval Pannu Marii, sedící pod stromem. U ní stojí Ježíšek a podává Matičce kytičku.

Tento obrázek zaujal tak její dětskou mysl, že se jím často v myšlenkách obírala. Jednou v noci se jí zdálo, že sama stála před Matičkou a kladla jí k nohám kvítí. Matička se blaženě na ni usmívala a jí bylo tak sladce; cítila se šťastnou, že Panna Maria je s ní spokojena. Brzy nato složila si na obrázek dětsky prosté veršíky a s obrázkem je uschovala. A dívka rozevřela nyní již zažloutlý lístek a četla:

Kytička pro Matičku.

Pod stromem košatým
Máti Boží sedí,
okem láskyplným
na své dítě hledí.

V zahradě i na pažitu
plno krásy, plno květů,
však ona vidí jen jeden květ,
který na nivách Betlema zkvet.

Ten, ze všech nejkrašší
na ni se směje.
jí v prsou radostí
srdce se chvěje.

Kytičku zvedají ručky obě
a rtíky zvoní: „Matičko, Tobě!
Dal bych Ti celý vonný sad,
vždyť mám Tě tolik, tolik rád.“ —

Kéž slova Tvá, Ježíšku milý,
zachovám v duši každou chvíli,
abych i já pro Matičku
trhala ráda vonnou kytičku.

Chci zasvětit jí své duše ctnosti,
květ práce, modlitby, nevinnosti.
Ona je uchrání před mrazem hříchu,
nedá mi poznati leč a pýchu.

□ □ □

M. ALFONSA:

Zneuctění . . .

„Když chtěla míti Ježíška nebesa i země, rozhodl se, že bude dnem i nocí dlíti mezi lidmi v bílém Chlebě na oltáři. Ve svatostánku uvěznit se nechá a odtud bude žehnati lidem, jejich práci, namáhání. Sestupovati do duší, zvláště našich dětiček, učiti je,

jak mají hodnými, ctnostnými býti. Není tam sám, neviditelní andělé stále obletují jej'..."

Tak vyprávěla maminka Janíčkovi, když jeho rozoumek počal chápati, když ručky spínal a rty šepotaly: „Andělíčku, strážce můj!"

Jednou, když mu byly právě čtyři roky, ptal se jí, proč chodí do kostela každý den a také ku sv. přijímání?

Mamince se zrosily oči slzami, pohladila vlásky, čelo políbila a potom řekla: „Proto, že mne nikdo nepotěšil, nedal tolik síly jako Ježíšek. Tatíček tvůj byl několik roků na vojně, stále v nebezpečí, neměla jsem si komu požalovati, pošeptala jsem to Jemu, když jsem přijala sv. Hostii s myšlenkou, že do mého srdce sestupuje Bůh."

„A viděla jsi, maminko, někdy toho Ježíška?" dychtivě se ptal.

„Ano, ano, vidím vždycky! Máme tělo a duši. Tělo zemře, zhyne a ve světě ve svém povolání je schránkou duše, které sice nevidíme také, ale věříme, že ji máme, a ta vyšla od Boha, k Němu se zas vrátí, proto Jej vidí."

A jindy vyprávěla, že jej denně, v létě, v zimě na rukou nosila do kostela, když neměla nikoho, kdo by jej opatroval, s ním přiklekala ku sv. přijímání. Tak Janíček měl den ode dne raději Ježíška ve Svátosti oltářní, ručky k Němu spínal, rád se modlil, i když se tatínek z vojny domů vrátil.

Jednou maminka přišla z kostela a zaplakala, řkouc:

„Zloději se vloupali do kostela, vyloupili svatostánek, svaté Hostie rozházeli."

„A proč Jej andělé nechránili, když tam lidé nebyli?" Janíček se ptal.

Pohladila vlásky, políbila čelo a řekla:

„Ježíšek dopustil, aby Jej zločinná ruka zneuctila, neboť ví, že tím více Ho budou potom milovati nevinná srdečka dítek."

Od oné doby modlí se Janíček denně za to, aby Ježíška všechna dětská srdečka milovala, když Jej, Přítele maličkých, tak mnoho lidí dospělých nemiluje.

□ □ □

S. B.:

Nejdříve jest mé svědomí!

Gustav Ravignan, později slavný řečník a kazatel v mariánském chrámě „Naší Paní" v Paříži, podává jako chlapec krásný příklad přípravy na sv. přijímání. Je to dojemný obraz radosti, již poskytuje sv. přijímání mladé dušince, je-li dobře připravena. Až do 12 let vykonával Gustav přesně všechny své povinnosti, ale přece nepronikl až k oněm svatým a hlubokým citům, jež budí něžná důvěra mezi Bohem a člověkem. Ale když se začal připravovat na sv. přijímání, povstal jako ze sna a dle horlivosti jeho duše zdálo se, že chce útokem dobýti nebe. Sebral veškeru

svou sílu a soustředil ji k jedinému cíli: ku řádnému přijetí nejsvětější Svátosti.

V této době prohlásil též, že nevkročí více do divadla, poněvadž mu to zpovědník zakázal. Když přijel na svátky nebo na prázdniny domů, vybízeli ho příbuzní, aby šel s nimi do divadla. Gustav vždy tak poslušný a skromný, stejně rozhodně vždy odepřel. A když pak zase odejel na studie, psal své matince:

„Drahá matinko, snad jsem Vás zarmoutil, neb urazil, že jsem nešel do divadla. Ale, nemohl jsem jíti a též více nepůjdu! Odpusťte mi, matinko, že se odvažuji Vám tak otevřeně psáti. Ale náš učitel náboženství dal nám zásadu: „Napřed musí býti vždy mé svědomí...!"

Před sv. přijímáním přestal se též učiti jízdě na koni, šermu a tenisu, aby se mohl věnovati pouze přípravě na tak důležitý okamžik. A Ježíš Kristus, na něhož se Gustav tak uctivě a upřímně připravoval, nalezl v mladém Ravignanu zalíbení. Gustav rostl a mohutněl v lásce k Bohu, k církvi a k bližním a za čas chvěly se brány pekelné pod silou jeho slov.

Velký chrám „Naší Paní" v Paříži byl svědkem mnohých divů, jež se dály při jeho kázáních. Neboť mnoho nevěřících a pochybovačů nalezlo v jeho slovech opět ztracenou víru svého dětství. P. Ravignan řadí se důstojně k největším kazatelům světa.

Toť výsledek a ovoce hodné přípravy k sv. přijímání. Vezmeš si i ty, dušinko, za heslo: „Napřed mé svědomí"?

□ □ □

M. ALFONSA:

Ježíškova dušička...

Na začátku školního roku byly plničké lavice dětí. Některé pobíhaly sem a tam, neuměly seděti klidně ani poslouchati. Slečna učitelka se stupínku na ně s úsměvem hleděla a přemýšlela, která z těch hlaviček asi je nejhodnější, která bude nejlépe se učiti.

Po prvním napomenutí umlkly děti a zvědavě hleděly na ni. Když se pomodlily, a než počalo vyučování, chtěla zkoumati, která dušička ze všech má nejraději dobrého Ježíška? Je podobna andělům, kteří v nebi kolem něho stále zpívají „Svatý, svatý, svatý!" Vyzvěděti to nebylo snadno, vždyť všechny byly cizí, viděla je dnes po prvé, až jí napadlo, aby zazpívaly písně, řekly básničky, které z domu znaly, a soudit může, jaké jsou, zda mají zbožné matičky.

„Podle toho poznám je!" řekla a hned se ptala, kdo z nich umí nějakou píseň, aby šel zazpívati. Hlásili se chlapci i děvčata, vyvolala jednoho, který volal, že umí moc pěknou. Když přišel na stupeň, sebevědomě se rozhledl kolem a vesele začal, dupaje při tom.

„A já si ten kvíteček, za klobouček dám..."

Slečna se zarděla, honem sklonila se k němu, aby přestal, a na

její otázku, neumí-li jinou, řekl, že umí dost, „ale samý takový . . .“

„Odkud je znáš?“

„Inu, tatínek s maminkou si je celý den zpívají a pánečku, taky umí namilovaný . . .“

Usedl zas, a volala chlapce, který řekl, že umí lepší než on. Rozhlédl se sebevědomě kolem a co síly v hlasu měl, začal sprostou odrhovačku.

Slečna zakryla dlaní jeho růžová ústečka a křikla „už dost a sedni!“ Plížil se do lavice, nemohl pochopiti, proč se jí to nelíbí, ač jeho tatínek i strýček a dědeček na něm chtějí stále, aby opakoval a dají za zpívání peníze na cukrovinky.

Nejen to, ale proč se přestala smáti na šestileté horlivé svěřence? Usedla za stolek, hlavu do dlaní kloní . . . Teď vyndává kapesník, stírá slzy a pláče a pláče a proč? Kdo ji zarmoutil? Snad písničky? Vždyť ji chtěli potěšit, nejlepšími co znali . . .

„Bože, Bože, kdo nám bere dušičky dětí, my už nemáme dětí,“ zašeptala a zesmutněla moc. Vtom se podívala na řadu děvčátek a některým se zaleskly již slzičky soucitu nad jejím pláčem. Zavolala dívenku pěkně ustrojenou, aby zazpívala, a ta plna radosti začala:

„Hněvej ty se na mne, nebo nehněvej,
jen když mne potkáš, pozdravení dej . . .

Přerušila ji a ptala se, umí-li modlitbičku ke Strážnému andělíčku, nebo k Ježíškovi. Zavrtěla hlavou, že ne, že se doma nikdy — nemodlí.

„A umíš poslouchati maminku nebo tatínka?“ Dítko se místo odpovědi zamračilo, zarputile mlčelo. Potom beze slova usedlo.

Vtom si povšímla hošíka, chudě, ale čistě oblečeného, který s ostatními se nesmál dovádivým písničkám. Slečnu něco vábilo, pohladit jej, šla k němu, ptala se, umí-li něco zazpívati, proč se také nehlásil?

„Umím, ale jinačí,“ řekl nesměle.

„A jaké?“

„O Ježíškovém srdíčku jenom!“

Vyvolala jej, a usmívaje se jako by milého Ježíška před sebou viděl, tichounce začal zpívati:

„To Ježíškovo srdečko, hle, velkým žárem hoří,
a v něm jest jedno místečko, co svět mi zlatý tvoří.
A kdyby mi zde na zemi, růže jen kvetly samé,
to Ježíškovo srdečko jest moje milované.
V něm jesti víra, naděje i láska, co nás blaží,
to Ježíškovo srdečko ve světě nejvíc váží.
Já také svoje srdečko, chci dát jen Ježíškovi,
a budu Ho vždy milovat, myšlením, skutky i slovy.“

Než dozpíval, usmívala se slečna, jako když vešla do třídy. Pohladila jej, šeptajíc: „Přece jsou mezi dětmi dušičky Ježíškovy, a já se přičiním, abych ještě hodně jich k Němu přivedla.“ S novou chutí a radostí počala je vyučovati.

□ □ □

Nákladem Matice cyrilomethodějské v Olomouci. — Zodpovědný redaktor František Světlík.
Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

ČÍS. 5. ROČ. 7.

ÚNOR 1920.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. EMILIÁN SOUKUP, dominikán.
Vychází měsíčně. Cena ročně 1 K.

J. P. BOŘITA:

Perličko má!

Jako škeble, tak chci uzavříti
srdečko své čisté,
jenom jedna perla smí tam býti,
jen Ty, Jezu Kriste!

Ukryji Tě do srdečka svého,
bys v něm odpočinul,
zapomenul zcela světa zlého
mne jen k sobě vinul.

Nepustím ven, Ježíšku, víc Tebe,
pevně Tebe sevru,
v Tobě štěstí je a celé nebe,
v náručí Tvém zemru.

ooo

B.:

Proč mají dětičky často choditi k sv. přijímání?

Kdysi utíkal velký prorok Eliáš před pronásledováním zlé královny Jezabely. Hladem a únavou zmožen klesl pod stromem a usnul. Když spal, zjevil se anděl, probudil ho, podával mu chléb a pravil: „Vezmi a jez, neboť čeká tě ještě daleká cesta.“ Eliáš vstal a pojedl a posilněn tímto chlebem kráčel bez dalšího pokrmu čtyřicet dní až ku hoře Horeb.

Milé dítě, i náš život jest útěkem před nástrahami zlých nepřátel, jest jako cestou ku hoře Horeb, totiž k Bohu do nebe. I nám poskytuje Bůh zázračnou posilu — Chléb s nebe. Ale s tím rozdílem, že k nám nevolá anděl, nýbrž Bůh sám ze svatostánku: „Vstaň a pojez chléb silných, cítíš-li slabost...“ Nuže,

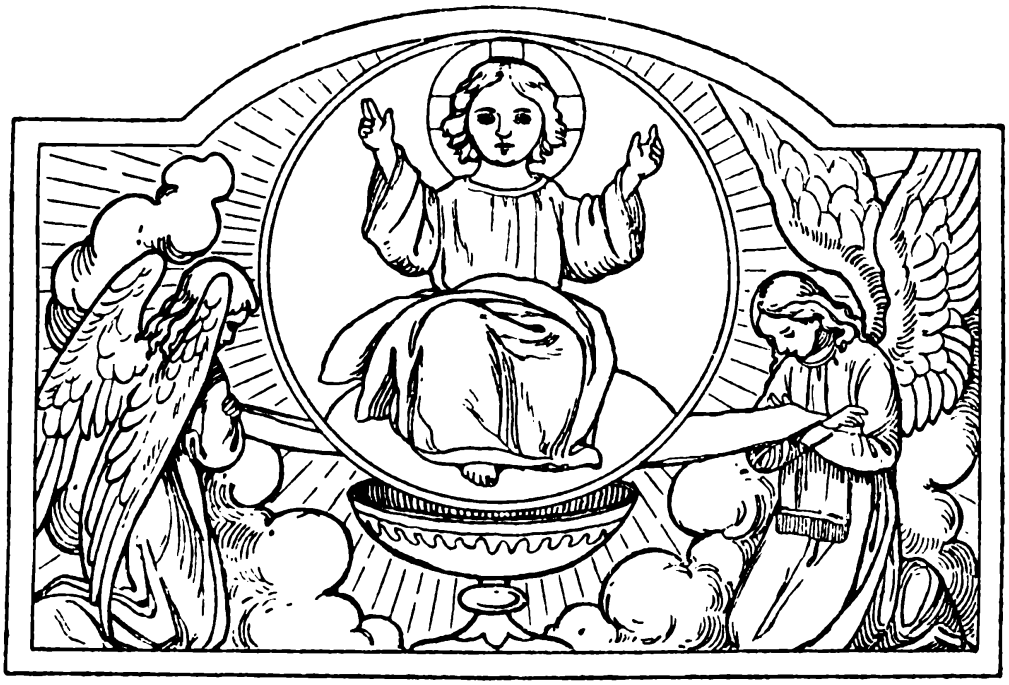

vstaň, milé dítko, požívej z tohoto chleba, aby ses stalo silným, až na tebe přijdou boje a těžkosti. Hle, Bůh tě chce posilnit, chce se s tebou spojiti.

Sv. přijímání znamená spojení. Bůh spojuje se s námi různým způsobem. Spojuje se i s vonnou růží, se skromnou fialkou, se vším, co je, neboť jinak by vše zahynulo, kdyby Bůh to neopatroval. Oč raději spojuje se s čistým, nevinným dětským srdéčkem! P. Ježíši je milejší dětské srdečko než chladný kámen a mramor svatostánku, než pyšné zlato monstrancí. Ó, jak nevýslovně krásnější a vzácnější jest něžná dětská dušinka! Pokřtěné dítko jest chrámem Božím, posvěcující milostí sídlí v něm Duch sv., a tento příbytek neměl by se líbiti P. Ježíši?

A potom, neřekl Spasitel: „Nechte maličké přijíti ke mně?“

Nuže, Kristus Pán, touží po dětech, chce, aby již záhy k němu přicházely. A nežádá po nich velkých obětí. Dostačí, aby hvězdička se třpytila, konvalinka skromně voněla, ptáček aby cvrlikal své zpěvánky. A od vás žádá jen pevnou víru a lásku.

Nevinná, hodná dušinka jest důstojným trůnem Nejvyššího, důstojnější než srdce mnohého dospělého, jež se již dávno proměnilo v peleš lotrovskou neb v modlářskou svatyni. Čisté dětičky přirovnáváme s liliemi. A když přijde někdy v noci třeba i lehký mráz, nakloní lilie hlavinky a — ztratí vůni. A musí slunečko hodně se přičiniti, aby zase vzkřísilo ubohé květinky. A tak i, když dítko poskvrní svou dušinku hříchy — ztrácí líbeznou vůni posv. milosti, a musí přijíti slunce — Božího Těla, aby jí vrátilo vůni a svěžest.

Sotva asi chápaly malé dítky v Palestině význam a osobu P. Ježíše, snad si i hrály v jeho přítomnosti a škádlily — ale P. Ježíš přec je k sobě volal a žehnal jim.

A proto i zástupce jeho na zemi, sv. Otec, volá vás k vašemu příteli. Jen jděte k němu. Smíte se k němu bez bázně blížiti, často blížiti se sv. přijímání. Dětičky, vy máte se státi šiřiteli lásky k P. Ježíši v nejsv. Svátosti. To bylo vřelé přání dobrého sv. Otce † Pia X.

Jak je plníte?

□ □ □

MARIE ALFONSA.

O žitném zrníčku.

Leželo na sýpce domkaře na hromadě s jinými, ale žádné z nich se mu nemohlo pěkností vyrovnati, nebylo tak velké a plné jako to, o kterém budu vyprávěti.

Pohrdlivě hledělo na zrníčko sousední, které bylo slabé, že sotva dýchalo, a říkalo mu: „Ani si nemysli, že tě hospodář na jaře zaseje se mnou, on chce a potřebuje pouze pěkná a silná jako jsem já!“

Zrníčko slabé neodpovědělo, jenom potajmo setřelo slzičky a, když večer všechno v jeho sousedství usnulo, zahledělo se otevřeným okénkem na střeše k nebi plnému hvězd a zašeptalo vroucí modlitbičku:

„Ty jsi, milý Pane Bože, určil i slabé k tomu, aby prospěli, ku tvé slávě a prospěchu bližních žili. Dej i mně síly, abych nezhynulo a také se stalo užitečným.“

A tak se modlilo každou noc, kdy ostatní zrníčka spala, a vědělo, že Bůh vyslyší toho, kdo se chce lepším státi a prospívati. Toho roku zima nechtěla dlouho odejíti, domkař nemohl na své pole u potoka seti obilí již po sv. Josefu anebo i před ním jako v letech předešlých. Teprve ku konci dubna snesl je se sýpky, naložil na vozík, do něhož byly zapřaženy dvě kravičky,

zavezl je na pole a rozséval. Nejpěknější zrníčko bylo v pytli i v hrsti rozsévače vedle slabého a stále se mu posmívalo:

„Blahové, snad nemyslíš, že z tebe také bude klas a chleba? Jak jsi domýšlivé, hloupé, vždyť zapadneš do země a hlína tě ani nepřijme a zetlíš, zhyneš navždycky."

Zrníčko hořem spolklo slzičky a řeklo na to: „Oh, já se nebojím, vždyť Pán Bůh i slabým sílu dává a mohou vykonati více nežli vpravdě silní, kteří se spoléhají na vlastní sílu, o jeho pomoc nedbají. Dá-li on rosy a sluníčka, také se uchytím, porostu, zazelenám, budu míti klas a může ze mne býti skýva chleba."

Silné zrníčko se zasmálo a zas pohrdlivě řeklo: „Jak jsi hloupé! Všechnu rosu a sluneční teplo musíš nechati pro mne, ano, i z místa, kam zapadneš, tě vytlačím, abys poznalo moji sílu. Musím býti a budu nejpěknějším klasem, a každý, kdo mimo půjde, podiví se mně!"

Sotva domluvilo, rozsévač zrní rozhodil, silné zapadlo na blízko, slabé větřík odnesl až na cestu, kde mohlo býti lidmi zašlapáno. Když dopadlo a vidělo, jak lehce může zhynouti, zaplakalo, pohlédlo k nebíčko a modlilo se zas:

„Můj milý Pane Božíčku, smiluj se jen trošičku, přej tak jak druhým žíti, užitečným býti. Pomohu si samo, jen mně síly dej!"

A hned bylo vyslyšeno. Pocítilo sílu jako ještě nikdy před tím a pomalu ač s námahou koulelo se k políčku, do hlíny, která voněla zemí a silou. Mnohokrát si musilo odpočinouti, ale přece došlo cíle, větřík mu také pomáhal, zapadlo na líchu a radostí vykřiklo, když uvidělo pěkné, silné zrníčko, které s ním sousedilo celou zimu na sýpce. Čekalo radostné uvítání, ale zmýlilo se. Silnější je odstrčilo pod velikou hroudu a řeklo:

„Snad si ty malé, hloupé nemyslíš, že z tebe také bude klas, jako ze mně? Všechno místo kolem nás jenom pro mne musíš zanechati, rozumíš? Z tebe nic nebude, umři tady!"

Maličké se stulilo pod hroudu a chvíli tiše plakalo. Potom si vzpomnělo na to, jak Boha prosilo, aby se užitečným stalo, a že je vyslyší jistě, nenechá zahynouti. Ještě jednou pohlédlo k nebíčku, vtom rozsevač obilí zavláčil, kolem zrníčka bylo jen tma a dlouho tma a pořád jen tma. Však tomu bylo rádo, aspoň je to pěkné, pyšné zrnko nevidělo a pořád neporoučelo, aby umřelo.

Za několik dní poznalo, že již není takovým, jako bylo, ale malé, bílé nitečky z něho rostou a konečně si hlavičkou mohlo odhrnouti rozpuklou zemi a hned ucítilo sluneční teplíčko, které zahřálo celé, nyní zelené tělíčko, deroucí se ven ze studené hroudy. Silné bylo již dávno před ním venku, neboť rostlo rychleji, a vidouc, že sousední slabé přece žije a již je nemůže zahubiti, řeklo mu se smíchem:

„Snad si nemyslíš, že si tě kdo všimne anebo pochválí jako mne?"

Sklonilo hlavinku a jen zašeptlo:

„Nechci žíti proto, abych se lidem líbilo, by chválili moji krásu, ale chci užitečným býti, prospěti.“

Nezávidělo sousednímu, že rychleji roste a že bude míti velký klas. Vědělo, závist že je hříchem a co dobrého jiným nepřejeme, ani nám Bůh nedá. Přálo všeho velikému zrnu, jenom si poplakalo, když mu ubíralo slunečního jasu i rosy. Vědělo, že toho, kdo na pohled silný, pěkný je, lidé si všímají raději nežli slabých i kdyby krásnou, šlechetnou duši měli.

Kdykoliv pohlédlo na kříž stojící u polní cesty chráněný dvěma lipami, zašeptalo:

„Ty, Kriste, byls Bohem a nemilují Tě, nectí, místo pozdravení rouhají se Ti, proč by si měli všímati mne, malého žitného zrnka?“

A míjel den za dnem a každé ráno stéblo z malého zrnka bylo větší, ale stéblo z velikého zrnka bylo třikrát větší; vyhnalo klásky a sousedních si nevšímalo, slabému se smálo:

„Tebe nikdo nepochválí, ale zato mne! Však mně to dalo dosti práce, nežli jsem se dostalo přes tvoji hroudu na samý kraj pole, na oči mimojdoucím! Jestli klásek budeš mít, jistě suchý a prázdný, můj se na tvůj ani nepodívá.“

Maličké stéblo sklonilo jen hlavičku a zase mlčelo a myslilo, když Pán Bůh bude chtíti, také ono k užitku vyroste.

A nezklamalo se. Dostalo klas a zrníčka v něm drobná sice, ale těžká dost, až se stéblo pod ním ohýbalo, slabé jsouc. Ale nestýskalo si na tu tíži, děkovalo Pánu Bohu, že je užitečným učiní, přemýšlelo, kdo asi dostane krajíček chleba z mouky, umleté z jeho zrníček.

Přiblížily se žně. Všechna žita i pšenky bělely, ale klas z velkého pyšného zrnka převýšil všechny a zbělel nejdříve. Však si toho byl vědom, a od chvíle, kdy jej hospodář pochválil a řekl, že by chtěl míti všechny klasy tak pěkné a plné na semeno příští, stále se nakláněl k cestě z řady ostatních, aby jej mimojdoucí viděli.

Jednou časně ráno, kdy sluníčko si v daleku rosou teprve otíralo ospalá očka, uslyšel pyšný klas již z dáli husí štěbetání a za chvíli uviděl řady husiček mladých. Stará je vedla a všechny utíkaly, že více už nemohly, jak chvátaly! Nebylo jim divu!

Stále se pásly na trávníku, pasačka je hlídala, nikam samy nesměly a dnes nepovšíml si nikdo, že ohradu za stodolou přeskočily, otevřenými vrátky odběhly za humna a do polí, kde měly pastvy hodně a lepší nežli na trávníku.

Právě přilétl na lípy ke kříži slavíček, mající v lesní houštině hnízdečko. Nedbal, že cesta sem je daleká, byl zde každý den, Spasiteli modlitbu ranní a písně zpíval: Jednou usedl na hřeb, kterým svaté nohy byly proklány, hlavičku sklonil a zakloketal:

„Nebój se, Kriste Pane, že my ptáčci — zpěváčci zpo-

meneme na oběti tvého umučení. Kdyby Tě všichni lidé tupili a opustili a kdyby všechny dítky, které kolem kříže jdou, styděly se za pozdrav: „Pochválen buď Ježíš Kristus až na věky amen!“ my tě vždy budeme ctít a milovati, jak nás učily naše babičky a my zas naučíme vnoučata.“

Vtom slavík s větve slétl, usedl na hlavu Kristovu trním korunovanou a zpíval. Husičky právě došly ke kříži a slyšíce čarovný zpěv, zastavily se, naslouchaly a řekly si, že se naučí také tak pěkně zpívati. Stará husa se jim vysmála řkouc:

„Jste vy hloupé husičky, vždy a všude můžete a dovedete zpívati jenom tak, jak vám zobáčky narostly. Pospěšme si, ať se na klásciích a jetelině mladé napaseme, než nás dohoní pasačka a zažene domů!“

Nedbaly toho, řekly si, že maminka je moc stará a tomu zpívání nerozumí, ale ať zkoušely po slavíkovi jak chtěly, jejich zobáčky jenom — štěbetaly. Stará již od nich dávno odešla, ony však vytrvale stály pod lipou, až se jim slavík zasmál a neodpověděl, když se ptaly, chce-li je tak pěkné písně učit.

Vtom stará zakejhala, volala, jak činila vždy, když dávala výstrahu před neštěstím anebo něco dobrého pro ně našla. Zapomněly na slavíka, rozběhly se k ní, hledící k žitnému poli. Když všechny došly, řekla hodně hlasitě:

„Milé děti husičky, jsem stará několik roků již, ale tak pěkného, žitného klasu dosud nikdy a nikde jsem neviděla.“

Klas pyšného zrníčka naklonil se až k příkopě, aby ho všechny husičky viděly, obdivovaly. Vida, že stará jde až k němu, domníval se, že mu jde udělati poklonu, sklonil se až k zemi, aby jí mohl poděkovati: Přišla, zakejhala, natáhla krk, a než se klas nadál, ulomila jej a radostně mladým nesla na pochutnání. Slabých, méně pěkných klasů ani si nepovšímla, zrnka z pěkného zobákem vyklepla, mladým dala a spěchala s nimi dále.

Za několik dní byly žně, obilí vymláceno dáno do mlýna. Ze zrnek, které vyrostly z malého žitného, byla pěkná hrstka mouky a velký krajíček chleba. Když jej hospodyně, domkařova žena, ukrojila dětem, právě na domovní dveře zaklepala chudá, nemocná žena s dítětem v náruči a pro smilovaní Boží prosila o kousek chleba.

„Všude chleba málo a, kdo má, nedá, nechá nás marně tlouci na vrata. Nevyslyšíte-li mne, umřeme hladem a v duších našich zhyne naděje v dobrotu a milosrdenství lidí.“

A všude tak prosila chudá matka, nikde nebyla vyslyšena až zde. Když dostala krajíček z mouky slabého zrníčka, políbila jej se slzami v očích a zašeptala:

„Ať skrze tebe, malý krajíčku, vzejde požehnání celému domu, neboť ty jsi mne od zoufalství a smrti hladem zachránil.“

Podala jej nemocnému dítěti a tak došlo cíle, splnilo svůj úkol a užitečným se stalo slabé kdysi žitné zrníčko.

□ □ □

Modlitba francouzských dítek před sv. přijímáním.

O Bože můj, jsem tak malý před lidmi, jimž nemohu býti ještě užitečný a co jsem teprve před Tebou?

Sotva zasvitlo mi světlo světa, přijal jsi mne za své dítko. A za takové dobrodiní nechtěl jsi, než abych miloval tebe, ó Bože můj, Pane tak dobrý, láskyhodný — a poslušen byl svých rodičů. Místo abych vyplnil tvé očekávání, zapomněl jsem na tebe a urážel jsem tě . . . ! O odpusť mně dnes, Pane! Vracím se k Tobě jako marnotratný syn a jako on prosím za milost.

Bože můj, chci se vrátiti k Tobě. Vím, že jen od Tebe přichází síla k odporování zlému, a proto chci Tě za ni stále prositi. Každého jitra při procitnutí chci na to mysliti, jak se Ti nejlépe zalíbiti, a večer zase chci uvažovati, jak jsem užil uplynulého dne. Budu se snažiti býti trpělivý a snášenlivý ke svým druhům, pokorný ke svým rodičům a nadchnut horlivostí pro své povinnosti. Přijmu odevzdaně i všecka utrpení a nepříjemnosti, jež mne potkají, jako vůli a řízení Tvé Prozřetelnosti.

Pane, ty ses smiloval nade mnou, a když jsi viděl, že se řítím do záhuby, volals otcovsky na mne a uchopil jsi mne měkce za ruku. Jako Dobrý Pastýř položil jsi na ramena ztracenou ovečku! Ó dík budiž Tobě vzdán, buď požehnán, Pane!

Jezu, ty můžeš všecko, změň i mé srdce, naplň je poznáním a láskou; pomoz mi očistiti je, abych byl hoden přiblížiti se k Tobě a přijmouti Tě s posvátnou přípravou.

Pane, neoškliv si mne, ubohé, slabé dítko, ač nevděčné a trestuhodné!

Ó přijď, přijď ke mně, znič veškeré mé nedostatky a navrať mé duši její prvotní čistotu. Chceš mi dáti odměnu ještě před prací, a snésti mi nebe ještě v jaru života, aby se mé srdce posílilo Tvojí dobrotou, obrátilo se k Tobě a bylo hotovo ke všem bojům s napětím všech sil. Co Ti dám za tak velkou milost?

Bože nekonečné velebnosti, jest to možno, aby se mé srdce stalo Tvým oltářem, Tvým svatostánkem? Kdo by tomu věřil, kdybys Ty tak nepravil? Svatí andělé, dobrořečte Pánu a opěvujte se mnou jeho nevýslovné milosrdenství a zázraky lásky.

Pryč, daleko ode mne každá jiná myšlenka, každá jiná láska. Otče milený, obohať duši mou svými dary a učin ji svým důstojným stánkem.

A ty, P. Maria, svatá moje Matičko, i vy, všichni svatí a světice, pomozte mi v důležitém díle, v přípravě k hodnému přijetí nejsv. Těla Páně, abych se stal příjemnou obětí v jeho očích. Amen!

□ □ □

M. ALFONSA.

Ježíšek na vojně . . .

Není tomu dávno, co skončila velká a hrozná válka světová, v níž mnoho milionů vojínů bylo povražděno. Některé z vás již se nepamatují, kdy začala. Po celou tu dobu plakaly tisíce dětiček, protože jim odešli tatínci na vojnu a dosti jich zůstalo na cizím bojišti pochováno.

Bylo zas před bojem, řady vojínů stály připraveny k odchodu na bojiště nedaleko nich. Někteří ještě si psali dopisy neb lístky domů na rozloučenou, kdyby padli; jiní hovořili s kamarády o drahých, kteří je za několik hodin budou oplakávati.

Vtom utichli všichni, přední řady poklekaly, zadní hleděli na ně, ptali se, proč?

„Přichází náš Pán, Ježíšek skrytý ve svaté Hostii," zašeptal mladičký vojín — sodál mariánský k tomu, který se tázal.

„Smířil jste se s Bohem, přijal jste Jej včera při zpovídání celého pluku do srdce?" dále se ptal sodál a vojín se usmál.

„Ani mne nenapadlo, nevěřím v Boha!" Sodál zesmutněl, řka: „Tolik důkazů lásky ten dobrý Ježíšek lidem dal i sem na bojiště nechá se knězovou rukou nésti duším k útěše a ještě Jej nemilují? Máte doma dítky nebo někoho, kdo je vám drahý?"

Vojín hanem sklonil čelo do dlaní, slzy mu vytryskly z očí a zašeptal: „Mám tři hodné, roztomilé dítky a těším se na shledání s nimi."

„A což, jestli padnete, zemřete ve hříchu, s Bohem neusmířen a neshledáte se s nimi zde ani na věčnosti?" upozornil jej.

„Jakže? Vy myslíte, že bych již nikdy, nikdy neměl viděti těch, které jsou mně na světě nejdražší? Což pak tolik vlivu a moci má Kristus ve svátosti? Dříve jsem věřil také, ale teď ve válce již se hněvám na Boha. Bože, Bože, je možno, že bych se s drahými již neshledal?" Zaúpěl znova.

Vtom přistoupil kněz k malému oltáři narychlo upravenému, postavil malou monstranci bez ozdob a po zazpívání písně vznesl Nejsvětějšího do výše, požehnal hrdinům jdoucím do boje, aby osvobodili vlast. Vojín vedle sodála hleděl upřeně na Chléb andělský . . . Zdálo se mu, že okolo monstrance poletují andílci a mají podobu jeho dítek a volají, ručkama kynou na něho . . .

Požehnal jim kněz, velebnou Svátost uschoval a připravil se na cestu na bojiště s ostatními . . . . Ale zbylo mu ještě času, aby s Bohem smířil vojína, kterého přivedl sodál. Nasytil duši jeho. Druhý den vojín — otec padl, jsa kulí nepřátelskou těžce raněn. Umírajíc, usmíval se, šeptaje: „Jak jsem šťasten, že se s drahými shledám na věčnosti. Jak je hodný Ježíšek, že přišel za námi až sem na vojnu .!"

□ □ □

Nákladem Matice cyrilomethodějské v Olomouci. — Zodpovědný redaktor František Světlík.
Tiskem arcibiskupské knih-a kamenotiskárny v Olomouci.

ČÍS. 6. ROČ. 7.

BŘEZEN 1920.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. EMILIÁN SOUKUP, dominikán.
Vychází měsíčně. Cena ročně 1 K.

S. B.:

Zdroj života.

Tam v lesích kdes, kde život sní,
v dál spěje smavý potůček,
kdo pije z něj, jak pověst zní,
prý žíti bude dlouhý věk.

Hle — od oltáře Pramen vře:
kdo z něho pije žízní hnán,
na věky věků nezemře
neb tak přislíbil Kristus Pán.

ooo

S. B.:

Sv. Josef, pěstoun Ježíškův.

Vypukl hlad v zemi Egyptské. Lid volal k vladaři o chléb a král pravíl: Jděte k Josefovi. A Josef pomohl všem a zachránil je. Věřící křesťané odedávna považují Josefa egyptského za obraz sv. Josefa a opakují ve svých potřebách: Jděme k Josefovi.

Sv. Josef byl pečlivým ochráncem a živitelem malého Ježíška. Celý den oháněl se sekerou a pilou, aby vydělal Ježíškovi na šatičky a chlebíček. Tak se staral sv. Josef o tělo Ježíškovo. A toto sv. Tělo dal nám Pán Ježíš za pokrm.

Musíš tedy býti vděčna, milá dušinko, sv. Josefovi za to, že nám živil a vychoval Ježíška.

Sv. Josef měl velmi rád malého Ježíška. Hladil jeho kučeravé vlásky a líbal na rtíčky. A když dnes dívá se s nebe, vidí tisíce, tisíce dětiček. Vzpomíná si, jak měl rád Ježíška a vidí v dětičkách své milé Jezulátko. Ale jenom v hodných dětičkách.

Církev sv. vzývá sv. Josefa jako svého patrona a ochránce. Vzývá ho i jako ochránce čistých, nevinných duší. Čistounké jako padlý sníh, ba, ještě krásnější jest tvé srdečko, není-li v něm zlého hříchu. Ale přijde vítr, zvedne prach a, co neuteče, to zasype a pošpiní. Sv. Josef chránil Ježíška, aby se mu ani nejmenší nepřihodilo, a bude bdíti i nad tebou, aby zůstala neposkvrněna tvá dušička. Ale musíš se k němu modliti. Za živa měl sv. Josef rád ty dítky, které si hrály s Ježíškem, které s ním chodily.

Právě tak má i dnes rád dětičky, které ho přicházejí navštěvovati v Nejsv. Svátosti. A když uvidí sv. Josef, že máš rád Ježíška, přimluví se za tebe u něho. A myslíš, že ho Ježíšek neposlechne. Víš, drahoušku, co to stojí psáno v Písmě sv. o P. Ježíši .? Že byl poddán P. Marii a sv. Josefu.

Dětičky, jděte k sv. Josefovi! Proste, by naučil vás opatrovati si Ježíška v srdečku. K sv. Josefu se modlívej, dušinko, by naučil tě míti Ježíška ve veliké, velmi veliké lásce.

□ □ □

LAD. Ž.

Připravená srdečka.

Bylo to po prázdninách. Děti v Z. připravovaly se na sv. přijímání. Na Božím požehnání všechno záleží a toho sobě chtějí na Ježíškovi vyprositi pro nový školní rok. Jak se všichni těšili! Seděli všichni potichu jako pěnky, když jim „nové velebné pán“ vypravoval o Ježíškovi: jak je dobrotiv a milosrdný, jak rád každému odpouští, jak ve sv. přijímání do srdeček hodných dětí přichází, aby je oblažil, seděli všichni potichu jako pěnky. Již

se té chvíle ani dočkat nemohli. — Jeník vyskočil a táže se netrpělivě: „A kdepak jož pudeme?“

Konečně velebný pán oznámil: „Děti, na druhý týden půjdete k sv. přijímání.“ Zaradovali se všichni, srdečko každému mocněji zabušilo; „Jé, to je dobře!“ „A to sme rádi!“ — Mají ve vesnici pěknou kapli. To v ní bude mše sv. a děti půjdou k sv. přijímání.

„Me bechme take šle. Zpověď jož omime;“ nesměle, prosebnými hlásky ozvalo se několik děvčat druhého oddělení. Nebyly ještě u sv. přijímání, ačkoliv by byly mohly jíti již na jaře.

Také Frantíkovi rozjiskřily se oči radostnou nadějí. Také prý „zpověď umí“ a maminka to s ním ještě všecko zopakuje. Všecek hoří nadšením. Má již doma připravený pěkný bílý pás a svíčku. Tu dá Ježíškovi. Již sobě myslil, že ho Ježíšek nemá rád, nechce k němu přijít. A přece snažil se poslední čas býti hodným. Zvláště si dával na sebe pozor od té doby, co jim velebný pán ve škole řekl: „Děti, kdo chce udělat Ježíškovi radost, musí býti hodným a poslušným.“ Dost se již Frantíka namrzelo, že maminku někdy zarmoutil. S Jozífkem si dávno všechno odpustili.

Dávno již vduchu si umínil: „Až ke mně Ježíšek přijde, to Jej lépe přivítám, než obyvatelé betlemští!“

Víte jak to udělá? Prý jako ten malý pastýřek u jesliček. — Velebný pán jednou ukazoval dětem ve škole pěkný obrázek Ježíšek leží v jesličkách a u Něho stojí sv. Josef a sedí Panna Maria. Pastýřové přišli poklonit se Ježíškovi a přinesli Mu dárky. Jeden nese jehňátko, druhý trochu mléka, třetí na ošatce ovoce. Zrovna u jesliček stojí takový malý pastýřek. Jak má ručičky pěkně sepjaté! Udiveně hledí na Ježíška, jako by chtěl říci: „Jej, to je pěkné děťátko!“ — Tak to Frantík udělá, až půjde k sv. přijímání. Pěkně ručičky složí, podívá se na sv. Hostii a — víte co řekne? „Ježíšku, nesu Ti své srdečko! Chci býti vždy hodným hochem. Chci dělat radost Tobě a tatínkovi a mamince.“ To řekne a pomodlí se též za ně.

Na to na všechno myslil Frantík tehdy v hodině náboženství a byl všecek blažen. Též děvčata se spokojeně usmívala. Jenom Bětuška seděla smutná. „Co pak ty, Bětuško, jsi tak smutna?“ otázal se kněz. Místo odpovědi dala se do pláče. Slzy potůčkem řinuly se jí z očí. Zakryla tvář ručkama a hlavičku položila na lavici. Anička za ni vysvětlovala: „Ráda by též šla, ale nemá, co obléci.“ Rodiče jsou chudobní a dětí mnoho. Co tatínek vydělá, sotva na živobytí stačí.

Na chvilku zavládlo ve třídě úplné ticho. Všichni hledí soucitně na Bětušku. Ale již se hlásí Mařenka: „Já jí půčím kabátek, šak mám dva.“ Jiná se zas nabídla, že půjčí botečky. Bětuška se uklidnila. — Ví dobře: ostatní půjdou v bílých šatečkách i závoj budou mít. Ale nemrzí ji to. Velebný pán pravil jednou: „Ježíšek nehledí tak na šaty, jako na srdečko.“ Jenom když může jíti též k sv. přijímání.

Kdo by nepozoroval pohnutím tu čistou radost dítek? Komu by při tom nenapadlo: dušinky tak dobré, soucitné, rád navštíví božský Host. — Srdečka jsou připravena svátostnému Ježíškovi. — — —

B.:

Vůně země i nebes.

S radostí a štěstím vítáme my, dítky tohoto slzavého údolí[1] návrat jara, když vůně květů, čistá, jasná obloha, zpěv ptáků, zlativé paprsky sluneční podávají nám slabounký, ale milý přece obrázek a ukázku nebeských radostí. Ale zdaž se neradují i andělé na luzích věčného rajského jara, když hledí na zem a vidí ten velkolepý div, zázrak lásky, v němž Bůh sám praví: „Nechte maličkých přijít ke mně!“ Plesají andělé, vidouce Pána v nejsv. Svátosti po prvé sestupovati v čistá křesťanská srdečka. Skoro bych věřil, že se tím rozmnožÍ blaženost andělů, když spatřují, jak nebe se přibližuje v lásce k zemi zlé.

A jaké štěstí zalévá hruď, když zříme zástupy dítek jako bělostných motýlků tísniti se kol Božího oltáře s výrazem radosti a pozornosti zbožné! Jak zachvívá se naše srdce při pohledu, jak se tyto nevinné bytosti stávají svatostánky živého Boha.

Slavný jeden učenec prohlásil: Mysleme si nadutce i rozumáře, jakými často jsme; nikdo z nich nemůže bez pohnutí patřiti na tuto krásnou slavnost, při níž velebný hlas zvonů zní jak sladký hlas mateřský. Kdo se zdrží jakési závisti, vida tyto bělostné řady stoupati do kostela, vida, jak se vracejí od stolu Páně . .? Mimoděk dere se z nitra vzdech: Ach, kéž bych též byl mezi nimi, jako jeden z posledních, z nejprostších . . .“

Vůně země i nebes je tato slavnost vždycky. Není městečka ani vísky, jež by každoročně nepociťovala této vůně.

V jednom údolíčku na úpatí hor Pyrenejských připravovaly se dětičky na první sv. přijímání. Máš-li doma zeměpisný atlas, můžeš si toto pohoří najíti. Tvoří hranici mezi Francií a Španělskem. Dobrotivý Bůh obdařil tento koutek nevýslovnými krásami. Leč neméně krásné byly dušinky dětí tohoto kraje. Pojednou onemocnělo jedno z vybraných dětí. Byl to bystrý a nadaný

hošík. Pan farář navštívil svého žáka a, aby ho potěšil, řekl mu: „Nic se neboj, hochu milý, i kdyby tě nemoc déle zdržela na postýlce, půjdeš s druhými k prvnímu sv. přijímání.“

Leč hošík blížil se zatím rychlými kroky ke smrti. V sobotu zrána ztratil vědomí. V horečce mluvil stále o předmětu svých tužeb. „Ach, nedostane se mi štěstí přistoupiti k sv. přijímání?“ Matička seděla u hoškovy postýlky a tiše plakala.

Druhého dne probral se hošík a nabyl zase vědomí. Opakoval znovu svoje obavy a bolesti. Rozplývaje se v slzách, žaloval: „Proč nepřichází pan farář, vždyť mi to slíbil . . .“ Nedokončil, když tu někdo klepal na dveře. Do pokoje vkročil pan farář. „No tak hleď, hochu, že jsem dostál slibu!“

Přítomní odešli. Pan farář vyslechl jeho dětskou sv. zpověď. Po sv. zpovědi pan farář promluvil několik dojemných slov a potom položil nebeský poklad na hochovy čisté rty. Jako bez sebe radostí, sklonil nemocný hlavinku a skřížil ručky jako andílek, klečící před svatostánkem. Za chvíli obrátil vděčný pohled na služebníka Ježíše Krista: „Ach, Otče, jak dobrý, sladký jest Ježíš! Jak jsem šťastný!“ „Ano, mé dítě,“ odpověděl kněz a pohladil jeho kadeřavé vlásky, „jak šťastný jsi zde, jak teprve budeš šťasten v nebi!“

Po těch slovech přejel si hošík očka, jako by chtěl lépe viděti, pak sklonil se k duchovnímu a zašeptal: „Ano, je to On, již jde . . .!“ Nato vzpřímil se, jako by chtěl někomu jíti naproti, zatleskal ručkama a s nevýslovně blaženým úsměvem skonal . .

Šťastná smrt!

Taková kvítka naplňují vůní naše cesty hořkým blínem zarostlé. —

Chceš býti též podobným kvítkem? Chceš býti radostí andělů a dobrých lidí? —

J. B.:

Blahoslavení milosrdní.

Přijímáš často božského Ježíše do své duše. A jaký výsledek má tvé sv. přijímání? Jsi již podoben P. Ježíši? Plníš jeho

přikázaní? Hleď, milá dušinko, tolik bolestí je ve světě, že ho lidé nazývají slzavým údolím. A mají pravdu. Tolik lidí pláče a naříká. Ptáš se, proč je P. Bůh nepotěší? Protože chce, abys je potěšila ty na jeho místě. Proto volal: „Blahoslavení milosrdní . . "

Kdysi mluvil jsem s velmi bohatým mužem. Dlouho jsme spolu hovořili a na konec jsem se ho optal: „A řekněte mi pane, kdy jste byl v životě nejšťastnější?"

Pán se zamyslil a pak mi řekl: „Když jsem ležel v Olomouci na tyfus v nemocnici." Otevřel jsem podivením oči. Pán se usmál mému údivu a vysvětloval mi: „Víte, velebný pane, jsem bohatý, vážený, všechno pěkné, ale lásky jsem zažil málo, velmi málo. A nyní přišel jsem do nemocnice. Byl jsem úplně cizí a ct. sestry mne ošetřovaly jako matka své dítě, nikdy jsem na nich ani stínu nevole nespatřil, vždy kolem mne chodily tiše jako andělé s tajemným, blaženým úsměvem. A tutéž lásku, nač kladu důraz, věnovaly i nejopuštěnějším, ubohému tulákovi, jenž ve vedlejším sále ležel . "

Nuže, pro nemocné máme Milosrdné sestry. Ale pro zdravé ještě nikoliv!

Milé dítky, nechtěly byste jimi býti? Nebojte se, nemusíte do kláštera, jenom buďte vždy pamětlivy slov Spasitelových: „Blahoslavení milosrdní . ."

Víš, jak budeš takovou milosrdnou sestrou neb milosrdným bratrem? Máš hněvivého bratříčka, který hned při každé příležitosti cupe nožkama a volá: I ne, i ne! Nerozlobíš se na něho, ale pěkně ho pohladíš, vyhovíš mu, můžeš-li . .

Nebo vidíš, že matičku něco rmoutí. Nebudeš bezohledně dovádět, ale vezmeš matičku kolem krku a řekneš: „Maminko, co je ti, proč pláčeš?"

Na prahu kostelním sedí žebračka. Tatíček dá ti peníz, abys jí ho odevzdal. Tu jí nehodíš haléř, jako házíme kost psíčkovi, ale pěkně jí ho vložíš do dlaně a řekneš: Pozdrav P. Bůh, stařenko

Máš mezi druhy neb družkami dítě chudé, špatně oblečené. Nebudeš jimi pohrdati, ohrnovati nosíček nad jejich šaty a ukazovati, že jsi něco lepšího . . .

Když uslyšíte bližního pomlouvati, přetrhněte ošklivé řeči anebo odejděte. A omlouvej své bližní tak dlouho, pokud můžeš. Ale nikdy nikoho neodsuzuj! P. Ježíš neodsoudil ani největší hříšníky, takže mu to až nepřátelé vytýkali . . .

Tak se pomalu vycvičíte, že se stanete hodnými, milosrdnými bratřími neb sestrami ve světě.

A P. Ježíš odplatí vám za každý laskavý pohled, za každé vlídné slovo.

Ó, jak mnohem lépe bylo by ve světě, kdyby si hodně, hodně dětiček umínilo, že budou vždycky, vždycky milosrdné . .!

□ □ □

V. S.:

Jednej mužně!

Tomáš a Toník byli dva nerozluční kamarádi. Kdysi však dostali se při hře do sporu. Tomáš chybil, neměl pravdu, ale právě proto tím více se durdil a zlobil. Když však začal Toníkovi nadávati a do něho strčil, vyfal mu Toník hlučný poliček. Zrudlý hněvem a hlasitě hekaje běžel Tomáš domů a hrozil, že se Toníkovi pomstí.

Teď seděl ve svém pokoji a kul plány, jak odplatiti potupu. Zlostí nemohl ani plakati. V uších zněl mu ještě posměch soudruhů. Líce mu ještě hořela po úderu. „Zbabělče!“ volal za ním kterýsi z hochů. Zaúpěl potupou, jíž se mu dnes dostalo; nejraději by byl vyskočil a Toníkovi ránu oplatil.

Za chvíli však se uklidnil a v duši vynořila se mu myšlenka: Vždyť jsem neměl pravdu. Dostal-li jsem ránu, je to má vina; neměl jsem Toníka popouzet a dráždit. — Což nemohl bych se s ním smířiti a vinu svaliti na sebe?

Ale co by řekli soudruzi takovému jednání? Všude by se mi vysmívali, byl bych zbabělcem v jejich očích. — Není však ještě zbabělejším, báti se jejich posměchu? Nejsem slaboch, bojím-li se provésti svůj úmysl ze strachu, že se mi budou druzí smát?

A teď cítil, že bylo obtížnější a těžší jíti za Toníkem, vyznati svou vinu a odprositi ho a za to snášeti posměch kamarádů, těžší, než jíti se pomstít Toníkovi.

Ale zbabělým nechci být, pomyslil si Tomáš. Rychle vstal, vzal klobouk a ubíral se za Toníkem. Vyběhl po schodech nahoru, přede dveřmi několikrát z hluboka vydechl, zaklepal, vešel dovnitř a pravil k užaslému kamarádovi: „Diviš se, že mne vidíš. Já také se divím. Dnes ráno však choval jsem se k tobě ošklivě a nepřívětivě; dal jsi mi tedy poliček docela právem. Prosím tě nyní, abys mi odpustil.“

Milý Toník stál tu jak opařený. Nevěděl, slyší-li dobře. To by mu nebylo napadlo ani ve snu. Koktaje, dostal ze sebe slova: „Jsem také vinen. Nehněvej se na mne.“

Chvíli bylo v pokoji ticho. Jako by se vznášel světnicí jasný, krásný anděl. Tak bylo oběma v duši. Radost zalévala jejich hruď, cítili, že vykonali hrdinný skutek: přemohli se, přemohli svou náruživost.

Udatný a mužný je krotitel lvů, udatnější však, kdo přemohl sebe. Podali si ruce a sešli do zahrady. Zdálo se jim, že ptáčci krásněji zpívají, že květiny vydávají silnější vůni. Vše vyhlíželo svátečně, docela jinak než jindy, takřka pohádkově. A to jen proto, že se přemohli. „Chceme zůstat přáteli,“ zašeptal Toník. „Ano,“ přitakal Tomáš, „a kdykoli se mne zmocní hamižnost a sobectví, vzpomenu si na onen poliček a jistě je utiším.“

Milé dětičky, nechtěly byste si také mnohdy způsobiti podobnou radost, ukázati se velkými, mužnými, hodnými? Pak jed-

nejte jako Tomáš, jako Toník. Nedejte se ovládnouti sobectvím, bezohledností a nepřátelstvím ke druhým! Snažte se, aby ve vás panovala dobrá vůle, přemozte v sobě zlo, buďte upřímni!

□ □ □

Všelicos.

Bílá vázanka. V jedné francouzské farnosti bylo zvykem, že hoši měli při prvním sv. přijímání bílý nákrčník. Kterýsi chlapec učinil tento zvláštní slib: „Tak dlouho budu nositi tento bílý nákrčník, dokud se nedopustím těžkého hříchu.“ — Nikdo o tom nevěděl kromě matky a zpovědníka.

Jiřík, tak totiž jmenoval se onen hoch, stal se gymnasistou; k vůli bílému nákrčníku bylo mu snášeti uštěpačné poznámky od spolužáků. Na stálé dotazy a naléhání svěřil své tajemství jednoho dne spolužákovi pod zárukou nejhlubšího mlčení. — Den na to ovšem vědělo o tom celé gymnasium; leč posměšky přestaly se ozývati, Jiří stoupl ve vážnosti u všech žáků.

Náš Jiří dokončil studia se skvělým výsledkem; ještě stále nosil bílý nákrčník. Však také ani jednu neděli neopomenul jíti ke sv. přijímání!

V roce 1870 prodělal německo-francouzskou válku. I na vojně přijímal každou neděli a svátek. U Mons byl smrtelně poraněn. Když vojenský duchovní se ho tázal, přeje-li si vyzpovídati se, odvětil Jiří: „Nemám, co bych na sebe žaloval; před dvěma dny jsem byl u stolu Páně. Položte mne jen na slámu a přineste mi Tělo Páně. A buďte tak dobrý a otevřte mou brašnu; jest v ní bílý nákrčník, bílá stužka, bílý růženec — památka na prvé svaté přijímání. Buďte tak hodný a přineste mi je!“

Kněz splnil jeho prosbu, obepnul nákrčníkem jeho límec a podal mu Tělo Páně. Když přijal s dojemnou vroucností Spasitele, dodal: „Po mé smrti pošlete, prosím, tento nákrčník mé matce a napište jí, že nákrčník od prvního sv. přijímání nebyl ničím poskvrněn až nyní mou krví.“

Kino. Měla jsem ve třídě asi devítileté děvčátko. Bylo neobyčejně roztržité, nepozorné. Z jeho tváře nehledělo již dětství. Nechodí snad Milka do kina? tázala jsem se u sebe. Chtěla jsem to věděti. Mluvila jsem tedy o kinu a tázala jsem se dítek, kdo již byl v kinu. Skoro všechny se přihlásily. A jeden hlásek volal: „Tuhle Milka chodí do kina několikrát to týdne.“ Tu to bylo. Nezmýlila jsem se tedy, dobře jsem četla v její tváři.

Běda dítku, které chodí příliš často do kina. Všechny dětské radosti se mu brzy zmrzí a nic ho již nebude těšit. Oddá se nečistému životu, stane se snadno zločincem a návštěva kina připraví mu na konec i nešťastnou smrt.

Milé dítky, varujte se co možná kina! Jen když vás vedou učitelé, smíte je navštíviti.

Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci. Zodpovědný redaktor František [illegible]
[illegible] arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

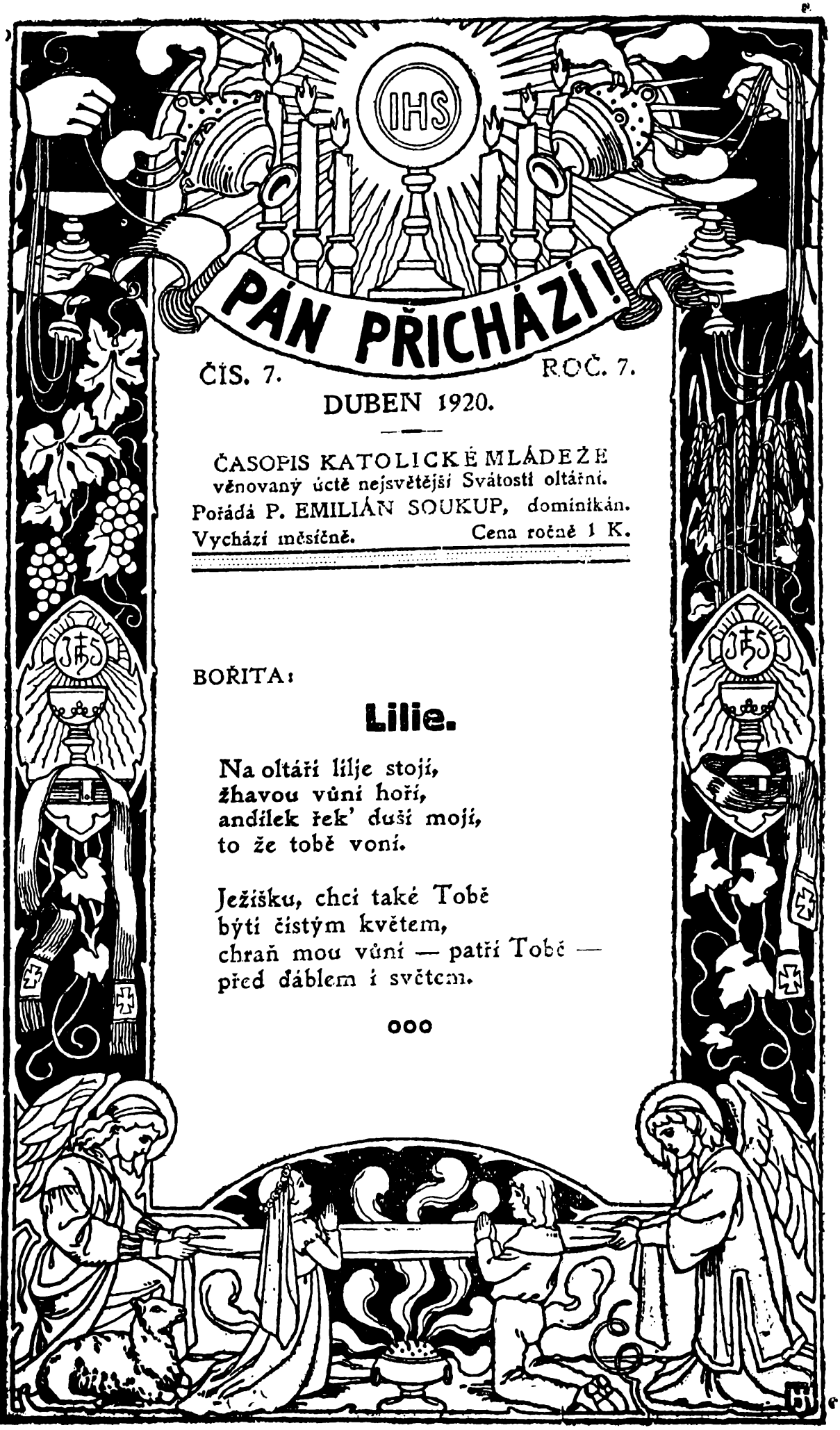

ČÍS. 7. ROČ. 7.

DUBEN 1920.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. EMILIÁN SOUKUP, dominikán.
Vychází měsíčně. Cena ročně 1 K.

BOŘITA:

Lilie.

Na oltáři lilje stojí,
žhavou vůní hoří,
andílek řek' duši mojí,
to že tobě voní.

Ježíšku, chci také Tobě
býti čistým květem,
chraň mou vůni — patří Tobě —
před ďáblem i světem.

ooo

Přijde jaro, přijde . . .

„Znáte píseň: „Přijde jaro, přijde, zase bude máj . . ?“ Znáte, pravda? Ještě se ošklivě škaredí paní Zima, ale kdesi u rajských vrat prý již andílci vypravují do světa rozkošné děťátko — spanilé Jaro. Viďte, znáte dobře přísnou a nevlídnou zimu, jež nakukovala okny i dveřmi do vašich světniček a jež vás tolik trápila. A jak jste se báły, když vám večer potmě zpívala se svou sestrou Meluzinou takové divoké písničky . . .!

Dětičky se snad již smějí, že se strýček dal do básnění a co má zima dělati v Ježíškově časopise? Hned vám, dětičky, povím, jenom buďte trpělivé!

Hleďte, není jenom zima ve vašich domech a školách — nýbrž i v lidských srdcích. To je podivná řeč, co? Nemyslím zimu, která zebe prstíčky a nožičky, ale onu zimu, kterou i vy cítíte, když vás někdo nemá rád. Nejlépe ji poznáte po tom, že z vašich očí řinou se perličky, když takovou zimu ucítíte.

Čím zaháníme ošklivou zimu? Teplem, pravda? Také onu zimu v srdcích zaháníme teplem. Pán Ježíš přišel proto na svět, aby nám přinesl velký, silný oheň, jenž by udusil veškerou tu zimu. Ještě jste neviděly tento oheň? Často, často ho vidíte. Neboť je to láska. Za zlatými dvířky na oltáři jest dnem i nocí. A dětičky mají často k oltáři přistupovati a přijmouti nebeský oheň do svého srdečka, aby pak všichni, kdo žijí vedle nich, cítili jeho teplo. Snad jste již slyšely, milé dítky, že je málo lásky na světě. Vy ovšem mnoho o tom asi nevíte. Myslíte, že se celý svět navzájem tak usmívá, jako vy s tatíčkem a matičkou. Oh, málo jest této lásky a tolik lidí pláče, i když ne navenek, ve svém srdci pláčí hořké slzy bolesti. Největší český básník Jaroslav Vrchlický napsal kdysi ve smutné chvíli:

„Proč jen v těch Čechách tak málo lásky jest?“ Jest zima v lidských srdcích. Lidé si závidějí, podvádějí se, nechce jeden pomoci druhému. Nemají lásky křesťanské. Jenom P. Ježíš může je zahřáti! Milé dětičky, nechcete mu pomáhati? Pokaždé, kdykoliv přijímáte Tělo Páně, roste, rozmnožuje se ve vás ten oheň svaté lásky, která je soucitná, ráda pomáhá druhým. A oheň poroste a zmohutní a až dětičky vyrostou a přijdou do života, budou tím teplem zahřívati ty, kterým je zima.

Čím více budeme míti takových dětiček, tím dříve nastane usměvavé a šťastné jaro lásky naší vlasti a všem lidem. Snad jste již pozorovaly, drahé dítky, že to, co nahražuje uhlí, málo, pramálo hřeje! A jak teprve maličko hřeje vše to, co podávají a nabízejí za lásku P. Ježíše! Jenom jeho oheň může zahřáti studená, mrazem se chvějící srdce.

Přijde, již se rozlétá na jemných křidélkách líbezné jaro pozemské. Kdy se na nás usměje rajské jaro lásky? Již je tak dlouho zima!

Dětičky, porozuměly jste? Přijde jaro, přijde . ?

M. ALFONSA.

Vzkříšení.

Jaro jenom pomaloučku, zlehýčka na okénka zaklepalo a již prchala zima, sněhy zmizely a pod nimi volněji zadýchaly sněženky. Ach, jak si oddychly, když poznaly, že nic je netíží, mohou vzhůru ke slunci korunky zvednout, pod hřejivými paprsky rozkvétati, krásou i vůní květů potěšiti lidské zraky.

Sotva sněženky protřely očka, hned se kolem rozhlížely a velmi podivily, že ostatní květinky ještě spí. Nebyl probuzen ani petrklíč, který přece jaru brány odmýkává.

„Jsou to ale ospalci, podobní lenivým dětem, které nechtějí časně ráno vstávati do školy a do kostela!“ volala na ostatní družky malá sněženka, po prvé z kořínku vykvetlá. Ale maminka její, nejstarší sněženka ji napomenula.

„Nesmíš býti zlou k těm, kterých neznáš, a kteří také chtějí býti užitečnými. Ony květinky jsou velmi znavené sněhem a zimou, která nám neuškodila jako jim. Počkej trochu, až přilétne jarní větřík, naše zvonky rozhoupá, zazvoníme na vzkříšení a probudí se celá příroda!“

Malička poslouchala, ale byla netrpěliva, svým zvonečkem chtěla vyzváněti, ale ostatní se jí vysmály, mohla býti ráda, že na tenké dosud nožce aspoň stojí. Konečně se dočkaly. Jednou z rána zaslechly z dáli sněženku, rostoucí na pokraji lesa volati: „Jaro je tu, jaro je tu, větřík nám je nese!“

A skutečně! Slunečko počalo hřáti, ptáčci zazpívali, větřík rozhoupal korunky sněženek a ony počaly hlaholiti tak jasně, jako by ze stříbra byly, a volaly v šíř i dál:

„Vstávejte, květinky milé, blíží se vzkříšení Páně!“ Ach, jak se petrklíč nejblíže stojící polekal a fialka s ním. Hned si obě očka rosou umyly, rozhlížely kolem naříkajíce. „Ach, my jsme zaspaly! Je snad už po vzkříšení, lidé vyzpívali „Aleluja!“ Šla tudy již naše jasná Paní, máje Královna?“

Také ostatní jarní květinky připojily se k nim, na vše ptaly se, ale sněženka, ta maminka, je uklidnila.

„O ne, vždyť bychom vás ani nenechaly zaspati tak velkých slavností. Víme, jak by vám líto bylo, že nemohly jste Vzkříšenému zazpívati „Alejuja“, kněžně máje „Zdráva Maria!“ Času je dosti, ale nesmíte ani chvílky zanedbati, připravujte se na vzkříšení. Ono je zárukou, že všichni lidé jednou z mrtvých vstanou, duše jejich že budou věčně žíti!“

Noci byly dosud chladné, ale ráno, jakmile slunečko ohřálo rosu, rychle se v ní květinky vykoupaly, aby čisty, svěží byly v oné chvíli, kdy uslyší hlaholení zvonů a zpěvy zbožných, jdoucích v průvodu. Mnoho si navzájem vyprávěly, jak lidé oslavují Vzkříšeného:

„Ve zlaté monstranci pod způsobou Hostie bílé Jej nese kněz, kolem něho rozžehnuté svíce. Před průvodem je kříž, na

němž rozpjatý je Umučený, za křížkem jdou všechny hodné dětičky, v rukou mají modlitební knížečky, napřed hoši, za nimi děvčata a zpívají s dospělými „Aleluja!“

Kněz monstranci stále vzhůru zvedá, žehná kolem všem lidem a příbytkům, neboť ví, že na Božím požehnání nejvíce záleží, bez něho je marno lidské namáhání. Ale, to ještě není všechno: za knězem jdou tatínci a maminky a zpívají radostně jako maličcí vpředu a také muzika hraje!“

Ano, tak hovořily nejstarší, které slyšely toto od školních dítek, hledajících jarní květinky, a nejmladší sněženka toužebně zavzdychla:

„Ach, já bych život za to dala, umřít chtěla, kdybych mohla jíti také mezi lidi, jen jednou na Vzkříšeného ve sv. Hostii pohlednouti, poklonit se s nimi. Ale, není do možno, musím zůstati u kořínku, v lese, jenom z daleka až zaslechnu zvonů hlaholení, klaněti se, volati:

„Vstalť jest této chvíle náš Vykupitel!“ Druhý den ráno, když ještě dřímala, ucítila, že ji sevřela ruka, utrhla a odnáší od ostatních. Vykřikla, chtěla maminku volati o pomoc, ale bylo pozdě již. Octla se v kytičce mezi ostatními a dítky — dvě děvčátka — radostně volaly:

„Ach, to bude míti náš nemocný dědeček z kytičky prvních sněženek radost!“

Utíkaly, utíkaly domů a sněženkám ani nezbylo času s maminkami a sestřičkami se rozloučiti. V první chvíli jim bylo smutno, plakaly, ale když byly doneseny do výměnkářské světnice, kde na lůžku ležel chorý, skoro umírající stařeček a usmál se na ně, bera je do ruky, stulily hlavičky k sobě, šeptajíce:

„Jsme na světě přece Bohu i lidem k potěše, pro radost!“ Dal je na okno, kterým bylo viděti na nevelkou náves, a stále na ně hleděl, chvílemi žádal vnučku, aby mu je podala, voněl k nim, jako by pro chabnoucí tělo síly jara načerpati chtěl.

Čtvrtý den v sobotu ráno, bylo stařečkovi hůře, po mši svaté jej velebný pán zaopatřil a sněženka po prvé viděla z blízka sv. Hostii. Ach, jak šťastna byla i s ostatními, nedbaly toho, že počínají vadnouti, ztráceti vůni, neboť pro rozrušení a práci nikdo neměl času dáti jim vody.

„Teď mohu již umříti, když Pán Ježíš do duše mojí sestoupil,“ šepotal nemocný po sv. přijímání, „dokonal jsem v bázni Boží dílo života, duši dám Bohu, tělo do hrobu. Vše, co se zrodí, musí umříti, hle, i ty sněženky již vadnou!“

Teprve nyní se na sebe podívaly, poznaly, že musí také umříti, ale neplakaly, věděly, že užitečny byly, krásou i vůní nemocného potěšily. Odpoledne domácí myslili, že každou chvilku dokoná, stále se modlili, hromničky rozžali, ale nemocný několikrát hlavu pozvedl, slabým hlasem se ptal, zdali je už po vzkříšení, průvod šel? Ptali se proč?

„Chci viděti ještě jednou Vzkříšeného ve sv. Hostii skry-

tého," řekl jim. Když o páté hodině zvony zazvonily, musili dáti lůžko k oknu, aby na celý průvod viděl a přijal požehnání. Zaslechl již hudbu, blížili se . . . Syn a snacha musili jej podepříti aby klečeti mohl. Do rukou vzal vadnoucí kytičku sněženek pevně sevřel a, když kněz došel k oknu, monstranci zvedl, chorému požehnal, zašeptaly jeho rty: „Aleluja!" Vtom hlava sklesla, položili jej a když vnučky spěchaly z kostela domů, viděly, jak maminka pláče, otvírá okno a vypouští duši zemřelého, která se vrací k Pánu Bohu a čekati bude na těla z mrtvých vzkříšení. Sněženky již uvadlé mu nechali.

□ □ □

Dítě přineslo sv. přijímání své matince.

Ke konci 18. století řádila ve Francii krvavá revoluce. Byly uvrženy do vězení a popraveny tisíce církvi a králi věrných katolíků. Smutné bylo postavení dítek, kterým takto popravili rodiče. Buď je ukrutníci dali špatným, nesvědomitým lidem, kteří je utrýznili a umořili hladem, anebo je dali zkrátka utopiti. Roku 1793 byla zajatá též jistá baronka. Měla dvanáctiletou dcerušku. S velkou námahou dosáhla, že bylo dívence dovoleno čas od času navštěvovati svou matinku. Měly si toho tolik, tolik vykládati! Ale matička onoho děvčátka byla velmi dobrou křesťankou a proto se nejdříve chtěla postarati o dušinku své dcerušky. Proto začala své dítě učiti katechismu.

Tak to šlo několik dní. Při jedné takové návštěvě objala paní své dítě a skropila je slzami. „Hleď, Milunko, za tři dny mne postaví před soud, to znamená, že mne za půl hodiny po něm popraví. Proto bych byla ještě ráda, abys přijala P. Ježíše do svého srdce. Vedle našeho paláce bydlil hodný, stařičký kněz. Řekni starému Janu, ať se pozeptá, je-li ještě na živu, zda ho též nepopravili. Bude-li živ, dej se k němu dovésti a požádej ho jménem své matky, jež musí zemříti, aby ti podal sv. přijímání. To bude mojí největší útěchou. Kdo ví, komu se později dostaneš do rukou.

Za několik hodin stála Milunka před svatým starým knězem. Kněz plakal pohnutím, když vyslechnul celé vypravování. Hlavou projela mu šťastná myšlenka. „Milunko, počkej, přineseš i své matince svátostného Spasitele ku posile. Přijď ke mně dnes po půlnoci." Po půlnoci se Milunka skutečně dostavila a starý velebný pán jí vážně řekl: „Milé dítě, když byly za starých časů křesťané v Římě pronásledováni, nemohli již ani jáhnové roznášeti po vězeních Tělo Páně. Proto vyvolili si k tomu účelu malé, nevinné dítky. Ty jsi sice ještě příliš mladá, ale přece důvěřuji v pomoc tvého sv. anděla strážného. Hleď, právě jsem sloužil za tebe a za matinku mši sv. Zde máš dvě sv. Hostie, pro ma-

tinku a pro sebe. Bude to nejlepší, když budeš u ní a s ní slavit své první sv. přijímání. A nyní s Bohem, P. Bůh tě opatruj!“

Dítě ukrylo, zářic štěstím, na srdci drahocenný poklad a spěchalo jako druhdy sv. hošík Tarsicius do vězení. Matinka porozuměla úmyslu šlechetného kněze a její srdce oplývalo štěstím. Když byly samy, rozprostřely sv. Hostie na čistý šátek a modlily se tři božské ctnosti. Potom odporučila paní Spasiteli své dítě, přijala z rukou Milunčiných Tělo Páně a potom sama podala Milunce sv. Hostii. Milunka slavila v žaláři prvé sv. přijímání. Za chvíli přišli strážníci pro baronku, odtrhli ji násilím od dítěte a vlekli ji k soudu. Paní šla klidně a hrdinně na smrt, vždyť měla ve svém srdci toho, jenž je Životem a jeho ochraně odporučila Milunku. Druhého dne přišla Milunka do vězení, ale řekli jí, že je matička již mrtva.

Milunka plakala, ale přece pozdvihla svá očka k nebi a v duchu viděla tam svoji matičku v slávě a radosti. Vždyť zemřela s P. Ježíšem. Věrný sluha Jan uprchl s Milunkou za hranice a vychoval z ní hodnou, statečnou křesťanku.

□ □ □

G. ALFONS.

Sněženky.

Sluníčko hřálo až milo. Kde koho vyvolalo ven. Nemocní se pousmáli a kdo mohl, vyšel si na výsluní. Stařenky oživly o kolovratů. Práce jim šla lépe od ruky, protože dovádivé děti vyběhly na stráň, aby si tam volně hrály anebo hledaly první jarní květinky. To mně jich potom mnoho donesou a dají i do „šošáčka".

Zašel jsem si také na sluníčko. Doma ho nemám a bývá mně po něm někdy smutno. Usedl jsem na kámen na pokraji lesa s knihou v ruce. Chtěl jsem upoutat mysl na knihu, ale nemohl jsem. Mysl toužila dál, byla tak veselá jak ten dětský smích a chtěla také na sněženky za dětmi, které právě vběhly do lesa a se zpěvem a houkáním se pustily do hledání sněženek.

Odložil jsem knihu a přemýšlel.

Příroda se probouzí a z odpočinuté země první kvíteček vyrůstá, krásná, bílá, čistounká sněženka. A malý nádech zeleně tak pěkně jí svědčí. Není divu, že ruka dětská dychtivě sáhne po takové květince a skládá v kytici ... Kdyby to byl bodlák, však by ho neutrhl nikdo — — Nevábí, neláká, je to bodlák.

A ihned v mysli mé zjevuje si jiný obraz. Přemýšlím dále o něm. Probudí se člověk ze spánku. Vstává ráno jako ta příroda na jaře — otec, matka, dítky. Jaké pak myšlenky vyrůstají z odpočinuté mysli a jaká slova jsou ta první, která vypučí na rtech? Také sněženky v podobě modlitby? Když je to modlitba, čistá a krásná s přídechem lásky, ó pak i to dítě spěchá a přikleká, béře od úst matčiných nebo otcových krásnou sněženku modlitby, béře slůvko za slůvkem, až složí krásnou kytičku „Otčenáše" a pošle ji svému Ježíškovi. A jak mu to má říci? Maminka ho učí: „Ježíšku, tobě daruji duši svou i tělo své; Ježíšku tobě daruji své rodiče a všecko, co mám." Takové květinky mají vyrůstati první v duši křesťana, když se ho dotkne první záblesk rána a ozáří paprsek Božího světla.

Kdyby bodlák vyrůstal hned na úsvitě, bodlák v podobě klení, hněvu a hrubostí — to dítě nesahá po něm, je jako zaražené a později vzpomíná, že neprožilo jara mládí ve sněženkách, ale v odporném bodláčí.

Děti, udělejte Ježíškovi radost. Trhejte mu každý den sněženky. To budou vaše ranní modlitby. Ježíšek slyší je vždy a od vás je nejraději přijme.

Tak dumal jsem u lesa, z něhož chvílemi přicházel pokřik dětí až ke mně. Hledaly tam sněženky. A když sluníčko zašlo za horu, vyhrnuly se ven již s kytičkami obloženými břečtanovým listem. Byly veselé všechny a tlačily se kolem mne. Měl jsem radost s nimi.

Ale, milé dítky, kdybych věděl, že s takovou láskou také první vzpomínku ráno věnujete svému Ježíškovi, byl bych ještě radší.

S. V.

Neohroženost.

Bylo to v r. 1895. Z Namuru v Belgii jel vlakem hoch do Bruselu, kde měl přistoupiti po prvé ke stolu Páně. Za jízdy přistoupil k němu vznešený pán s bílým plnovousem a zlatým skřipcem. „Co to čteš, příteli?“ tázal se ho. — „Zajímavou povídku o jednom černošku, který za velkých překážek přijal křest a sv. přijímání.“ — „Přijímal jsi již také?“ — „Právě se připravuji na prvé sv. přijímání.“ — „A ty tomu věříš?“ — „Věřím pevně, že do mého srdce přijde Ježíš Kristus, Bůh a člověk, pod způsobou chleba.“ — „Ale vždyť to je nemožno.“ — „Bůh může vše učiniti. On stvořil svět z ničeho, může tedy zcela jistě též proměniti chléb ve své nejsv. Tělo a víno v nejsv. Krev.“ — „Je-li Bůh, může tak ovšem učiniti. Ale kdo viděl kdy Boha? Jsem profesor a pátral jsem všude v přírodě, leč nikde jsem nenalezl stopy po něm.“ — „Pak jste nechtěl Boha nalézti, protože jeho slávu a moudrost hlásá každá travička, každá květinka. A což teprve tento celý obrovský svět, slunce a nesčíslné hvězdy na nebi — to vše přece musel někdo učiniti. Samo sebou nepovstalo dosud nic na světě, tak jako dům nepovstane sám sebou.“ — „Hošíčku, tys ještě příliš mlád, než abys mne poučoval. Já věřím jen tomu, co vidím.“ „Dobrá,“ odpověděl trefně hoch, „viděl jste již někdy svůj rozum? Myslím sotva. A pak by se mohlo říci, že nemáte žádný rozum.“ Na tuto poznámku nedovedl „učený“ pán zhola nic pověděti. Všichni spolucestující ve vozu vypukli ve veselý smích a hlasitě volali: „Výborně, hochu, dobře jsi to provedl!“

□ □ □

Nákladem Matice cyrillometodějské v Olomouci. — Zodpovědný redaktor František Sv[illegible].
Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

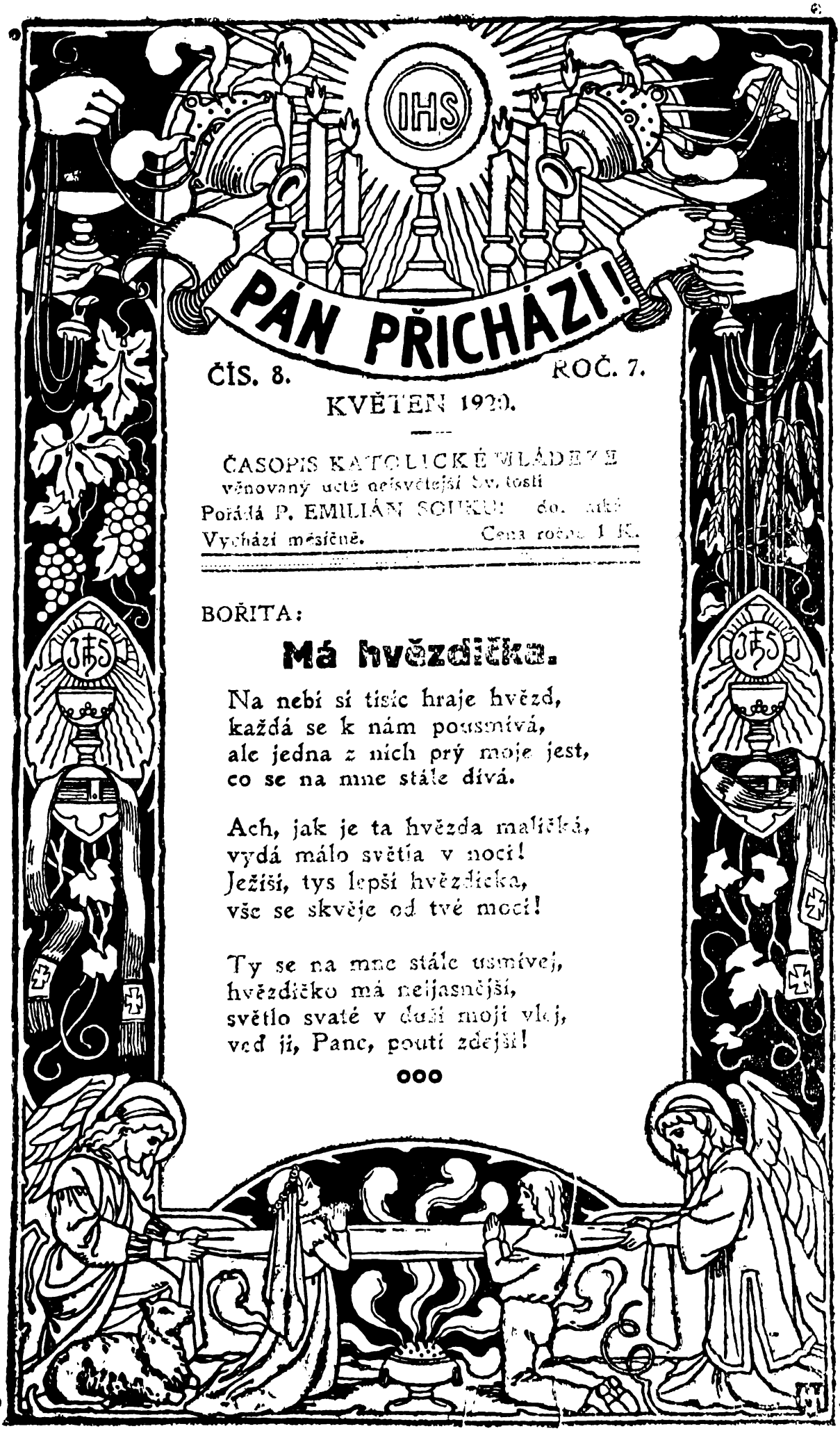

ČÍS. 8. ROČ. 7.

KVĚTEN 1920.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti
Pořádá P. EMILIÁN SOUKUP do. [illegible]
Vychází měsíčně. Cena ročně 1 K.

BOŘITA:

Má hvězdička.

Na nebi si tisíc hraje hvězd,
každá se k nám pousmívá,
ale jedna z nich prý moje jest,
co se na mne stále dívá.

Ach, jak je ta hvězda maličká,
vydá málo světla v noci!
Ježíši, tys lepší hvězdička,
vše se skvěje od tvé moci!

Ty se na mne stále usmívej,
hvězdičko má nejjasnější,
světlo svaté v duši moji vlej,
veď ji, Pane, pouti zdejší!

ooo

J. BORITA:

Máj, máj je tu!

Nový život se rozlévá. Skřivánek jásá v blankytu. Vše se usmívá, vše září. Pomalu, zvolna sklání se růžozlaté slunce za zadumané hřebeny hor a líbá v zášeří lesním tichounkou lesní kapličku, kapličku P. Marie.

Tu slyš, od tiché vesničky zaznívá třepotavý hlásek kostelního zvonu. Po prvé, po druhé, po třetí. Zní čistě, něžně, jako ohlas nebe. Zní jako roztoužené lkání lidských duší k Matce Páně. Tichý májový večer... Na bělostných křídlech snáší se dolů Panna Maria, Královna krásy a štěstí. Jde kolem růžových sadů a dýchá vůni poupátkům. Z tichých jejích krůčků fialky pučí a její úsměvy mění se v zlaté světlušky... A P. Maria kráčí po naší zemi. Vejde do každé chaty, kde mají malé hodné dítky. Zvláště ráda navštěvuje ty, které mají tolik rády jejího malého Ježíška. Takové andílky políbí vroucně na čílko a celý život je potom na takovém čistém čele nebeská záře. Ale zas jenom dětičky a čisté duše ji vidí. Které dítko ji však ztratí, k tomu nepřijde více Matka Boží, nepolíbí ho na čílko... a ten cítí v krásném máji velkou, palčivou bolest. Jenom tehdy se vrátí, přijde-li dítko zpět k Panně Marii, poprosí za odpuštění a ji uctívá, by bylo hodné.

Přijde k Tobě P. Maria — Matička Ježíškova? A bude v květnu dítko zvláště a více se modliti k Matičce Ježíškově?

□ □ □

M. ALFONSA:

Liduščin žal.

Liduška je milé děvčátko, protože má hodnou maminku, babičku, tatínka a také sestřičky. Bojí se, aby hříchem nezarmoutila Ježíška, o kterém věděla mnoho již tehdy, kdy přišla do školy.

Od prvního sv. přijímání se snažila, zalíbiti se Mu ještě více, býti podobna andělíčkům. Ráda poklekala ku stolu Páně, vždy vzpomínala na slova jejich velebného pána:

„Kristus je Králem nebe i země a zaslouží si příbytku lidské duše za svoje ukřižování z lásky k nám...

Kristus je Beránkem a kdo Jej často přijímá, chce-li, může býti také tichým, pokorným jako On...

Kristus je bílým Květem ve sv. hostii a kdo Jej v zahrádce srdce svého skrývá, zamiluje si nevinnost...

Kristus je Život, kdo v Něho uvěří, nezhyne...

Kristus je Světlem, zapuzuje hřích, ozařuje cesty k branám ráje.

Kristus je Sluncem, jehož paprsky zahřívají duše chladem smutku a bolesti se chvějící.

Ano, Kristus je vším blahem a štěstím!“

Pravdu měl a přisvědčí těm slovům všichni věřící, kteří denně ku stolu Páně spěchají, s chvěním hledí, jak zvedá kněz Hostii bílou a k retům zbožných snižuje. Potom několika slovy otvírají branku do srdce svého, zvou Pána v Chlebě andělském. A když duše pocítí, že již je přítomen, přitulí se k Němu, všechny bolesti vyšeptá, miluje Krista, neboť On každou ránu zhojí, neklame a neopouští jako mnozí lidé.

Liduška bydlí mezi dvěma kostely ve velkém, pěkném domě. První kostel je nad její ulicí a tam chodí velmi často s maminčkou a babičkou, druhý na konci a do toho dříve chodila celá škola na mši svatou.

Před vánocemi byly dítky její třídy společně u svatého přijímání a poněvadž moc pršelo a sněžilo a zima bylo, řekl velebný pán, aby šly ku sv. přijímání, kde to mají blíže. Liduška plna radosti spěchala do horního kostela, neboť se jí tam vždycky líbil oltář s Matičkou ustavičné pomoci. Klekla před hlavní oltář, chvíli se modlila z knížek a když přišel kněz k oltáři, šla ku mřížce, ale přikleknouti nemohla jak ostatní, musila stoupnouti na stupeň, když jí sv. hostii podával.

Potom šla, do koutečku si klekla a klaněla se Ježíškovi, děkovala za to, že také k ní, Lidušce malé se snížil, prosila za tatínka, maminku, hodnou babičku i sestřičky, no, za všechny. Nejvíce za svoji dušičku, by ji od hříchu chránil. Každý, kdo mimo šel, podíval se na ni a řekl si:

„Z toho děvčátka budou míti lidé i Ježíšek vždycky ra-

dost.“ Uviděla ji tam také její slečna učitelka, teprve přišla, nevěděla, že malá žačka již Tělo Páně přijala, neboť kněz již chvíli sloužil mši svatou. Sklonila se k ní, šeptajíc:

„Liduško, všechna děvčátka šla do kostela dolního ku sv. přijímání, běž také!“

Liduška byla poslušna vždycky, tedy i tentokrát. Ač moc pršelo, sníh padal a zima byla, kdo nemusil, ani nevyšel na ulici, přece šla, nedbala, že jí zlá vichřice deštníček obrací, klobouček béře. Plna radosti, že Ježíšek v bílé Hostii sestoupí dnes do její dušičky dvakrát, šla s ostatními v druhém kostele po druhé a hned to oznámila svým spolužačkám, když vyšly ven. Myslila, že ji pochválí, ony však řekly, že je to velký hřích a nikdo, ani velebný pán, ani Ježíšek jí toho neodpustí.

Ach, to se Liduška polekala a plakala a plakala, až jí tekly slzičky. Ona, že se dopustila hříchu, poskvrnila dušičku? Kdo hřeší, toho nemá Ježíšek rád a ji tedy také ne?

„Ach Bože, Bože můj, co si teď počnu, jestli mně to velebný pán neodpustí... Nebude mne míti Ježíšek už nikdy rád?“

„Oh, ne, ne, toho nechtěla, věděla, že bez Něho je smutno a není možno hodným býti. Kdyby tatínka, maminku neb i babičku rozhněvala, usmířila by je zas, ale Ježíška, hodného Přítele dítek?“

„Proč jsem slečně učitelce neřekla, že jsem už přijímala, byla by mne tam neposílala,“ naříkala celou cestu. Ani deštníček neotevřela, déšť jí zničil drahý klobouček a plášť, ale nedbala toho. Doma ji uklidňovali všichni, maminka řekla, že kněží o Dušičkách a o vánocích přijímají třikrát, ale nic jí neuklidnilo.

„Velebný pán může, ale já ne a mám velký hřích, všechny dítky mně to povídaly.“

Plakala celý den, až jí hlavička rozbolela, ani jísti nechtěla, tak jí bylo líto, že se dopustila hříchu, bála se Ježíška rozhněvat.

Ach, velký byl Liduščin žal!

Úplně se uklidnila teprve druhý den, když jí pan katecheta při náboženství řekl, že nemá hříchu, neboť nešla úmyslně, jen z nevědomosti.

„Velebný pán odpustil, zdali však Ježíšek také?“ nejednou se její čistá dušinka sama sebe ptala. A její srdéčko hned vždy odpovědělo, že ano.

Budoucí apoštol.

Když slavný papež Lev XIII. zahajoval slavnost, na níž za blahoslaveného prohlásil mučedníka P. Chanela, pravil, že světec může býti vzorem každému věku. Ukážeme několika slovy, jaký krásný vzor mohou si z něho vzíti hodné dětičky.

Dojemná byla příprava bl. P. Chanela k prvnímu sv. přijímání. Vzdálenější přípravu měl na klíně své dobré matičky. Zbožná matinka neopomenula ničeho, aby vštípila svým dětem lásku k Pánu Bohu a k sv. Panně, hrůzu před peklem a touhu po nebi. Doporučela jim utíkati z daleka před hříchem.

Kdo vysloví vzdechy zbožného dítka, myslícího na první sv. přijímání? „Ach, jak zdlouhavě zdá se mi blížiti se tento krásný den!“ napsal kdesi.

Když již byla určena doba, připravoval se se zdvojenou pozorností a ještě větší vroucností. Ihned spěchal oznámiti svým rodičům tuto zprávu. Psal něžný, vřelý dopis, v němž se zračí veškerá jeho radost, zbožnost a štěstí.

Od této chvíle nemyslil, než na velebný a krásný okamžik sv. přijímání. V předvečer dne, v němž se měl splniti jeho vytoužený sen, modlil se dlouho u oltáře Rodičky Boží.

23. března 1817, na smrtelnou neděli, svolával vážný zvon do kostela 60 šťastných duší ke stolu Páně. Množství lidu sešlo se k této dojemné slavnosti.

„Nikdy nezapomenu,“ pravil očitý svědek „velebného divadla, jež skýtala Chanelova zbožnost. Ačkoliv bylo mnoho přijímajících a všichni poskytovali dojemný pohled svým chováním, nemohl jsem od něho očí odtrhnouti. Zdá se mi, jako bych ho ještě dnes viděl klečeti se sepjatýma rukama a s čelem zářícím radostí tak zvláštní, nebeskou. Z celého zevnějšku zírala sebranost, asi taková, s jakou andělé Bohu se klanějí. Jeho otec a matka byli od něho vzdáleni pouze několik kroků. Přijímali spolu. I jejich oči upírały se na toto omilostněné dítko, jež v tomto okamžiku dýchalo novou, nevídanou něhou. A Chanel ponořen v hlubokou pozornost mysli, sklopil oči, z nichž řinuly se sladké slzy blaha. Cítil asi ve svém srdci onu radost, již rozsévá přítomnost Boha, studnice lásky ...“

Druhý den po prvním sv. přijímání načrtl si Chanel plánek nastávajícího života. Můžete ho v tom následovati.

Nyní nesmím již býti dítětem, jež stále omlouvají v jeho chybách a lehkomyslnostech. Je třeba, abych se stal rozumnějším a lepším křesťanem.

Nejvíce se musím báti hříchu. Vynaložím vše, abych ho zamezil.

Bez Boží pomoci ovšem, nemohu ujíti hříchu, ani pěstovati ctnost. Proto budu se důsledně snažiti vykonávati zbožně a pozorně veškeré své modlitby.

K sv. zpovědi a stolu Páně budu přistupovati dle rady svého zpovědníka. Budu milovati Svatou Pannu. Každý den chci se modliti růženec k její cti a odporoučeti se v její ochranu. Rovněž chci přijímati Tělo Páně na každý její svátek.

Vyhnu se příště všem svárům a pračkám se spolužáky a soudruhy. Budu je milovati jako bratry.

Peníze, jež obdržím na pamlsky a hračky, dám chudým, na misie nebo na katol. účely, jež nyní tolik potřebují pomoci."

Vskutku, ode dne prvého sv. přijímání žil Petr Chanel mnohem lépe, ač již před tím byl chloubou svých učitelů a perlou spolužáků. Zdvojnásobil horlivost, lásku k práci a snahu po ustavičné službě Boží. Když dospěl, vstoupil do řádu, založeného pro šíření úcty k P. Marii a stal se knězem. Nato byl poslán na misie za moře. Po třech letech namáhavé a požehnané práce podstoupil mučednickou smrt na ostrově Futuně.

Když jdeme po stopách velkých apoštolů a horlivých služebníků božích, kteří se skvěli ctnostmi, jako bl. faráře z Arsu, Don Boska, seznáme, že všichni se stejnou pečlivostí připravovali se na první sv. přijímání a že tento den byl mezníkem v jejich životě, za nímž začíná nový, dokonalejší život naplněný horoucí láskou k Bohu i k bližnímu. A aby nebylo holčičkám líto, že tu mluvím jen o velkých svatých, musím honem dodati, že v témž se jim vyrovnají i velké světice, jako sv. Růžena Lim., sv. Kateřina a sv. Terezie, jejichž život tak krásný a šlechetný hořel ve znamení lásky k Nejsv. Svátosti.

Krásné vzory, ale — jaká jsi proti nim ty, dušinko!

□ □ □

B.

U Ježíška.

Pomalu klesá šero do kostelíka. Ticho, ticho je kolem. Ani šepotu neslyšeti. Věčné světlo jásá radostně a chvěje se štěstím, že může býti u Ježíška. Sta a stá neviditelných andílků klečí v bázni a pokoře, před P. Ježíšem, jenž jest Pánem nebe i země a přece ukryl se na oltáři, že zdá se kouskem chleba na oltáři. Ach, jak jsou šťastni, že tu mohou dlíti! A proč tu čeká Pán Ježíš? Na tebe čeká, mladá dušinko! Čeká, až přijdeš k němu, až ho přijdeš potěšiti.

A ještě více než ty jej, on tebe potěší. Churaví ti matička, nebo máš ještě tatíčka daleko na Sibiři a nemůžeš se ho již dočkati? Jdi, požaluj si mu, a buď jist, že tě Ježíšek potěší.

Učíš se pilně a přece se ti ve škole nedaří, jak bys sobě přál? U koho budeš hledati pomoc? Největší učitel církevní sv. Tomáš Aq. vyznal upřímně, že se u kříže, u P. Ježíše více naučil, nežli z knih. A byl to takový učenec, že ho ještě nikdo za sedm století nepřekonal. Když nevěděl si někdy sv. Tomáš rady s obtížnějším místem Písma sv., zašel si do kostela k Nejsv. Svátosti a zde ho P. Ježíš osvítil, že jasně a správně vystihl těžký smysl onoho místa.

Nebo tíží něco tvé mladé srdéčko? Vyplakej se u matičky, ale pak si utři očka a zajdi si do kostela; uvidíš, že se ti jistě uleví.

Bl. Jindřich Seuse z řádu dominikánského měl ve zvyku, že když šel po klášteře někam, vždycky šel skrze kůr, kde byla Nejsv. Svátost a zde se vždy na okamžik zastavil. Říkával: „Má-li kdo přítele, není mu obtížno, aby si prodloužil cestu, aby mohl spatřiti a pozdraviti svého přítele. Já však nemám jiného přítele, mimo Tebe, drahý Ježíši!“ Máte, milé dětičky, i vy tak rády P. Ježíše? Nebo věnujete více času různým přátelům a přátelíčkům, než svému božskému příteli? Jak často navštěvujete svého Ježíška?

□ □ □

V. S.

Drobnosti.

Modlitba. V hostinci v kterémsi městě seděla u oběda větší společnost. Mezi hosty byla také paní se svým dítkem, hošíkem. Usedli již ke stolu a chtěli jísti; tu hošík povstal, aby se pomodlil před jídlem, jak byl zvyklý z domova. Když však z přítomných nikdo se k tomu neměl, překvapen tázal se své matky: „Maminko, dnes se nebudeme modlit?“ Starší pán, jenž zaslechl tuto otázku, pravil přívětivě hošíkovi: „Jen se pomodli, maličký, jako bys byl doma.“ A hošík modlil se hlasitě a nábožně modlitbu před jídlem. Starý pán vstal též, po něm nejbližší spolustolovníci, a konečně celá společnost modlila se tiše s hošíkem. Nikdo nepromluvil ani slova posměchu. — Hleď, co dokázal dobrý příklad a srdnatost malého hrdiny, jenž se nestyděl modliti se před tolika cizími lidmi. Dokázal bys to též?

Jak veliký je Bůh? Kdysi tázal se sedlák bohatého pána, zdali ví, jak veliký je Bůh? Pán odpověděl, že to nelze určiti. „I dá, namítl sedlák. „U proroků čteme: Nebesa jsou mojí stolicí a země podnoží mých nohou. Podle toho dá se odhadnouti jeho velikost. Ale řekněte mi ještě, mnoho-li látky potřebuje na svůj plášť?“ Pán opět nevěděl, co na to říci, a sedlák pokračoval: „Právě tolik, co já; neboť jest psáno: Cokoli jste učinil chudému ve jménu mém, mně jste učinili. Proto darujete-li mi kabát, daroval jste ho Bohu, který jistě nebude naříkati, že je mu malý.“ „Dobrá,“ děl pán, „daruji ti tedy ve jménu Božím kabát, ale nos jej také Bohu ke cti.“

Malý zázrak. Pán měl překrásnou zahradu. Kdysi dal upevniti nade vchod tabuli s nápisem: Kdo mi dokáže, že jest úplně spokojen, tomu dám tuto zahradu. Šel okolo chytrý šafář, jakmile shlédl tabuli, úprkem běžel k štědrému sousedovi, vyložil mu, že nad něho není spokojenějšího člověka na světě a hlásil se o zahradu. „I toto,“ zchladil ho pán, „kdybys byl dokonale spokojen, nežádal bys ode mne zahrady.“

Býti spokojen — jest jistě umění,
Zdáti se spokojeným — marné to mámení,
Státi se jím — štěstím to můžeš zvát,
Zůstati spokojen — maličký je zázrak.

P. Maria pomáhá. Spořádaná rodina upadla neštěstím do veliké bídy, otec musel konati nádenickou práci. Nejsa zvyklý na tuto namáhavou práci, s trpkostí přijímal vydělaný groš; doma však čekala žena a dítky, musel dále konati tutéž hrubou práci. Přistěhovala se však ještě nemoc a uvrhla ženu i dítky na lože. Jednoho dne vrátiv se z práce, bděl zmořený a zkrušený otec u lože svých drahých. Zmocnila se ho úzkost, jež hraničila až se zoufalstvím nad budoucností. Zbožná žena marně ho těšila. Tu pravila nejstarší dcerka: „Tatíčku, P. Maria pomůže. Modli se jen s důvěrou „Zdrávas Maria“ a P. Maria jistě nám pomůže.“ — „Modlit se již nemohu,“ odpověděl otec chvějícím se hlasem, vyskočil a prchl ven do tmavé noci. Chvíli bloudil bez cíle, až konečně proud slz uvolnil tlak v duši jeho; klesl na kolena a z celé své duše volal: „O Maria, milosrdenství! Maria, pomoz!“ Rozpřáhl ruce a modlil se s důvěrou „Zdrávas Maria“. Chtěl vstáti, cítil však, že klečí na něčem tvrdém. Zvedl to a poznal, že jest to tobolka napěchovaná bankovkami. Namířil k domovu, umiňuje si, že peníze odevzdá pravému majiteli, když tu potkal pána, jenž se ho tázal, nenalezl-li peněženku, kterou byl ztratil. „Ano,“ odpověděl tázaný, „zde jest.“ Pán dal mu stokorunovou bankovku a tázal se ho, je-li chud a v jakých poměrech žije jeho rodina. Jeho přičiněním pak nastaly oné rodině lepší časy. — Často potom vzpomínalo se v rodině na onu nenadálou pomoc. Kdo jim pomohl? Pán? Ano, též. Ale napřed „Paní“ — Matka Boží.

Odříkej se i dovolených věcí. Opat Helen šel kdysi lesem. V jednom dutém stromě usadily se včely; líbá vůně medu zastavila opata. Dostal chuť na med a již se chystal, že odejme včelám kus plástu, když náhle ustal a zvolal: „Pryč ode mne, žádostivosti!“ — „Ale,“ pravil jeho průvodce, „je to něco zlého, jísti med?“ — „Ne,“ odvětil opat, „není to nic zlého; byla by to však hanba, kdyby muž dal se ovládnouti žádostivostí, místo aby byl jejím pánem.“ Chtěl říci, že jest dobře odepříti si i dovolený požitek, aby tím snáze dala se potlačiti žádost po věcech nedovolených. — Milé dítě, jak ty jednáš? — Věř mi, že z tebe nikdy nebude opravdový muž, dokonalá paní v domácnosti, že nikdy v životě nebudeš šťastno, nenaučíš-li se v mládí ovládnouti se, to jest něco si odepříti, co samo o sobě není hříchem, může však státi se příležitostí ke hříchu. Zvláště to platí o pamlscích!

□ □ □

Tiskem Matice cyrilomethodějské v Olomouci. — Zodpovědný redaktor František Sviták.

Č. 9.-10. ROČ. 7.

ČERVEN 1920.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. EMILIÁN SOUKUP, dominikán.
Vychází měsíčně. Cena ročně 1 K.

BOŘITA:

Tvá útěcha.

Perly ti z oček po tváři tékou,
lehce je stírá matička.
rukou tě hladí pečlivou, měkkou,
pomalu uschne slzička.

Umře však máti, zapadneš v dáli,
kdo pak ti setře slzí proud,
by se zas oči tvé vesele smály,
štěstí zas síly v každý kout?

V chrámu dlí Ježíš, útěcha tvoje,
rozpíná ruce v širý svět,
setře ti slzy, osladí boje,
vždycky ti vrátí štěstí zpět.

o

Růžička Božského Srdce.

Poluška byla tak dlouho nemocná, jak jsem ji znal. Měla vyhublé tvářinky a smutně hleděla její očka na svět. Jenom zřídka přeletěl úsměv přes její rty, ale vždycky prozrazoval celý její zevnějšek velkou a upřímnou vděčnost. Poluška byla vděčná za každou službičku, za každé slovo, ale nejvíce za kvítka.

Nemocní mívají často různá zvláštní přání a když je vyplníme, způsobíme jim velkou radost.

Poluška měla nejraději květiny. Když ležela první sněženka na její postýlce, zazářila její vpadlá očka a potom si přála ustavičně květinky. Její družky to věděly a proto přinesly jí brzo petrklíče, pak kytičku roztomilých fialek, později natrhaly jí pomněnek. Každého dne okrášlil nějaký dárek její lůžko.

Když konečně zvítězilo jaro úplně a slunečko se líbezně na obloze usmívalo, zdálo se, že chtějí družky Polušku květinami zasypati. Kol dokola voněly ve vázičkách a košíčcích něžné květinky, a z oken kývaly v hrníčcích muškáty a balsaminy. Tak si to přála Poluška míti k Bílé neděli, kdy měl k ní přijíti Pán Ježíš ve svátosti, božský přítel maličkých a trpících.

Ježíšek přišel a Poluška ještě dlouho, dlouho cítila v srdečku slast a mír, jejž jí přinesl . Již dávno uplynul onen krásný den. Jenom jeden svědek krásných okamžiků stál u její postýlky. Nejvěrnější spolužačka dala jí k onomu krásnému okamžiku svůj růžový keříček. Pyšnival se vždy temněrudými květy. Poluška jej vždy obdivovala. Nebyla to pro Lojzičku maličkost, ale vždyť měla Polušku tak ráda. Růžička stála u postýlky nemocné dívenky a rostla a rostla.

Ale ještě se ani poupátko neukázalo. Zavoněl máj a růžička ještě nerozkvétala. „Pořád ještě ne, stále ne," šeptala nemocná. svadlými rty. Až konečné se zdálo Polušce, že se tlačí ven poupátko. Nemýlila se. Poupátko rostlo, již se ukazovaly červené růžky. Poluška jásala; její první pohled ráno byl vždy na růžičku a s ní se naposled večer loučila.

Tak nastal slavný den Božího těla. Matička postavila růžičku na okno. Květinka dívala se zvědavě na pestrý život. Za ní seděla Poluška na maminčině klíně. Poluška hleděla roztouženě za třpytnou monstrancí a modlila se vroucně k Ježíškovi. Za co? Aby se uzdravila? O nikoliv, o to prosila, aby měla vždy ráda Ježíška a aby Ježíšek měl rád ji.

Růžička rostla a kvetla. Jako o závod otvírala se teď poupátka.

Na svátek Božského Srdce Páně rděly se na hlavním oltáři, hned u svatostánku čtyři drobné, ale vkusné růžové kytičky.

Když se Lojzička modlila po sv. přijímání, pohlédla na oltář a poznala růžičky. Věděla, že jsou od Polušky. Cítila, jakou oběť její družka přinesla. Umiňovala si též pevně, prokazovati Pánu Ježíši lásku a to vždy co nejlépe a nejvzácněji.

Než povadly růžičky na oltáři, uvadla Poluška, něžné kvítečko a nyní stojí u trůnu Pána Ježíše a stkví se krásněji než tisíc růží.

Dětičky, to vám chce říci strýček letos na rozloučenou: Pán Ježíš jest Bůh náš, ale má dobré, ach, tak předobré srdce, že sebe menší důkaz lásky naší jest mu drahý. A ten, kdo jemu dá takový dárek, stává se Pánu vždy milejší.

Na to dobré Srdce Pána Ježíše pamatujte, dušinky, o prázdninách. Přijďte se jemu i ve všední den na chvilenku ukázati, přineste kvíteček, jako Poluška. Hlavně však hleďte, by vaše dušičky byly takové růžičky, červené láskou k Pánu Ježíši, jenž ve veliké své lásce k vám nechtěl se od vás odloučiti, chtěl na oltáři býti vám na blízku.

□ □ □

M. ALFONSA:

Nevděčné děti...

Víte, jaký spěch a ruch bývá před svátkem Božího těla všude? Inu, veliký! Maminky, zvláště na venkově, nevěděly, které práce se chopiti nejdříve. Zdali žehliti šaty a sukničky bílé, nebo líčiti dům, umývati okna a zdobiti je nejlepšími květy, chystati svícny pro svíčky, které rozžehnou, až průvod s Nejsvětějším půjde kolem. Každá chtěla, aby její dcerka družička v průvodu byla nejhezčí, podobna andělíčku.

Někde stavěli nejen břízy podle cest od oltáře k oltáři, ale také domy zdobili chvojím a květinami, aby se v něm i z dálky líbilo Ježíškovi, mimo jdoucímu v Hostii bílé, v rukou knězových.

Ani dívenky nezahálely! Půl hodiny i hodinu cesty šly, aby hodně a nejpěknějších květinek nahledaly do košíčku, ze kterého budou sypati. Nejraději měly kopretiny bílé, pomněnky, fialky, jestli dosud kvetly, zvonky a šeřík vonný. Tulipánek byl také rád, když jej postříhaly, mezi ostatní daly anebo lístky jeho celé nechaly.

Myslíte, že jenom lidé se těšili na slavnost Božího těla? O ne, i ptáčkové, také včeličky v úlech, broučci a všechno, co stvořil Pán. Les dal šumné, bělostné břízy, zeleným šatem oděné k ozdobě cest a oltářů, louka travičku, kterou každý rozestřel před svým domem místo koberců, zahrady obětovaly květinky, sluníčko hřejivý jas a kdo mohl, přispěl.

V předvečer toho velkého svátku Božího těla nastala ve včelíně porada. Včeličky slétly se s pastvy na květných kalíšcích, kde ssály med pro plásty, časněji než jindy, jejich královna tak nařídila. Seskupily se všechny kolem ní, ani nedýchaly, jak poslouchaly, kterou zvolí, aby příští den směla zalétnouti do městečka, poklonit se Pánu ve svaté Hostii, až půjde průvod.

Nedivte se, že tajily dech, když čekaly rozhodnutí, vždyť to bylo velkým vyznamenáním, jenom nejhodnější a nejpilnější byla zvolena. Však ta, kterou určila, nemohla celou noc radostí spát. Sotva se první červánky na východě ukázaly, již honem vylétla ven. V jednom kalíšku lilie se v rose vykoupala, sosáčkem, v němž nosí med, uhladila, vyleštila křidélka. Sotva se paní královna probudila, hned k ní šla a prosila, aby už směla tam letět.

Měla dosti dalekou cestu, přes hodně domů a zahrad. Na cestě potkala svatojanskou mušku — světlušku, která svoje světélko měla skryté. Včelička se smála, proč letí svítit, sluníčko přece tak pěkně svítí, ale ona toho nedbala.

„Také může zhasnout a potom by Ježíšek nenašel cesty od oltáře k oltáři, aspoň já mu posvítím. Ještě se, včeličko, směješ? Ovšem, ty nevíš to, co já. Není tomu dlouho, co jsme si s tatínkem zalétli do velkého města. Ač byl večer, všude jasno jako ve dne a plno a plno světel, ale najednou všechna zhasla a bylo tma až do rána. Lidé neměli ani petroleje, ani svíček, ani karbidu, no ani kousek něčeho na svícení. Na ulici do sebe šťouchali, a jak byli rádi, že jsme jim posvítili na cestu.

No, tedy i sluníčko by zhasnout mohlo a Ježíšek nenašel by cesty do svatostánku, třeba je v rukou kněze.“

Včelka na to nic neříkala, myslila si, že jim při řeči aspoň lépe uběhne cesta. Na polní pěšince uviděly cvrčka, jak nese na zádech housličky. Slétly níže, ptaly se, kam jdé, a on řekl, že broučci ho poslali, aby se šel za ně všechny velebné Svátosti poklonit.

„Do průvodu nepůjdu, lidé by mne zašlápli a kluci utloukli čepicemi, ale stoupnu si k plotu některé zahrádky a zahrám Ježíškovi. Ach, ouvej, ouvej!“ pojednou vykřikl. „Vždyť jsem doma zapomněl noty a nebudu moci hrát. Sám se pro ně vydati nemohu, je to daleko, až jsem jdu již od půlnoci.

A tak lítostivě se rozplakal, že ho bylo včeličce líto. Vyptala se, kde zůstává, a honem letěla pro ně. Přiletěla zpět chuděrka celá upocená, přinesla mu je a on slíbil, že jí přijde někdy také zahrát. Ovšem, najde-li ten domek a včelín, kde zůstává. Včelka se bránila, řekla, že nic není dlužen, že se musíme všichni míti rádi, když je třeba, pomáhati.

Tak potom zas letěli a šli všichni ku svému cíli. Došli v nejvyšší čas, právě na věži zvonili po druhé na mši svatou a hned po ní vyšel průvod. Vtom včelka, sedící u kostela na lípě, zaslechla cvrčka, jak zahrál, ve vzduchu létala, šveholila vlaštovička, v zahrádce u prvního oltáře zaklokotal slavíček, vyslaný ze vzdáleného lesa, vše chtělo dle možnosti vzdáti chválu a čest Pánu nebes a země, jak toho zaslouží.

Také mušky zabzučely a včelka poletovala v blízkosti monstrance zlaté, kde se bělala sv. Hostie. No, a ku konci průvodu potichoučku letěla beruška—světluška se svou lucerničkou, kdyby se stalo a sluníčko přece zhaslo, jako tehdy ve městě ta elektrická světla.

Pěkné to bylo, ale myslíte, že měla včelička radost? Ohne, to byste se mýlili, místo ní přisla žalost a veliká, že jí ani nemohla přemoci. Honem usedla na nejvyšší obraz oltáře, kam kněz postavil monstranci zlatou, nožkou si musila držeti srdíčko, aby jí lítostí nepuklo. Lidí kolem ní bylo mnoho, ale nikdo jí neviděl, protože většina z nich nevidí dále nežli před sebe a kolem.

Myslím, že byste chtěli také věděti, proč naříkala? Inu, měla velkou příčinu a kdyby ji byla tušila, nekonala by tak dalekou cestu, nevracela se cvrčkovi pro housličky.

Tedy vám ji povím!

Když létala po zahradách a lučinách a pilně sbírala s květinek med, ráda se dívala na dítky a říkala si, ony že jsou také vonnými květy, které Bůh svěřil rodičům a mají-li Ježíška rády, v srdci svém čistém hodně často hostí, že se raduje celé nebe. Ano, těšila se na dětičky, že jich uvidí hodně okolo Ježíška, a když se podívala dopředu průvodu a viděla jich tak málo, bylo jí to velice líto. A nejen to, za mnohými okny ani svíce nehořely, nikdo Nejsvětějšího nevítal, nestáli o jeho lásku, požehnání, jako by nevěděli, bez něho že marné lidské namáhání.

„Kde jsou ostatní dětičky? Zapomněly na Ježíška nebo jsou tak nevděčné za všechnu dobrotu a lásku, za to, že byl a chce býti jejich Přítelem?“ šeptala si a už jí nic netěšilo. Ani cvrčka neposlouchala, jak pěkně na housličky u plotu zahrady hrál, ani slavíčka na lípě a šveholení vlaštovičky — no nic jí netěšilo. Jen když průvod šel od jednoho oltáře ke druhému, obletovala monstranci zlatou, sv. Hostii šepotala, že všechny včeličky věří, že v její způsobě skrytý je nejvyšší Pán, který přichází rád do čistých srdcí lidských.

„Z nejlepšího vosku našeho musí lidé utvořiti svíce, aby hořely na oltáři při oběti mše svaté. Jak hodný, dobrý jsi k lidem, poznáváme my včeličky nejlépe v době jara, kdy štědrá Tvoje ruka seje tisíce květů, v nichž hledáme si med!“

U každého oltáře lidé klekali a zpívali a také včelička klekla na větvičce nebo na pokraji oltáře, ale zpívat neuměla. Nejlépe se jí líbila potom v kostele při požehnání, kam také vlétla.

„Ejhle oběť přesvatá, drahá světa výplata,
z níž nám k spáse vylévá se milost bohatá.
Vítej Tělo milostné, ve způsobě svátosné,
Ty jsi pravou duše stravou, Tebe žádoucné!“

A vůně kadidla ji tak omámila, až se jí zatočila hlava, musila se schouliti a jenom si pomyslila, že si trochu zdřímne, až lidé odejdou, odlétne také. Zatím usnula a probudila se, když už byl kostel zavřený. Potom létala od okna k oknu, křidélkem na sklo bila, ale nijak se nemohla dostati ven, až jí smutno, úzko bylo. Pojednou si vzpomněla, že je zde svatostánek, v něm

Ježíšek a kde je on, tam není třeba míti strachu. Šla k oltáři, poklekla na horní stupeň, přední nožky sepjala a modlila se. Víte jak?

„Milý Ježíšku ve svatostánku, Tvoje pilná, zbožná včelička prosí za všechny dětičky, které Tě nechtěly uctíti přítomností na průvodě Božího těla. Přiveď je k sobě, učiň jejich srdečka vděčnými. Nebudou-li ctít a milovati Tebe, tedy ani svých rodičů, ani učitelů a pak by z nich nebyli ani hodní lidé."

Odpoledne před požehnáním kostelník zas otevřel kostel, včelička vyletěla a co mohla spěchala domů do svého včelína, aby paní královně a ostatním řekla všechno. Na polní pěšince zahlédla opět cvrčka, slétla níže, aby se otázala, co on viděl a slyšel. Byl ale velmi znavený a spal, maje hlavičku na housličkách a notách položenou. Nechala ho, věděla, že má ještě daleko domů.

Hádejte, koho ještě viděla? Čekala bych marně, tedy vám to všem povím. „Velkou řadu školních dítek, které šly ráno s panem učitelem a slečnou učitelkou raději do lesa na výlet a dostaly tam od nich za to na pohoštění skleničku červené limonády. Smály se a zpívaly rozpustilé písničky, na Boží tělo ani nevzpomněly.

Včelička usedla na keřík, hleděla za nimi, dokud nevešly na cestu k městečku, a zašeptala:

„Velcí lidé mnoho hřeší, hřích jim brání milovati a ctíti Ježíška, Krista ve svaté Hostii, ale dětem se moc divím, že také jejich srdečka dovedou býti k Němu nevděčná!"

□ □ □

S. DOMOUŠ.

Pohádka o slunečním paprsku.

Byl to ale neposeda, ten náš paprsek. Jako by ho šídla píchala, stále sebou vrtěl a všude zvědavě hleděl, chtěje vše zvědět právě jako dětičky. Sluníčko — jeho tatíček — stále káralo malého neposedu — nic to však nepomáhalo.

Již delší dobu trápila ho všetečná myšlenka — co to jenom je v malém hezkém domečku v kostelíku na návrší u vesnice? Kdo v něm přebývá, je jistě velký pán; kdo pak za našich časů může si dovoliti takový přepych a postaviti si zlatý příbytek? — A domeček v kostelíku byl opravdu zlatý, jen se leskl a třpytil. — Tomu musím přijíti na kloub, umínil si paprsek. Jeho vřelá tužba se splnila, když sluníčko odpoledne vrhalo paprsky šikmo do kostela. Náš neposeda dosáhl konečně svatostánku a zevrubně si ho prohlížel. Teď něco objevil — hle, dírka, klíčová dírka! Sláva, tudy se dostanu dovnitř; jen počkám ještě, až tatíček sestoupí trošku níže k západu, pak tam snadno vniknu — mudro-

val náš paprsek; radostným očekáváním celý se chvěl. Kéž by již byl večer, toužil — ještě několik hodin musím se cvičiti v trpělivosti, mně tolik nepříjemné, a čekati. — Ale přečkal šťastně i těch několik hodin a konečně vklouzl otvorem do domečku.

Ach, to je krása! V očích se mu zajiskřilo, když spatřil třpytící se monstranci, celou zlatou, posázenou měnivými drahokamy a rudými, ohnivě se rdícími rubíny. A uprostřed monstrance — malý, okrouhlý chlebíček. Jaký je to chlebíček a proč se chová v tak nádherné monstranci?

Tyto myšlenky vrtaly mu mozkem, jako nebozezek ve dřevě — a nedaly pokoje. Co za tím vězí? —

Leč nebylo času na úvahy a přemýšlení, tatíček Slunce dotýkal se již okrajem dalekých hor a lesů — již jen půl sluníčka vyčnívalo nad obzor; důtklivě volalo neposedné klouče, ať si pospíší domů a jde do hajan. —

„Nic nevadí," řekl si paprsek, „podívám se tam zítra, musím to důkladně prozkoumati." — — — — — — — — — — — —

Přešla noc. Na východě třepetala se již jasná denmice, temnomodrá obloha bledla; svítalo. Konečně vyhouplo se slunce nad obzor a s ním i paprsek. V čerstvé ranní rose umyl si očička — ale poněkud důkladněji než to činívají některé dětičky, když ráno vstanou — a již šibal neposedný vyskočil na kostelíček, na okno — a v nejbližším okamžiku hup! dolů na dlažbu. Zůstal však jako ztrnulý — kostel nezel prázdnotou jako včera k večeru, nýbrž byl pln lidí, mládeže, starců, otců a matek i dítek. Všichni byli svátečně oděni, ne jak je jindy vídával na poli, v zahradách neb v lese při práci, v obyčejných obnošených šatech. Ale vždyť je dnes neděle! čukl se do čela malý neposeda. Další přemítání přerušil velebný zpěv: Pane, nejsem hodem, abys vešel pod střechu mou; ale toliko rci slovem, a uzdravena bude duše má. — Tak zpívali všichni, doprovázeni jemnými tóny varhan. Komu platí tato píseň, kdo je onen Pán? Rozhlédl se, a tu vidí, jak kněz bere z malého domečku zlatý kalich, bere z něho kulatý chlebíček, trošku menší než ten, který spatřil včera v monstranci; viděl, jak se lidé bijí pokorně v prsa, jak potom přistupují s velikou úctou ke mřížce, kdež poklekají. S jakou touhou hledí všichni na onen chlebíček! Jak zbožně ho přijímají a pak uctivě odcházejí! To mu bylo divné a zcela nové. Tak přece si nepočínali, když na poli lámali chléb a jej pojídali, nebo když seděli u oběda. —

Teď zaslechl též slova kněze: „Tělo Pána našeho, Ježíše Krista zachovejž tě k životu věčnému. Amen." — Jako když při bouři švihne blesk zamračenou oblohou, jako když jiskra vyskočí z křesadla, tak projela mu hlavou myšlenka: Tedy toto je Pán náš, Ježíš Kristus! Ach, jaký pocit úcty zalil náhle jeho truď! A malý neposeda kořil a klaněl se Spasiteli, zaplál a zazářil, co mohl nejvíce; vzdával tak chválu svému Tvůrci.

Jeho touha byla splněna, plnou měrou ukojena. Již věděl, kdo přebývá ve třpytné monstranci; spokojeně a oddaně svítil dále v ko-

stelíčku a líbal s láskou světlem svým zdi, obrazy i oltáře — věděl, že vše v kostelíčku je posvěceno přítomností jeho Pána, Ježíše Krista.

A od té doby celé dny zářil a svítíval v kostelíku poblíž Pána svého a jen nerad loučíval se na večer se svatostánkem; ráno pak nemohl se ani dočkati, aby již byl v kostelíčku, aby mohl svým světlem sloužiti Spasiteli. — —

A vy, milé dětičky, daly byste se zahanbiti nepatrným, malým paprskem? Jsem přesvědčen, že budete ještě horlivěji nežli on navštěvovat svého Spasitele ve svatostánku, že se za ním podíváte častěji za dne, když jdete do školy i po vyučování, zvláště když obloha bude zachmuřena a náš paprsek nebude moci proniknouti mraky a dostati se do kostelíčka.

Slibujete to Ježíškovi? —

□ □ □

Jozífkova starost.

Jozífek těžce onemocněl křivicí. Jenom někdy mohla maminka vyvézti jej ve vozíku do volné přírody. Jinak neviděl ničeho z krásy v lese a na lukách, nemohl si jako jiné děti vesele hráti v trávě a v písku. Jaký div, že mu začalo býti smutno a že plakal i když se nad ním skláněla matička. Již ho nic na světě netěšilo a chtěl zaletěti za Ježíškem. Kdysi mu přinesl velebný pán hezounký obrázek. Bělostný andílek vznášel se na křídlech k nebi a v náručí nesl drobné dítko. Nebeská brána již byla pootevřena a několik nedočkavých andílků vyhlíželo děťátko. Jozífek se již těšil, až i jeho tak andílek ponese. Ovšem, maminka bude plakati, ale však přijde brzo za ním! Jozífek poslouchal pozorně ve škole náboženství a tak si pamatoval, jak to asi v nebi je krásné. Nejkrásnější nebe prý si malují hodné, nevinné dětičky. Z malířů prý pouze jeden namaloval nebe tak, jak si jej představují čisté dítky. Byl to Fra Angelico, dominikán, jenž si ale až do smrti zachoval čistou, dětskou duši a proto též dětsky viděl nebe! Jozífek myslil ustavičně na nebe, ve dne, když ho celé tělíčko bolelo, i v noci, když nemohl spáti.

Jenom jedno jej dnes trápilo. Vzpomněl si najednou, jak jen pozdraví Ježíška, až přijde do nebe. Matička právě odešla a proto se jí nemohl otázati. Na štěstí přišel ho navštíviti velebný pán. Viděl Jozífka jaksi zamyšleného a proto se ho otázal, co ho tíží. „Jozífku, proč jsi smutný již se netěšíš k Ježíškovi, jak jsi mi říkal?“ „Ó, těším, a právě proto jsem smutný. Vždyť nevím, jak pozdravím Ježíška, až přijdu do nebe?“

„Ach, tím se vůbec netrap! Jak jsi až posud každého pozdravoval?“ „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!“ „Vidíš, tak pozdrav i Ježíška a on tě obejme a radostně ti řekne: Na věky Amen!“ Jozífkova tvář se rozjasnila. Nyní si již věděl rady.

V noci přiletěl potichounku andělíček, vzal Jozífka do náručí letěli spolu až před trůn boží!

Milé dítky, překrásný jest křesťanský pozdrav: Pochválen buď Pán Ježíš Kristus! Nestyďte se tak pozdravovati a nedejte si ho vzíti! Jak prázdné jsou pozdravy, jež vám místo něho dávají: Ruku líbám, dobrý den . . Pozdravujte dále poctivě, po staročesku a po křesťansku: Pochválen buď Pán Ježíš Kristus, a Pán Ježíš vám pak kdysi v nebi řekne: „Na věky, na věky Amen!“

□ □ □

M. ALFONSA.

Hledal Ježíška.

Slyšely jste, milé dětičky, o hošíčkovi, který se jmenoval Viloušek? Myslím, že ne, protože jsem to ještě nikomu neřekla. Jen vám povím, abyste viděly, jak je nepěkné, když dítko ve škole je rozpustilé a nepozorné.

Tak tedy o něm!

Bylo mu šest roků, ale poslouchati ještě neuměl a nechtěl, ani tehdy, když mu jeho maminka četla pohádku o „Neposlušném kuřátku“ z prvního sešitu tohoto ročníku, jak samo sebe potrestalo.

„Hm, nebudu hloupý jak ono a dívat se do studně, abych tam spadl a utopil se, budu chytřejší,“ řekl na to a byl zlý dále. Jenom někdy byl hodný, když věděl, že něco dostane, anebo tatínek slíbil, že mu koupí zvěřinec a indiány, pistoli a vojenskou výzbroj.

Když nebyl poslušný doma, ovšem ani ve škole nedovedl a jednou ho slečna učitelka musila postaviti do koutku, k tabuli, ale myslíte, že si z toho něco dělal? Usmál se a řekl:

„Hm, však mne to nebolí, ale když tatíček odepne řemen a vyplácí, to už cítím více nežli maminčinou vařekou.“

Jednou maminka slečně vzkázala, aby jej nechala po škole, že vždycky se toulá po ulicích a přijde někdy až večer, kdy ví, že tatínek se vrátí z úřadu. Ovšem, to zasloužil trestu, ale myslíte, že ho dojalo, když všechny dítky odcházely a on sám zůstal v lavičkách?

„Hm, to je toho, vytluču skla, oknem uteču a, když zavoláte, slečno, policajta, aby u školy dával pozor, nepustil mne, jak jste řekla, začnu tady křičet jako tygr nebo lev, on se poleká, hned uteče. A nepustí-li mne, budu se z okna dívati na střechy, nechodí-li tam po nich kominík vymetat komíny!“

Opravdu umněl napodobiti všechna zvířátka i ptactvo, ale nikdo se ho nebál. Někdy začal hafat a mňoukat i při vyučování a všechny dítky rozesmál a potom byly nepozorné jako on.

Jednou, když moc křičely, řekla slečna, že se jí zastavily hodinky a nepůjdou, nebudou tikati, dokud se dítky neutiší. Poslechly jako na povel, hlavy položily na lavičky, žádné ani nedýchalo, ani jedna nožička se nepohnula, nezaklepla, bylo ve škole tak hezky, milo.

Najednou kdosi vykřikl: „Kyky-riký! Kyky-riký?“ a celá třída se hlasitě smála, a bylo po klidu. Na otázku, kdo to udělal, volali všichni: „Vilouš, Vilouš!“

Někdy byl také rozumný a nejchytřejší ze všech, a kdyby aspoň trochu hodnější byl, měla by jej ze všech dítek nejraději. Není tomu dávno, asi v prosince, pověsila slečna velký obraz rodiny na tabuli a učila o tom. Kolem stolu večer seděli: tatínek četl noviny, maminka pletla punčochy, dědeček houpal chlapce na kolenou, babička vyprávěla u kamen pohádky a kolébala nemluvňátko v kolébce.

Vtom se jedno děvčátko hlásilo a ptalo, koho kolébá, je-li to hošíček nebo holčička? Slečna chvíli mlčela, potom řekla aby hádaly, ale nikdo se nehlásil, nevěděl, jenom — Vilouš a chtěl jíti k obrazu blíže, potom že nám řekne. Šel, chvíli si jej prohlížel a potom řekl:

„Na kolébce je chlapeček! A víte, slečno, jak jsem to poznal? Na peřince leží dřevěný koníček, podívejte se; a kdyby tam byla holčička, měla by u sebe panenku!“

Nejvíce zlobil před vánocemi, ač věděl, že nehodným dětem Ježíšek ničeho nenadělí. Stále říkal, že ano, i když slečna řekla, že s Ježíškem o něm promluví a nesmí nic dostati, odpověděl, že si to s Ježíškem vyřídí sám a slečna uvidí, že přece nadělí také jemu, však on si jej najde. Ještě se ptal, kudy Ježíšek půjde, kde s ním slečna bude hovořit.

„Mohu Jej potkati, až půjdu ze školy domů,“ řekla mu na to a on teprve teď zvážněl. Tolik, přece tolik toho měl na vá-

noce naslibováno a teď by nedostal ničeho? Ne. to není možná! Musí a musí a musí dostat!

Celou hodinu byl nápadně tichý: nekřičel, nedupal, nekokrhal, no, jako by tam nebyl. Ani do okna se nedíval. není-li na střeše kominík u komína . Slečna už měla radost. že z něho bude hodný chlapec, a když dítky vedla ze školy, ohlížela se po něm, až zašel za roh jeho ulice. Odešla, ani neviděla. že Vilouš je dosud za rohem, čeká až zajde, nebude se po něm ohlížeti.

Potom běžel tou ulicí až na konec a, když Ježíška s dárky nepotkal, zahnul do druhé. Nyní jej napadlo, že je dosud v nebíčku. slečna Jej nepotkala, neřekla o Vilouškovi, jak je nehodný a že dárků nesmí dostati. Rozhlédl se, kde je k tomu nebíčku nejblíže a rozhodl, že asi tam, kde se obloha nejvíce k zemi kloní.

Šel tedy, šel a stále šel, ohlížeje se po Ježíškovi až vyšel z města ven, přišel k řece a velkému mostu, za kterým byla již vesnička, okolo ní pole a louky. Myslil, že tam za tím mostem už dostane rukou na oblohu, ona však jako by utekla. byla zase moc a moc daleko až za velikými lesy. Nožičky jej bolely, usedl tedy a odpočíval.

Pojednou se začalo stmívati, on se začal báti a plakati, volati maminku. Uslyšela jej mimo jdoucí babička a ptala se, odkud a kam jde, jak se jmenuje. S pláčem všechno řekl a také to, že hledá Ježíška, jde mu naproti a prositi o všechny slíbené dárečky. Poznala, že zabloudil a řekla, aby šel na noc k ní, ráno jej zavede k mamince, teď je tma a město daleko. Chvíli váhal, nechtěl jíti a ptal se jí, „není-li Ježibabou z Perníkové chaloupky“, která chtěla Jeníčka s Mařenkou v pekárně upéci. Ujistila že ne, a že má doma také tak malá vnoučata, může si s nimi hráti . . .

Druhý den jej zavedla do města na hlavní policejní úřad

a tam jí řekli, že Vilouška hledali všichni strážníci a celou noc, maminka s tatínkem také a moc plakali, myslí, že se někde utopil. Jeden pán řekl, aby si počkala na odměnu, ale stařenka nic nechtěla, třeba s ním šla tak daleko a dala mu nocleh i večeři.

„Však to Pán Bůh zaplatí, mým vnoučatům vrátí!“

Strážník vzal Vilouše za ruku a vedl domů, kde maminka onemocněla již lítostí a strachem a tatínek se držel za hlavu, chodil po pokoji a stále volal:

„Kde jsi, náš Viloušku, kde? Byl zlý, ano, ale někdy také hodný!“

Vtom někdo zazvonil, služka rychle otevřela a než došel ku dveřím, otevřely se a v nich stál hošíček — s policajtem, který salutoval a oznamoval všechno. Maminka radostí vykřikla, když jej uviděla, a s pláčem se rozběhl do její náruče a počal vyprávěti, jak hledal Ježíška. Jen se ohlížel, nebere-li tatínek řemen a metlu, a prosil, aby mu odpustil jeho toulání.

Nebyl bit a, když domluvil, maminka zašeptala do ouška: „Ježíšek je ve svatostánku v kostele a přijde sám k Tobě, až budeš větší a hodný! Až přistoupíš po prvé ku svatému přijímání, uhostí se v tvojí dušičce a zůstane v ní na vždycky, dokud čista bude. Nemusíme za Ním jíti daleko!“

Dárečky dostal všechny a teď je nejhodnějším dítkem, neboť chce, aby Ježíšek přišel také do jeho dušičky.

□ □ □

J. S. Bořita.

Útěcha.

Tekou slzy, tekou prudce.
tekou potokem,
stále k očím spějí ruce.
dnes, jak před rokem.

Jedna dlaň jen zná je setřít
v duši vletí mír
Tebe, Jezu, tady nebýt,
je tu pekla vír!

Jen se vrhni v náruč Páně.
ve svých bolestech,
útěchy dá balsám na ně.
v úsměv změní vzdech.

□ □ □

MARIE ALFONSA:

Byl jednou jeden . . .

Byl jednou jeden Komár. Měl hnízdečko v městském parku na vysokém topolu, odkud byl rozhled na nejlepší místa ku procházkám. Není tomu dávno, co zde bydlí, dříve měl domeček jinde a lepší, ale moc nízko, a pan doktor mu poručil sluneční lázně, aby se mohl zbaviti silného revmatismu. A líboval si zde!

Na jaře, když bylo teplo jako ve žních, tedy již časně z rána vyšel si na procházku. Byl sám, nikde žádný známý, ani kamarádi, vyspávali a lenošili v domněnce, že ztloustnou jako mušky. Většina z nich teprve po obědě a k večeru šla na výlet.

Letěl a letěl a pořád letěl a zas letěl . . .

Najednou uslyšel: „Bz, bzum, bz, bzum, bzum, bzum, bzum!“ Letěl pomaleji, obrátil se a hádejte, koho uviděl?

Mušku, tak pěknou Mušku, jaké jste ještě nikdo, nikdy a nikde neviděli. Začervenala se a přední nožkou ostýchavě si zakryla očka. Nedivte se, ještě nikdy tak hezkého Komára neviděla, ale on ji znal a líbila se mu. Již několikrát ji viděl časně ráno někam letěti a myslil, že je hodnou, pilnou hospodyňkou, když tak časně vstává, a umínil si, že by mamince její o ni řekl, vzal by si ji a stala by se paní Komárovou.

„Má úcta, slečno Muško, prosím, kam tak časně spěcháte?“ oslovil ji, poklonu udělal, klobouk smeknul až na zem a podal jí přední nožičku. Také ona svoji podala a když jí uctivě políbil nožičku, odsunula druhou nožku s očeka jedním se na něho koukla, ale hned je ukryla zas. Poznala, že tento Komár je lepší nežli ostatní a dokonce, která Muška se může pochlubiti, že jí políbil nožičku?

Vtom si vzpomněla, co jí maminka řekla ráno před odchodem: „Tak ode dneška, milá Muško, jsi slečnou, když s někým hovoříš, nesmíš se styděti, ani za moje křídla se schovávati, jako malé děti. Všude ukazuj, že nejsi jako jiné Mušky!“

Rychle očka odstínila a usmála se i poklonu, jak uměla nejlepší, udělala a konečně řekla:

„Má úcta, pane Komáre, těší mne velice, že jsem se s vámi setkala. Jsem nemocna a včera jsem byla u paní doktorky Včelky, která zjistila silnou nervositu a poručila mně denní procházky časně ráno, všeho rozčilování se chránit a nejíst nic s kořením, hodně létati, býti veselá, že to všechno zase přejde.“

„Směl bych vás doprovodit, slečno?“ zdvořile se ptal Komár. Opět se začervenala a hlavičkou přikývla, že ano! Jak by ne, když byl tak zdvořilý!

Radostí poskočil, letěl vedle ní a hned se ptal, se kterými asi muškami kamarádí? Řekla, že se žádnou, protože všechny od rána do večera bzučí, pomlouvají jedna druhou a ona je vždy a všude nejraději sama. Nyní ji měl Komár ještě raději, neboť

věděl, že málo je takových mušek, které by stále nebzučely a nepomlouvaly a snad by ani takové nenašel. Umínil si, že si ji nakloní.

Již několik dní spolu chodili na procházky, honili se, na schovávanou si hráli a vždycky na svoje nemoce zapomněli. Jednou se Muška moc a moc začervenala zas a to, když se jí Komár tázal, chce-li býti jeho paní a jestli by její maminka vystrojila svatbu, tatínek dal požehnání?

Řekla jen, aby se přišel sám k nim zeptati, nožkou si zakryla očka a honem, honem letěla pryč, ani se s ním nerozloučila. Věděl, že to neudělala z nezdvořilosti ale proto, že se ostýchala.

Komár se strojil a hladil celé tři dny, nežli šel na tyto námluvy. Stará paní Moucha tomu bránila, Mušák řekl, on že u nich není pánem nad dcerami, jenom o syny se stará. Komár to tušil. Jakmile mamince podal košíček plný čokoládových bonbonů, usmála se.

„No, tak tedy svoluji, ač by moje dcera mohla dostat pána s existencí ještě lepší. Ale když se máte rádi, brániti vám nebudu!“

Komár se radostí zatočil a políbil jí obě přední nožičky. A jak by ne, vždyť už měl jistotu, že pěkná slečna Muška bude paní Komárovou. Maminka se hned ptala, kdy chce míti svatbu, a řekla, že je dobře napřed se zasnoubiti — velcí páni to tak dělají — a oddavky později. Komár s ní souhlasil a zas jí obě nožky uctivě políbil a stále tak činil, když mu pověděla něco pěkného.

Teď zavolala dcerušku a ptala se jí, má-li pana Komára ráda. Začervenala se, chtěla se schovati pod maminčino křídlo, ale pojednou si vzpomněla, že už je nevěstou a to se nesmí dělati. Jen přikývla. Potom zas Komár políbil mamince obě nožky, byl rád, že se tomu smála, nehněvala se.

Teď se domlouvali společně na veselku a jak se to Mušky a Komáři v sousedství dověděli, to bylo pomlouvání až hrůza. Kdyby ženich s nevěstou měli všechny ty chyby o nich mluvené, sami sebe by jistě nepoznali. Ale maminka Muška řekla, že před každou svatbou se pomlouvá.

Mušce říkali: „Neber si Komára, podívej se, jak je hubený a divoký, za chvíli začne létat s jinými Muškami a ty budeš doma plakat, litovat, proč's nás neposlechla.“

A jemu zas:

„Neber si Mušky, podívej se, jak je tlustá a to není z práce; budeš mít lenivou ženu a mlsnou, že ti všechno promlsá!“ Tohle byly pomluvy nejmenší, skrze ty druhé se naplakala moc a moc. Honečně se společně dohodli, aby celou přízeň a pomlouvače potrestali, že hostiny strojiti nebudou pro nikoho, jenom pro svatebníky.

Když měl Komár domek na topolu opravený a Muška vý-

bavu hotovou, byla svatba a hned po ní odletěli na cesty. Maminka řekla, že to velcí páni také tak dělají. Ujednáno, vykonáno! Letěli a letěli a pořád letěli, až je bolely nožičky a křidélka a všechno je bolelo. Chvílemi si musili odpočinouti.

Již doletěli do města a radostně si prohlíželi výkladní skříně a za jednou uviděli zlato a stříbro, samé skvosty. Ale ze všeho se jim nejlépe líbili veliké kruhy, mnohokráte větší, nežli oni byli. Povídali si, nač to asi je a jak pěkně by se jim skrze ně létalo.

Vtom vešel do obchodu pán s mladou slečnou, nechali dveře otevřené a oni vklouzli za nimi, naslouchali, co budou chtíti. Řekli, že jsou nevěsta se ženichem a prosí o snubní prsteny, které jim kněz u oltáře posvětí a na prsty navlékne. Zlatník jich přinesl plný stůl na vybrání a paní Komárové se to líbilo, hned chtěla, že si je koupí také a smála se, jak jí budou všechny Mušky záviděti.

„Ovšem, těch velikých kruhů, co nosí ti obři-lidé okolo nás, nemůžeme potřebovati, ale necháme si pro sebe od zlatníka udělati.“

Komár na to nic neřekl, učil se již po celou svatební cestu poslouchati. Hned letěla, letěla ke zlatníkovi, bzučela mu kolem uší, chtěla, aby to dobře slyšel, ale on místo pokłony, jaké dělal před ní kupujícím, chytil plácačku na mouchy a již na ni namířil .! Tak, tak, tak, že uhnula a hned byla venku, kde na ni čekal Komár, který první vyletěl. Trvalo to dlouho, než se z toho polekání uklidnili.

„Jak jsou ti lidé zlí, třeba nosí zlato na rukou i na krku. Nejenom nás, ale ani sami mezi sebou se nemají rádi, závidí si a nepřejí,“ řekla paní Komárová.

Ohlíželi se kolem, kde by naši občerstvení a uviděli cukrářský krám, do kterého hned vlétli. Komár jenom létal sem a tam, ona si chtěla smlsnouti a vrhla se na malou misku s medem

Pojednou začala plakat a volati: „O běda, běda a běda! Myslila jsem, že je to med a on zatím lep!“

Marně tleskala křidélkama, namáhala se dostati ven, i Komár pomáhal, ale marně. Všechny nožičky se jí tam přilepily. Tu ji chytil do náruče, vší silou odtrhl ač moc plakala a dvě nožičky jí utrhl, křidélko odřel, ale jen když tam nezahynula.

Smutná byla jejich cesta domů, stále musili odpočívat, omdlévala a jak doletěli, hned ulehla do postýlky, on musil zavolati paní doktorku Včelku, která jí přinesla plné kapsy sladkých náplastí. Trvalo to celý týden, než se uzdravila.

Když se uzdravila, trošičku pokulhávala, ale on si z toho nic nedělal, ano měl ji ještě raději. Uměla moc dobře vařit a nachystala Komárovi jídla, které by stačilo pro pět, všechno snědl, ale zůstal stejně hubený. I po obědě si musil chvilku odpočinouti, pospati, aby na něm sádla přibylo, ale marně.

Po čase byl plný domek synků Komáříčků a Mušek dce-

rušek a starostí s nimi dost a dost, až maminku a tatínka z toho bolela hlava. V srpnu se Komár velmi rozstonal, dostal silný revmatismus kloubový a k tomu záduch, takže myslili, že už, už jim umře. Doktorka Včelka radila velké lázně a cestu k moři, ale maminka se bála, že by tam nedojel, tak se rozhodli jenom pro letní byt na venkov a také se tam s celou rodinou odstěhoval, dělal si sluneční lázně na louce u velkého rybníka.

Pro všechny vzala maminka nejlepší šaty a dětem poručila, aby se všude slušně chovaly.

„A nelítejte a nebzučte jako ostatní Mouchy a Komáři z venkova, nevšímejte si jejich strýců a tetiček, všichni jsou hloupí, buďte k nim pěkně, jenom když něco chcete, jinak ukažte, že jste z města."

To se rozumí, sotva přijeli, všechny Mouchy a Komáři slétli se kolem nich a divili se, jaké je to panstvo! Inu, z města!

Tatínek si hned lehl břiškem vzhůru na sluníčko, maminka dělala pořádek a vařila, a děti? Ani se neptaly a honem utekly ven a mladí Komáři synečci měli celé tělíčko samá boule a modřina, hned se mezi nimi a venkovskými strhla pračka. Také Mušky měly radost, že mohou dělati, co chtějí.

Jakmile byly jisty, že tatínek ani maminka nevidí, sházely všechny městské šaty se sebe i střevíčky vyzuly a běhaly, skákaly i létaly jako ostatní venkovské. Jednou ale, když se vrátily pro šaty na lísteček, kde je nechaly, někdo jim je zatím ukradl a nenašly ničeho.

Tiše, plny strachu, co jim řekne maminka, letěly domů, plížily se, nahlédly oknem a co uviděly? Hádejte? Že neuhodnete, však ani ony by tomu nevěřily, kdyby neviděly . .

Maminka, ta jejich maminka, která je nechala na polínku klečeti za to, že vyzuty běžely ven, hrály si s venkovskými dětmi, bzučely a létaly jako ony, ano, ta maminka létala bez té městské parády jen v prostých šatečkách muších. Poletovala sem a tam, z kouta do rohu světničky, hlavičkou narážela na stěny, div si jí nerozbila.

A bzučela tak divoce a hlasitě, až se polekaly a volala:

„Stroj se, jak chceš, dělej, co chceš, Mouchou vždy a všude zůstaneš a kdybys byla ze všech nejlepší, podle bzučení tě každý pozná."

Vtom k ní vběhly Mušky dcerušky. S počátku se toho ulekla, ale potom létaly společně a řekly si, že ty muší šatečky jsou pro ně přece jenom nejlepší.

Tak byly zachráněny, bití nedostaly a již nikdy se nemusily obouvati a do parádních šatů strojit. Jednoho dne, když bylo velké horko, ležel Komár moc dlouho na sluníčku a usnul, dostal zápal mozku a umřel. Na pohřeb sešli se všichni Komáři a Mušky a moc a moc plakali. A vzpomínali ještě dlouho i když maminka s dětmi se vrátila do města. Vyprávěli dětem svým a vnukům, že byl jednou jeden Komár, ale již není.

Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci. — Zodpovědný redaktor František Sráček.
Tiskem arcibiskupské knihtiskárny v Olomouci.